

ΠΑΝΔΩΡΑ

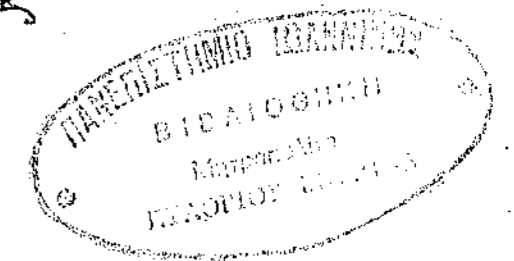
ΣΥΝΕΦΑΝΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

—1863—

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

ΑΠΟ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1862 ΜΕΧΡΙΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1863.

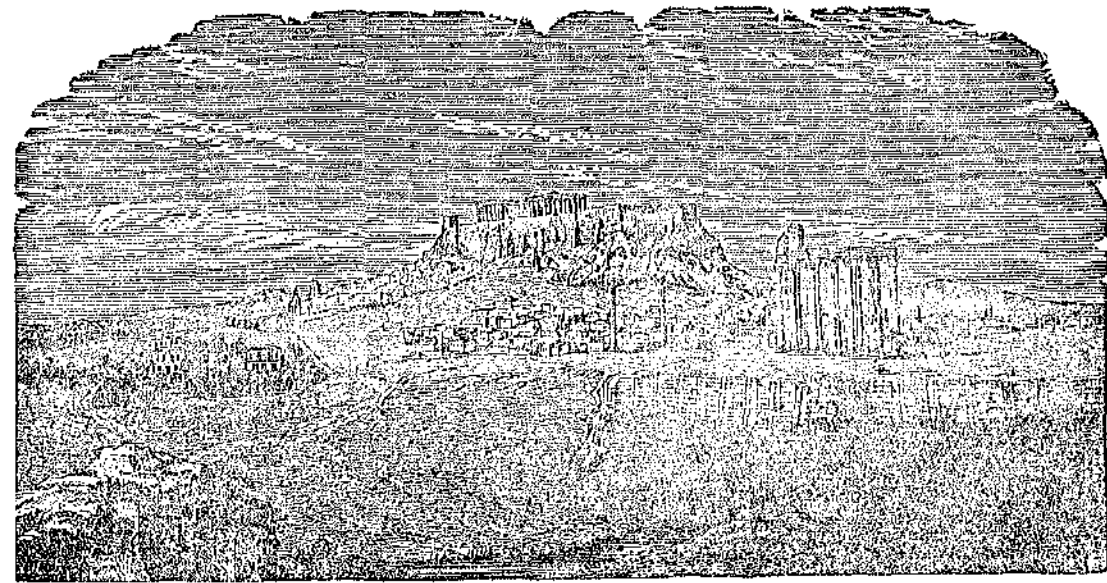

ΑΘΗΝΗΣΙΝ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.

(Ὅδὸς Περαιῶς.)

1863.

Π Α Ν Δ Ω Ρ Α

1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, 1862.

ΤΟΜΟΣ ΙΓ'.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 305.

ΕΓΓΡΑΦΑ

ΤΗΣ ΙΕ' ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΟΣ.

—•••••

Ἀπό τινων ἐτῶν ἡ Γαλλία ἐστρεψεν ἰδιωζόντως τὴν πρυσοχὴν αὐτῆς εἰς τὴν Ἀνατολήν, καὶ διὰ συντόνων ἐρευνῶν ἀγωνίζεται νὰ ἀναύρη καὶ τὰ ἐλάχιστα μαρτύρια τῶν σχέσεων, ὅσαι ὑπῆρξαν μεταξὺ ταύτης καὶ ἐκείνης ἐπὶ τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας καὶ μετ' αὐτήν. Ἐπὶ τούτῳ πολλοὶ πεπαιδευμένοι Γάλλοι περιήλθον τὰ μέρη ταῦτα, καὶ ἐπιδοθέντες ἐπιμελῶς εἰς μνημείων καὶ ἐπιγραφῶν μελέτας, καὶ ἀνορύξεις κεινιασμένων ἀρχείων καὶ πεπαλαιωμένων ἐγγράφων ἀνακαλύψαι, ἐξέδοντο συγγράμματα ἅτινα, καὶ τοὶ ὀρισμένοι ἔχοντα ἀντικείμενον, οὐδὲν ἦντο ὡς ἀποβλέποντα εἰς χώρας ἑλληνικὰς, πολλὴν ποσὴν ἔχουσι τὴν ἀσίαν. Τοιαῦτα θεωροῦμεν τὰ γνωστὰ συγγράμματα τοῦ Buchon, καὶ ἄλλα περὶ Πάτμου, Χίου, Νάξου, Σάμου, Κύπρου καὶ ἑτέρων μερῶν, οὐ πρὸ πολλοῦ δημοσιευθέντα.

Ἄλλ' εἶναι τάχα ὁ σκοπὸς τῶν ἐρευνῶν τούτων ἀπλῶς ἱστορικός; ἀπλοῦς ἄρα ἔρως ἀρχαιολογίας ἀναφλέγει τὴν καρδίαν τῆς ἐξουσίας ἥτις, διὰ διαπάνης ἀδράξας, ἐξαποστέλλει τοὺς περιηγητὰς καὶ ἐκδίδει τὰ πονήματα αὐτῶν;

Ἐὰν πρέπει νὰ πιστεύσωμεν τὸν ἐξιστορήσαντα τὰ

τῆς νήσου Κύπρου ἐπὶ τῶν Λουσιτανῶν, (καὶ νομίζομεν ὅτι δὲν ἔχομεν λόγον νὰ δυσπιστήσωμεν πρὸς αὐτὸν,) φαίνεται ὅτι ὑπὸ τὴν τὴν τὴν ἱστορικὴν καὶ ἀρχαιολογικὴν μέριμναν κρύπτεται τι ἀλλότριον τῆ ἐπιστήμῃ. « Οἱ γαλλικοὶ θεσμοὶ, λέγει πρὸς ἡμεῶν περὶ Κύπρου ἐπὶ τῶν Ἰνδιῶν, καὶ τοὶ τροποποιηθέντες, διατηρήθησαν ἕως καὶ ἐπὶ τούτων ἐξηλείφθησαν δὲ ὅλως ἐπὶ Τούρκων. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν ταύτην αἱ ἐλπίδες καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ λατινικοῦ πολιτισμοῦ ἐπέζησαν ἱκανὸν χρόνον, ἐγὼ δὲ κατέδειξα τοὺς ἀγῶνας ὅσους οἱ ἀληθεῖς κληρονόμοι κατέβαλον ἐπὶ ἑκατὸν καὶ ἐπέκεινα ἔτη ὅπως περισώσωσι τὰ δικαιώματα ταῦτα. Ἐπειδὴ δὲ ἐνδέχεται τὸ ζήτημα τοῦτο, εἰ καὶ πρὸ πολλοῦ ἐσβέσθη, νὰ ἀνοξωπυρηθῇ ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ὅτε φαίνεται ἐπιχειρήσασθαι ἢ ἀλλοίωσιν τῆς Ὀθωμανικῆς χώρας, καλὸν, περιοριζόμενοι εἰς τὰ τῆς ἱστορίας, νὰ δείξωμεν ὅτι τὰ ἐπὶ τῆς Κύπρου δικαιώματα τοῦ Σαβαυδικοῦ οἴκου εἶναι πολὺ βασιμότερα καὶ ἰσχυρότερα τῶν τῆς Νεαπόλεως καὶ Ἰνδιῶν » (1).

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν παρόδῳ χάριν τῶν ἐπιτετραμμένων τὰς τύχας τῆς ἑλληνίδος φυλῆς ἡμεῖς δὲ

(1) Hist. de l'île de Chypre sous le règne des princes de la maison de Lusignan, par M. L. de Mas Latrie, etc. Paris 1854. Τόμ. Γ'. σελ. v.

τραπέντες επί τῶν ταπεινότερα δευτε σταχυολογήσω-
μεν περιεργά τινά ἀναγόμενα εἰς τε τὴν ἱστορίαν
καὶ τὴν γλώτταν, ἄκρῳ ποδὶ διανύοντες τὸ πέλα-
γος τῶν τριῶν παχυτάτων τόμων ταύτης τῆς περὶ
Κύπρου ἱστορίας.

Ἐκ τῶν τόμων τούτων οἱ δύο, οἱ καὶ ὀγκωδέστε-
ροι, περιέχουσιν ἔγγραφα ἀνάκτορα μέχρι τοῦ νῦν,
λατινιστῆ, γαλλιστῆ, ἰταλιστῆ καὶ ἑλληνιστῆ γεγραμ-
μένα· ἐτάξαμεν δὲ ταῦτα τελευταία, ἐπειδὴ πολλὸ
πλέον εὐάρθια τῶν ἄλλων εἶναι.

Τὸ πρῶτον τῶν ἑλληνικῶν ἐγγράφων εἶναι συνθήκη
ὁμολογηθεῖσα τὸ 1430 ἔτος μεταξὺ τοῦ βασιλέως
τῆς Κύπρου Ἰωάννου τοῦ Β' καὶ τοῦ ἑμίρου τῆς τότε
Κανδελέρας, κειμένης κατὰ τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς
Ἀσίας, πρὸς τὴν Ἀττάλειαν, ὡς ὑποθέτομεν. Δυνάμει
τῆς συνθήκης ταύτης οἱ ἡγεμόνες τῆς Κύπρου ὑπε-
στήριξαν πολλάκις τὸν ἑμίρην δι' ἀποστολῆς ἀνδρῶν
καὶ ἐφοδίων κατὰ τῶν Τούρκων, ἕως οὗ ἐπὶ τέλους
κατεβλήθη καὶ οὗτος ὑπὸ τῶν ἀληθῶν ὀπλων
Μωάμεδ τοῦ κατακτητοῦ.

Τὴν συνθήκην ταύτην παραθέτοντες καὶ ἡμεῖς
ἐνταῦθα, κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ προσθέσωμεν καί
τινας δικασφῆταις. Πρὸ ἑπτὰ περὶπου ἐτῶν (1) δη-
μοσιεύσας ὁ ἡμέτερος Κ. Σπ. Χαμπέλιος συνθήκην
γενηθεῖσαν τὸ 1492 μεταξὺ τοῦ Μεγάλου Μαύστου-
ρος τῆς Ρόδου καὶ τοῦ σουλτάν Βαγιαζήτου τοῦ Β',
ἔλεγεν ὅτι αὕτη ἦτο ἡ πρώτη τουρκοφραγκικὴ. Σή-
μερον ἔτι μὲν μνησθῆναι ὅτι ἡ μεταξὺ Ἰωάννου καὶ
τοῦ ἑμίρου τῆς Κανδελέρας εἶναι ἀρχαιότερα τριά-
κοντα δύο ἔτη ἐκείνης, προγενεστέρα δὲ καὶ τῆς ἀ-
λώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Μετὰ τὴν παρατήρησιν ταύτην ἐπικαλούμεθα τὴν
προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου εἰς ὅσα περὶ γλώσσης ἔ-
γραψεν ὁ Κ. Χαμπέλιος ἐκδίδων τὴν ἀνωτέρω συν-
θήκην καὶ τινὰ ἄλλα ἔγγραφα μετ' αὐτῆς· « Ἐχουσι
δὲ, εἶπε, καὶ ἑτέρην ἀξίαν τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἔγ-
γραφα. Πρῶτον μὲν ἔρχονται πρὸς στήριξιν τῆς ἀ-
ληθείας ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ὑπῆρξε κατ' ἀρχὰς ἡ μόνη
διπλωματικὴ γλώσσα τῶν κατακτητῶν Ὀθωμανῶν
περὶ τὰς σχέσεις αὐτῶν μετὰ τῶν Γραικῶν καὶ τῶν
Φράγκων· δεύτερον δὲ παρασταίνεται ὡς μνημεῖον ἀξιό-
κρητον τῆς ἑλληνίδος βαρβαριζούσης κατὰ τὴν Π'
ἐκατονταετηρίδα. »

Μετὰ τὴν συνθήκην ταύτην ἐκδίδομεν καὶ ἄλλα
τινά, ἐξηκκλήσαντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος· ἐ-
σπαρήθη δὲ εἰς πάντα ἡ αὐτὴ γραφὴ καὶ στίξις τοῦ
πρωτοτύπου. Εἰς τὴν ἑρμηνείαν τῶν λέξεων δὲν
παρακολοθησάμεν πάντοτε τὸν ἄλλον μεταφρα-
στὴν, διότι πολλὰ καὶ σφάλει, δι' ἧς ἄριστον βεβαιώ-
σαι τὰς ἁδελφίας.

(1) Ὅρα Πανδ. Τόμ. ΣΤ' φυλλῶν 142, 15 Νοεμβρίου
1856, σελ. 563.

« Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

» Εἰς τοὺς αὐν', σепτεμβρίου Ζ'.

» Λύττον ἔνευ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀγάπης μέσα εἰς τὸν ὤ-
ψηλότερον καὶ δικαιοτάτον Ἰζονάν βῆγαν τῆς Κύ-
πρου, καὶ τοῦ εὐγενικοτάτου καὶ εὐτυχισμένου Λου-
φτούμπου, ἀμυρᾶν καὶ ἀφέντην τοῦ Καντηλόρου·
ἀπὸ τὴν ποίαν ἀγάπην ἐγένετον, ἐτελειώθη εἰς τὴν
τάξιν καὶ ματιέραν (1) τοιοῦτην·

» ὅτι πρῶτον ὁ ἀφέντης ὁ βῆγας τῆς Κύπρου προ-
μετιάζει (2) καὶ τάση τοῦ καὶ ὁμόνει ἀπὸ τὴν σή-
μερον καὶ νὰ πάγη (3) νὰ ἔχη καλὴν ἀγάπην καὶ
φιλίαν μὲ τὸν αὐτὸν ἀφέντην τοῦ Καντηλόρου· καὶ
ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐμπροσθεν νὰ τὸν ἔχη καλὸν γείτονα καὶ
ἀδελφόν· καὶ μηδὲν ἐνοικισθῆ, οὐδὲ νὰ γυρεύσῃ, οὐδὲ
νὰ θελήσῃ νὰ κάμῃ ζημίαν τοῦ αὐτοῦ ἀφέντη τοῦ
Καντηλόρου οὐδὲ ταῖς ἀνθρώποις του, οὐδὲ τὰ πρά-
ματά του, οὐδὲ τὰ καράβιά του, οὐδὲ ταῖς πρα-
ματικαῖς του· ἀμὴ νὰ ἐμποροῦν νὰ ἔρχονται εἰς τὴν νῆσιν
τῆς Κύπρου εἰς τοὺς λιμένας του καὶ εἰς τὴν γῆν
του, νὰ ἐμπαίνου καὶ νὰ εὐχαίνου ἐκεῖνοι καὶ οἱ
πραγματικαῖς τῶν ἀκαλύτως. Καὶ ἔτι προμετιάζει
αὐτὸς ὁ βῆγας τῆς Κύπρου ταῦτα ὅλα νὰ τὰ ὁμῶσῃ
καὶ νὰ τὰ κρατήσῃ. Καὶ ἀκόμη ἀνὲν καὶ ἐν κἀμία
ζημίᾳ τοῦ αὐτοῦ ἀφέντη τοῦ Καντηλόρου ἀπὸ ἐξ
αὐτοῦ τῆς ἀφεντείας του, ἢ ἀπὸ κανέναν ἄνθρωπον
ὑποτακτικόν του, ὁ ἀφέντης ὁ βῆγας νὰ ἔνευ κρα-
τούμενος νὰ τὴν πληρῶν τὴν αὐτὴν ζημίαν.

» Καὶ τότεσι (4) καὶ ὁ αὐτὸς ἀφέντης Λουφτού-
μπου, καὶ ἀφέντης τοῦ Καντηλόρου προμετιάζει
του καὶ τάση του καὶ ὁμόνει του ἀπὸ τὴν σήμερον
ἡμέραν καὶ ἐμπρός, νὰ τὸν ἔχη καλὸν γείτονα καὶ
ἀδελφόν· καὶ νὰ ἔχει καλὴν ἀγάπην καὶ φιλίαν μὲ
τὸν αὐτὸν ἀφέντην τὸν βῆγαν τῆς Κύπρου, καὶ ἀπὸ
δε καὶ ἐμπρός νὰ τὸν ἔχει καλὸν γείτονα καὶ ἀδελ-
φόν, καὶ μηδὲν ἐνοικισθῆ οὐδὲ γυρεύσει οὐδὲ νὰ θελήσῃ
νὰ κάμῃ ζημίαν τοῦ αὐτοῦ ἀφέντη τοῦ βῆγας, οὐδὲ
ταῖς λαοῖς του, οὐδὲ ταῖς ἀνθρώποις του, οὐδὲ τὰ
πράματά του, οὐδὲ τὰ καράβιά του, οὐδὲ ταῖς πρα-
ματικαῖς του· ἀμὴ νὰ ἐμποροῦν νὰ ἔρχονται εἰς τὸ
Καντηλόρος καὶ εἰς ὅλην τὴν γῆν τῆς ἀφεντείας του,
καὶ εἰς τοὺς λιμένας του νὰ ἐμπαίνου καὶ νὰ εὐχαίνου
ἐκεῖνοι καὶ οἱ πραγματικαῖς τους ἀκαλύτως. Καὶ ἔτι
προμετιάζει ὁ αὐτὸς ἀφέντης τοῦ Καντηλόρου ταῦτα
ὅλα νὰ τὰ ὁμῶσῃ καὶ νὰ τὰ κρατήσῃ. Καὶ ἀκόμη
ἀνὲν καὶ γένει καὶ κἀμία ζημίᾳ τοῦ αὐτοῦ ἀφέντη
τοῦ βῆγας, ἀπὸ τὴν ἀφέντην τοῦ Καντηλόρου, ἢ ἀπὸ
κανέναν ἄνθρωπον ἐδικόν του, ὁ ἀφέντης τοῦ Καν-

(1) Μονή, τράπον. (2) Προμετ, ὑπόσχεται. (3) Ἀπὸ
τὴν σήμερον καὶ νὰ πάγη, ἦτοι εἰς τὸ ἐξῆς, τοῦ λοιποῦ,
ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐμπρός, ὡς λέγομεν κοινῶς σήμερον.

(4) Τότε;

τηλόρου νὰ ἔνευ κρατημένος νὰ πληρῶσῃ τὴν αὐτὴν
ζημίαν.

» Ἀκόμη ὁ αὐτὸς βῆγας ἀννοώσῃ τι καὶ μάθη
ἢ καὶ κανεῖς ἐχθρὸς τοῦ ἀφέντη τοῦ Καντηλόρου θε-
λήσει νὰ ἐλθῇ νὰ τὸν κάμῃ ζημίαν, νὰ τὸν κάμῃ
νοίωσιν (1) τὸ ἐργηρότερον ὅπου νὰ ἤμποροῦν.
Καὶ ἔτι ὁ αὐτὸς ἀφέντης τοῦ Καντηλόρου ὁμόνει
καὶ προμετιάζει ὅτι καὶ ἀννοώσῃ καὶ μάθη ὅτι κα-
νεῖς ἐλθῇ ἢ θελήσῃ ὅπου νὰ τὸν κάμῃ ζημίαν, νὰ τὸν
κάμῃ νοίωσιν τὸν αὐτὸν βῆγαν τῆς Κύπρου.

» Καὶ διὰ καλὴν φερμάτζιαν (2) καὶ μὲ τὸ θελή-
μα τῶν δύο κερῶν (3), τουτέστιν τοῦ αὐτοῦ ἀφέντη
τοῦ βῆγας καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀφέντη τοῦ Καντηλόρου,
ἐποιήσαν τὸ αὐτὸ γράψιμον καὶ ἐδόκαντο εἰς τὰ
χέρια τοῦ ἀφέντη τοῦ μεγάλου μαστροῦ (4). καὶ ἐ-
βάλασιν τὸν κριτὴν, εἰς ἐλθεῖ παρακάτω ἀπὸ τὰ
στοιχημένα τῆς ἀνωθεν γραφῆς, ὁ αὐτὸς ἀφέντης μέ-
γας μαστροῦ νὰ τοὺς κρίνῃ· καὶ οἱ αὐτοὶ ἀφέντες νὰ
ἦναι κρατημένοι εἰς ἐκεῖνην τὴν κρίσιν τὴν θέλει κά-
μειν ὁ ἀφέντης ὁ μέγας μαστροῦ.

» Καὶ ἔτσι τὸ ὁμῶσασιν. »

Ἰδοὺ καὶ πρόσταγμα τοῦ βασιλέως δι' οὗ ἐπιτάσ-
σονται οἱ δραπατεύσαντες μὴ ἐλεύθεροι νὰ ἐπανέλ-
θωσιν εἰς τοὺς κυρίους αὐτῶν·

« Πιστοὶ καὶ ἡγαπημένοι μας, μνησθῆναι σας καὶ
ὀρίζομεν σε μόνοντα καὶ τὸν αὐτὸν μας ὀρισμὸν σας
περιλάθης (5), νὰ ποιήσῃς ἕνα διαλακμὸν καὶ ὀρι-
σμὸν ἀπὸ τὴν μερίν μας εἰς ὅλα τὰ χωρία καὶ προ-
άστεια, μοναστήρια, ἀμπελικαῖς καὶ μονικαῖς ὅπου
εἶναι εἰς τὴν κοντράδα (6) τῆς χώρας τόπος· οἱ τζι-
βιτάνοι καὶ παρατζιβιτάνοι (7) τῶν αὐτῶν χωρίων
καὶ προαστείων νὰ γυρεύσου ὅπου εὐρου ἄνθρώπους
καὶ γυναῖκας καὶ κοπέλια ὅπου δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς
τόπους ὅπου εὐρίσκονται καὶ δὲν εἶναι γνωρισμένοι
πῶς εἶναι ἐλεύθεροι, νὰ τοὺς πιάνου καὶ νὰ τοὺς
δένου ἐξάγκωνα, καὶ νὰ σοὺ τοὺς πρεζεντιάζου (8).
Καὶ ἐσὺ νὰ τοὺς πέμπῃς εἰς τὸν Συγγρίτον μας (9)
νὰ τοὺς ὀροῦν, ἀν εἶναι παροικοὶ μας νὰ τοὺς παι-
δεύου, καὶ τοὺς πέμπου εἰς τὰ χωρία μας· καὶ ἀν
εἶναι πάροικοι ἄλλης, νὰ τοὺς παιδεύῃς ἐσὺ καὶ νὰ
ταὺς παιρνοῦν οἱ ἀθιένται των. Καὶ ἀνίσως καὶ οἱ
ἀντιτζιβιτάνοι καὶ παρατζιβιτάνοι πείσου (10) τὸν
κατάδικον, θέλου ἡμεῖς πέναν (11) ὁ πασαγεις

(1) Νὰ τὸν εἰδοποιῇ. (2) Ἐκ' τοῦ affirmer, ἦτοι βεβαιώ-
ται, ἐγγύησιν. (3) Κυρίων. (4) Τοῦ ἐν Ρόδῳ διαμένουτος
Grand-Maitre. (5) Μόνοντα καὶ... περιλάθης, ἦτοι ἄμα λα-
θῶν. (6) Contere, χώρα, τόπος. Ἀμπελικαῖς, εἶναι οἱ ἀμπε-
λωνες· ἀλλὰ τί τὰ μονικαῖς; (7) Civitains καὶ paracivitains,
δημῶν καὶ οἱ τούτους ἀναπληροῦντες πάρεδροι.

(8) Presenter, παρουσιάζουσι. (9) Secrétaire, εἰς ἀπορρή-
των. (10) Πόθεν καὶ τί τὸ πείσου; ὁ γάλλος μεταφρα-
στὴς ἐρμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ laissez échapper. (11) Peine,
πρόστιμον.

(1) ὅπου νὰ φαλιάσῃ (2) εἰς τὴν τζάπρα μας (3)
δουκάτα εἶ, καὶ κιβέτζιμο (4). Ὁμοίως πᾶς ἀνθρω-
πος τοιοῦτης λογῆς καὶ νατούρας (5) ὅπου νὰ ἦ-
ναι, καὶ ἔχοντας ἔσω τοὺς ἡξέρει ποῦ εἶναι, ἢ φεύ-
γει καὶ δὲν τοὺς ὁμολογεῖ, θέλει πληρῶνει πέναν ὁ
πασαγεις εἰς τὴν τζάπρα μας δουκάτα εἶ, ὅπου νὰ
φαλιάσῃ. Καὶ διαβαίνοντας ὀλίγαις ἡμέραις θέλομεν
πέμψῃ καὶ ἕνα πιστὸν καὶ ἡγαπημένον μας νὰ ἰδῇ
καὶ νὰ ἐξετάσῃ ἀν ἐποίησαν οἱ ἀνωθεν τζιβιτάνοι
καὶ παρατζιβιτάνοι τὸ ντέβερ τῶν (6). Καὶ ὅποιος
εὐρεθῇ φαλισμένος, θέλει πέφτει εἰς τὴν ἀνωθεν πέναν.
Πρέπει οἱ τζιβιτάνοι καὶ παρατζιβιτάνοι νὰ παρο-
σιάζου πάντα εἰς τοιαύτην ματιέρα. Ἔτος τῆ δ'
Μαρτίου, 1468 ἀπὸ Χριστοῦ. »

Διὰ δὲ τοῦ ἐπομένου βασιλικοῦ προστάγματος ἀ-
παγορεύεται ἡ παρ' ἀξιοματικῶν ἀγορὰ ἀποδείξεων
τινῶν·

« Πιστοὶ καὶ ἡγαπημένοι μας συμβουλάτορες. Μη-
νοῦμεν σας ὅτι ἀπ' ὧδε καὶ ἐμπρός μηδὲν σουφριά-
σετε (7) κανένα μας ὀφισιάλε (8) τοιοῦτος, κουντε-
σίους ὅποιος νὰ ἦναι (9) νὰ τρεμετιασθῇ (10) εἰς
καρμίαν ἀγορὰν σιταρίου ἢ κριθαρίου ἢ κρασίου ἢ
καρμιᾶς ἄλλης βέντας τῆς βεγάδας (11), ἢ μηχανίου
εἰς ταῖς σαρδάταις μας (12) ἢ ἀσενιασμένους (13).
Καὶ εἰ τις εὐρεθῇ καὶ ποιήσῃ το, θέλει πέφτει νὰ
πληρῶσῃ πέναν εἰς τὴν τζάπρα μας δουκάτα 50, καὶ
θέλει εἰσθῆ (14) πριβάτος (15) ἀπὸ τὰ καλά μας·
διὰ τοῦτο μνησθῆναι καὶ ὀρίζομεν σας νὰ τοὺς τὸ ἀ-
νουνισάσετε (16) ὅλους ἀντάμα, καταπέσου (17)
τὸν κατάδικον νὰ μᾶς τὸ ἀνουνισάσετε νὰ πάσου
βιζιζόμενοι. Καὶ ἀνίσως καὶ κανεῖς ἀπ' ὧδε καὶ ἐμ-
πρός ἐβάλλθη τὴν χρονίαν ὅπου ἐδάθη 1467 ἀπὸ
Χριστοῦ, καὶ ἀγόρασε καθὼς ἀνωθεν δηλοῖ, νὰ ἐλθῇ
νὰ τὸ ὁμολογήσῃ τῆ ἀθιεντεία σου εἰς τέμμα (18)
ἡμερῶν δέκα. Καταπέσου τὸν κατάδικον θέλομεν

(1) Ἐκαστος. Πᾶσα—εἰ; μετὰ διγύμματος ἐν μέσῳ.
Οὕτω λέγουσι καὶ σήμερον οἱ γυθαῖοι· « ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυ-
λάγῃ ἀπὸ πᾶσα κακίαν ». (2) Faillir, πτελεῖ. (3) Chambre,
δικαστήριον. (4) Ἄγνωστον τὴν λέξιν· καὶ ὁ ἄλλος ἐρμη-
νευτὴς δὲν ἐξηγεῖ αὐτήν. (5) Nature, εἶδος. (6) Devoir, κα-
θῆκον. (7) Ne souffrez pas, μὴ ἀνεχθῆτε. (8) Officier, ἀξιο-
ματικόν. (9) Καὶ κόντες—κόμης ἐν εἶναι. Ὁ γάλλος ἐρμη-
νευτὴς δὲν ἐξηγεῖ τὴν λέξιν. (10) S' entremette, νὰ ἐπεμβῇ.
(11) Rente de regale, εἰσοδήματος τοῦ σεμίματος.
(12) Ἄγνωστον τὴν λέξιν. (13) Assignés. (14) Καὶ εἰς
ἄλλα ἄρματα ἔγγραφα παρατηρήσαμεν ὅτι τὸ θέλει εἰσθῆαι,
θέλει γινεσθῆαι καὶ τὰ τοιαῦτα δὲν ἐπυρέθησαν, ὡς τινες
ὑπέθεταν, ὑπὸ τοῦ Κοραῆ. (15) Privo, ἐστερημένος.
(16) Annoncer, εἰδοποιήσεως αὐτοῦ.

(17) Ὁ Γάλλος καὶ ἐνταῦθα καὶ κατωτέρω ἐξηγεῖ τὴν
λέξιν διὰ τοῦ laissez échapper, ὡς καὶ ἐν τῇ σημειώσει 10
τῆς ἀπέναντι στήλης. Ὁπωλιώποτε περιεργὸς οὐ μόνον ἡ
λέξις ἀλλὰ καὶ ἡ σύνταξις.
(18) Terme, δόλαι, προθεσμία, τὸ ὄργανον τέμμα.

ποιήσει καθώς ένωθεν δηλοῖ. Έγράφη τῆ 7 Μαρτίου 1468 ἀπὸ Χριστοῦ..»

Ἰδοὺ καὶ ἀναφορὰ ἱερέως αἰτουμένου ἀπαλλαγῆν φοροῦ*

«Τοῖς ὑψηλότατε καὶ τρισεκλαμπρότατε μέγα Ρῆξ Ἱεροσολύμων, Κύπρου καὶ Ἀρμενίας, Κύριος ὁ Θεὸς νὰ αὐξή τὰ ἔτη τῆς μεγάλης σου Βασιλείας. Γεράσιμος καθηγούμενος τοῦ Μοναστηρίου τοῦ ἁγίου Σάββα τῆς Κερύνος, μικρὸς δούλος καὶ εὐχέτης τῆς μεγάλης σου Βασιλείας, ταπεινὰ ἀναφέρω τῆ μεγάλης σου Βασιλείᾳ ὅτι τὸ αὐτὸ μοναστήρι τῆς Βασιλείας σου εἶναι καὶ ἡ ἀδελφότης (1) ἔφερε ὅτι τὸν διαβάντα Δεκέμβριον μῆνα εἰς τὰς 7 τοῦ μηνὸς ὅπου ἦτον ἡ μεθ' ἑμῶν (2) τοῦ ἁγίου Νικολάου. Τὴν νύκτα ἔπασσε λαμπρὸς συναφουρμῆς (3) ὅπου ἐπυρῶνετο ὅλος ἀπὸ τὴν μεγάλην ἀγριάδα, καὶ ἐκάθη ὅλον τὸ μοναστήρι ὅπου οὐδὲν ἐγλύτωσε παρὰ ἡ ἐκκλησία καὶ μερικὰ σπήτια ὥστε ἐκάησαν ἀνώγειν καὶ κελύφαι, σιτάρι, κριθάρι, τὰ βούρα μας, τὰ βιβλία μας καὶ ἔτερα, ὅπου ἐγένετο μία μεγάλη ζημία καὶ ἐξολοθρευμὸς τέλειος. Λοιπὸν τὸ αὐτὸ μοναστήρι ἔχει μίαν γῆν ὀνόματι Λακρίδα, ἡ ὅποια πληρῶνει εἰς τὸν Σάγγριτον τῆς Βασιλείας σου σιταριοῦ μὲδιξ ἑννέα, καὶ κριθαριοῦ μὲδιξ 16. Καὶ προσπίπτω, καὶ παρακαλῶ, καθὼς τὰ ψυχικὰ τῆς βασιλείας σου εἶναι εἰς περισσοὺς, καὶ παρακαλῶ διὰ τὴν μακροζωίαν σου, οὕτως νὰ φθάσῃ τὸ ψυχικὸν σου καὶ τὸ αὐτὸ μοναστήρι. Καὶ ὁ ὑψηλὸς σου δρισμαὶς νὰ ἦναι νὰ ἀφήσῃ τὸ ἔνωθεν σιτάρι καὶ κριθάρι, καὶ 4 πτ (4) τὰ πληρῶνει, ψυχικὸν εἰς τὸ ἔνωθεν μοναστήρι διὰ βοηθῆσαι, ὅπου νὰ ἐμπορέσῃ νὰ κτίσῃ καὶ νὰ ἀναστήσῃ ἀπὸ ἐκεῖν ὅπου ἐκάησαν. Καὶ πολλῶ μᾶλλον αὐτὸ τὰ ψυχικὸν θέλει εἶσθαι διὰ μακάρησαν τοῦ κλητοῦ μου ἀδελφάντου τοῦ μακαρίτου Πατρὸς τῆς Βασιλείας σου, καὶ διὰ τὰ πολλὰ καὶ καλὰ ἔτη τῆς Βασιλείας σου.»

Καὶ ὁ βυτιλιεὺς καμφοβίς εἰσήκουσε τὴν αἴτησιν τοῦ ἁγίου καθηγούμενου καὶ ἐξέδοτο τὸ ἐφεξῆς πρόσταγμα*

«Ὀρισμὸς μας εἶναι Πουρβεορίδες (5) καὶ τοπάρχαι! Τὰ ἑννέα μὲδιξ σιταριοῦ καὶ δεκάξ μὲδιξ κριθαριοῦ, καὶ τέσσαρα πτ τὰ πληρῶνει δέκατον εἰς τὴν βεγάλα τὸ αὐτὸ μοναστήρι διὰ τὴν γῆν τῆς Λακρίδας, νὰ μὴδεν ἐκζητήσῃς τίποτε πλέον, διὰ

(1) Aventure, τόχη, δυστυχία. (2) Ὁ ἄγιος καθηγούμενος ἀπὸ τὴν παραβλήθη του ἐλησιμόνηται ἐπὶ τῆ 7 τοῦ Δεκεμβρίου εἶναι ἡ αἰχμή καὶ ἡ μεθ' ἑμῶν τῆς ἐστῆς τοῦ ἁγίου Νικολάου. (3) Ἐκ τῆς ἑνωσίας τοῦ ὅλου ἐξάγεται ἀριθμῶς: εἶ ὁ συναφουρμῆς εἶναι κεραυνός: ἀλλὰ πῶθεν ἡ λέξις ἀγνοοῦμεν: αἱ τελευταῖαι δύο συλλαβαὶ ὑποδεικνύουσιν ἔτσι: τὸ fulmen τῶν Λατίνων. Ὁ Γάλλος ἐξηγεῖ αὐτὴν orago. (4) Besants, εἶδος νομίσματος. (5) Prévôtiers, δικαιοκτῆται

ψυχικὸν περπέτου (1) τὸ πολομοῦμεν (2) καὶ χαρίζομεν εἰς τὸ αὐτὸ μοναστήρι διὰ τὴν ψυχὴν μας. Καὶ τὸν αὐτὸν μας δρισμὸν γράφετέ τον εἰς τὸ βιβλίον τὸ βεμένπρασο (3) τοῦ Συγγρίτου μας. Ἐγράφη τῆ 25 φεβρουαρίου 1468 ἀπὸ Χριστοῦ. Confirmé »

Περὶεργα διὰ τὴν γλώσσαν φαίνονται καὶ τὰ ἐξῆς δύο πρόσταγματα*

«Πιστοὶ καὶ ἠγαπημένοι μας πουρβεορίδες. Ὀρίζομέν σας ὅτι ἐκεῖνο τὸ ζαβοκολίσι (4) τοῦ Κιτίου εἰς τὸν Μονόβον, διὰ τὸν καιρὸν ὅπου τὸ κρατεῖ ἡ βεγάδα, νὰ μὴδεν τῆς ζητήσῃς τίποτε διὰ γράσις (5) ὅπου ἐποιήσαμεν τοῦ Χαρίου Ντελοζένια. Ἐγράφη εἰς τὴν Λευκωσίαν τῆ ἐσχάτη Ἀπριλίου 1468 ἀπὸ Χριστοῦ. Confirmé.»

«Ὀρισμὸς μας εἶναι οἱ πουρβεορίδες καὶ ὁ πρᾶχτιορ νὰ γράψουν εἰς τὸ στάτο (6) τῆς βεγάλας νὰ ἔχουν κάθε χρόνον καὶ δύο μιλλίται (7) χιλία σφαικτά, φραγκοματιασμένα ἀπὸ τὸ μαρτζασίο (8) τους, καὶ ἂν ἔχουν περίττω νὰ πληρῶνουν. Τὸ ὅποιον φραγκοματιασμένα (9) ἀρχίζει τὸν αὐτὸν χρόνον 1468 ἀπὸ Χριστοῦ. Ἐγράφη τῆ 4 Ἰουνίου 1468 ἀπὸ Χριστοῦ. Confirmé.»

Περὶεργα εἶναι καὶ ἡ διαθήκη τοῦ βασιλέως Ἰακώβου Β' τοῦ ἐπιλεγόμενου νόθου, ὡς ἀναφέρει αὐτὴν εἰς τὸ ἴδιον χρονικὸν ὁ Γεώργιος Πύστρον, σύγχρονος τοῦ ἡγεμόνος τούτου (1473).

«Καὶ γνώθωντας τὸ κορμὶ του κακὰ, ἠθέλησε νὰ ποιήσῃ διαθήκην, καὶ νοτάρης ὁ μισερ Τουμάζος Φικάρδος, ὁ καντζηλιέρης του.

«Καὶ ὀρδινίνας (10) κουμεσάριδες (11) εἰς τὸ βεγάτο τὸν Ἰζάν Ταφουρῆς, τὸν κόντε τῆς Τρίπολης, καὶ ἦτον καὶ καπετάνος τῆς Ἀρχοχούστου, καὶ τὸν μισερ Ἰζάν Περῆς τὸν κόντε τῆς Ἰζάν καὶ Καρπασίων, καὶ καπετάνον τῶν κατέργων, καὶ τὸν κόντε τῆς Ραχῆς, τὸν Μορφοῦτε Γρινιέρ, καὶ τὸν μισερ Ἀνδρέα Κορνάρ, Ἀδατούρη (12) τῆς Κύπρου, ὁ ὅποιος ἦτον Θεῖος τῆς Ρίγανας, καὶ τὸν μισερ Ἰζουάν Ἀρονιάν, καὶ τὸν μισερ Ρίντζον Μαρηνὸν τὸν τζαμπερλάνον (13), καὶ τὸν Πέτρον Ταβίλα, τὸν κοντοσταῆλτον, τὸν ὁποῖον ὀρδινίνας κουμεσάριδες. Καὶ εἶπεν ἀνίσως* «Καὶ ὁ Θεὸς ποιήσῃ τὸ θέλημά του, καὶ ἀποθάνω, ἀφίνο τὴν γυναῖκά μου κυρὰν καὶ βίγατι»

(1) Perpetuel, αἰώνιον. (2) Πολομοῦμεν. Ἄγνωστον. Ὁ Γάλλος σιωπᾷ. (3) Livre des revenus, ὑπομνηματιστήριον. (4) Τὶ καὶ πῶθεν τὸ ζαβοκολίσι; ὁ Γάλλος λέγει εἶ ἦτο μάνδρα εἰς τὴν περιεκλείοντο τὰ γεωργικὰ κτήνη. (5) Grains, γάρνι. (6) Etat. (7) Τὰς δύο μιλλίτας ἐξηγεῖ ὁ Γάλλος δύο λέξις περὶ τὴν πόλιν. (8) Franches du droit de maréchaussée. (9) Franchise, ἀτέλεια. (10) Ordonna, διώρισις. (11) Commissaires, ἐπιτρόποι, ἀντιβασιλεῖς. (12) Auditeur. (13) Chambellan.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ

Περὶ τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ πυρκαϊᾶς τοῦ ἁγίου Γάβρον.

(Τίτλος. Ἰδὸς φυλλάδ. 304.)

» ναν τῆς Κύπρου, ἡ ὅποια εὐρίσκεται ἐγγασρωμένη. «Καὶ ἀνίσως καὶ ποιήσῃ κληρονόμον, τὸ παιδί μου νὰ ἔχῃ τὸ βεγάτον, καὶ ἂν τοῦ ἔλθῃ Ὀνάτας, νὰ τὸ ἔχῃ τὸ βεγάτο ὁ πάσταρδος, ὁ Ἰζένιος, καὶ ἂν ἀποθάνῃ ὁ Ἰζένιος, νὰ τὸ ἔχῃ ὁ Ἰζίας, καὶ ἀνίσως δὲν ζήσῃ οὔτε ἐκεῖνος νὰ τὸ ἔχῃ ἡ παστάρδα μου, καὶ ἀνίσως καὶ ποθάνῃ καὶ ἐκεῖνη, νὰ τὸ ἔχῃ ὁ κατώτερος κληρονόμος τῶν τε Λαζανιάδων. Καὶ οὕτως εἶναι τὸ θέλημά μου. Ἀκόμη ἀφίνο εἶνα μέγαν τριζόρη (1) τὸν ὅποιον ἐπῆρα μὲ πολλὰς στρατάς. Καὶ τὰ κότεργα τὰ ἐκράτου ἀρματωμένα, ἔλα νὰ τὰ ἀρματώσουν μὲ τὰ ὅποια ἐκράτου τὸς λαοὺς πολλὰ κριταρεμένα» (2).

Ὅποιος ἀπέθανεν Ἰουνίου πρὸς ἀπὸ Χριστοῦ. Καὶ ὑπῆγαν καὶ ἔθαψάν τον εἰς τὴν Ἀρχοχούστον εἰς τὸν ἁγίον Νικόλαον. Καὶ εὐχαλῶν τὰ ἀντερά του, καὶ ἐκατάμωσάν τον. Καὶ εὐχαλῶν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ κότεργα, καὶ εὐχαλῶν καὶ τοὺς ἀρχοντας ὅπου ἦτον κτισμένοι (3). »

Τοιαῦτη ἡ γλώσσα ἢ μᾶλλον ἡ γλωσσικὴ ἐωλοκρασίς τῶν Κυπρίων κατὰ τὴν 16' ἐκκτονταετηρίδα, ἀκόλαστον μίγμα βαρβαρισμῶν, σολοικισμῶν, ξενοφωνίας καὶ ἀλογίας. Τετρακόσια περίπου ἔτη διοικήσαντες οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἕνετοὶ τὴν νῆσον, πλὴν τῆς γλωσσικῆς ταύτης διαφθορᾶς καὶ τιῶν ἐρειπίων, οὐδὲν ἄλλο κατέλιπον. «Δὲν βλέπω, λέγει ὁ συγγραφεὺς τῆς ἀνά χειρας ἱστορίας, τί ἐκλήροδοτήσαν οἱ Γάλλοι εἰς τὴν Κύπρον. Οὔτε ἐνταῦθα, οὔτε εἰς Συρίαν, οὔτε εἰς Κωνσταντινούπολιν οὐδεμίαν νέαν ἀρχὴν, πολιτικὴν ἢ θρησκευτικὴν μετέδωκαν εἰς τοὺς κατὰ τὴν Ἀνατολήν, οὐδ' εἰς αὐτοὺς τοὺς χριστιανούς.»

Γενόμενοι δεσπότες τῶν ἡττηθέντων, ἔζησαν καὶ ἐκυβέρνησαν ὅπως καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν, τηρήσαντες καὶ γλώσσαν καὶ λατρείαν καὶ νομοθεσίαν καὶ τὰς τέχνας αὐτὰς, κυρίως χαρακτηρῆς τοῦ ἔθνομος καὶ ὁρατὰ σημεῖα τῆς ἐξωσίας αὐτῶν. Ἐλάγησται τινες μεταρρυθμίσεις ἐγένοντο εἰς τὰ ἐθιμα κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ οὐδέποτε συνανεμίχθησαν οἱ δύο λαοὶ, πᾶσαν ὑποχώρησιν νομίζοντες ἐξευτελισμὸν ἢ ἀσέβειαν. Μόνον οἱ Ἀρμένιοι συνηνώθησαν κατὰ τὸ ὀρθόκαμα, τὸ αἶμα καὶ τὰς τέχνας μετὰ τῶν Λατίνων. Πολλοὶ ὑπῆρξαν οἱ μεταξὺ Ἀρμενίων καὶ Ἑβραίων γάμοι κατὰ τὸν μεσαιῶνα. Οἱ Ἕλληνες ὅμως ἐτήρησαν πάντοτε ἐλπίδας καὶ κατὰ τὰς μετὰ τῶν ξένων σχέσεις ἐδείκνυν ὑπερηφάν. Καὶ λυπούμεθα μὲν διὰ τοῦτο, δὲν ἔχομεν ὅμως καὶ τὸ δικαίωμα νὰ κατακρίνωμεν τὴν ἰσχυρὰν καὶ ἐντιμὸν ἀντίστασιν λαοῦ προσδοκῶντος ἀσίτου εὐτυχέστερον μέλλον» (4).

(1) Trésor, θησαυρίον. (2) καὶ (3) Τὴν μὲν πρώτην λέξιν ἐξηγεῖ ὁ Γάλλος en respect. «J'ai tenu les peuples en respect,» τὴν δὲ δευτέραν en prison: ἀλλὰ πῶθεν καὶ διὰ τί ἀγνοοῦμεν. (4) Hist. de l'île de Chypre, etc. Τόμ. Α'. σελ. x, xi.

καὶ οὕτω πάλιν ἐγενε συνέλευσις μεγάλη, συνήλθον οἱ ἐφέντιδες καὶ ὅλον τὸ βιτζάλι καὶ ἀνέγνωσαν ἐμὴν πειρὸν ὅλον του τὸ Ἰλάμι, ἀβούλωτον καὶ ἐρώτησεν ἂν εἶν' κατὰ μεράμι καὶ πρῶτον ὁμολόγησαν ὅλοι οἱ Ἀρμεναῖοι, εὐχάριστοι πῶς ἔμειναν ὁμοίως καὶ οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ἔπειτα βουλλώθηκεν ὡς ἔθνος ἐσφραγίσθη, καὶ τότε εἰς τὸ κράτος του ἐστάλη ἐκομισθῆ ἠγέροθησαν οὖν ἅπαντες κατευχαριστημένοι, κακίσθην διελύθημεν ὅλοι μας μαζωμένοι μάλιστα ἐνφ' οὐρανοῦ εἶπεν ἕνα βιτζάλι, ἀστῆρον τι καὶ ἐγέλασαν ὅλοι μικροὶ μεγάλοι ὡ φίλοι ἂν μ' ἀκούσατε ἐσῆς οἱ Ἀρμεναῖοι, ἔλατε ὅλοι σας κοινῶς νὰ γίνετε Ῥωμαῖοι διὰ νὰ λείψουν ἀφ' ὑμῶν καυγάδες καὶ νιζάδες, νὰ ἡσυχάσωμεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τοὺς μουραφάδες ὁ μουραφᾶς δὲ ἄρχησε τέλη τοῦ Ἰουλίου, καὶ μόλις τέλος ἔλαθεν ἀρχὰς τοῦ Σεπτεμβρίου πλὴν μὴν νομίζεις φίλε μου, πῶς μ' ἐν μόνον μιτζλήσαι, ὅλα ἐκατορθώθησαν μὲ μίαν μόνην κρίσι πέντε μιτζλήσαι ἔγιναν μεγάλα κορδιωμένα, κίαν ἔλαπε τὸ δίκαιον τὰ εἶχαμεν χαμένα ἀλλ' ἔμεις οἱ ἀδελφῆτες μας δὲν ἀδικησοῦσαν, ἀπὸ τὸ δίκαιον ποτὲ δὲν ἐπαρυστρατούσαν ἡμεῖς οὖν ἂς ἀφήσωμεν αὐτοὺς καὶ ἂς πορευθῶμεν, καὶ ὁ μακροβιωτάτος τί κάμνει ἂς ἰδῶμεν οὗτος ὁ ἄρξης ἀμερμνεῖ τὴν ἐγνοῖαν μόν' ἔχει, τοῦ μουραφᾶ τῶν μιτζλήσαι τὰ δ' ἄλλα παρα-

[τρέχει κοντὰ σ' αὐταῖς ταῖς λύπεις του κοντὰ σ' αὐταῖς [ταῖς ζάλαις, εἶχε καὶ ἄλλαις ἐγνοιαῖς πάμπολλαις καὶ μεγάλαις μαστύρους προητοίμασε καὶ κιερεστέν καὶ ἄλλα, τὰ ἀναγκαῖα τοῦ πινᾶ μικρά τε καὶ μεγάλα ναυλώθη καὶ καράβιον διὰ τὰ φροντισθέντα, καὶ εἰς αὐτὸ ἐβάλλθησαν ὅλα τὰ προξήνηντα εἰς τὸ καράβι δὲ αὐτὸ ἦν τότε ἐπιστάτης, ὁ καμαράτης ὁ γνωστός ὁ Ὀρμουργὸς πρόστατης περὶ τὰ μέσα μίσευσαν μὴνὸς τοῦ Σεπτεμβρίου, καὶ εἰς τὸ κῆρα ἐφθασαν ἀρχὰς τοῦ ἔκτωβρίου καὶ ἐκεῖθεν μ' ἄλλα ἔξοδα μὲ ἀκριβοὺς κερτάδες, στὸ γιάφα ἐκπτήθησαν μὲ ἀπειρους μπελάδες τῆς Ἱερουσαλὴμ. λοιπὸν ἂς πιάσωμεν τὴν στρατά, καὶ εἰς τὸν ναὸν ἂς πάγωμεν νὰ διοῦμε τί μαντάτα

τεχνίται καὶ μαύστορες δουλεύουν ἡσυχάζουν,
 ἢ πάλιν οἱ ἀρμένιοι συγχίζουσι, τοὺς πειράζουσι.
 μάθε πῶς εἶναι προσταγή παρὰ τῶν ἡγεμόνων,
 οὐδαίς νὰ ἐμῶν εἰς ναὸν ἐκτός ἐργατῶν μόνων
 καὶ οἱ τεχνίται ἡσυχά δουλεύουσι καὶ κτίζουσι,
 καὶ οἱ ἄρχοι ἐπαυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ συγχίζουσι
 διότι ὁ παγκάκιτος καὶ ἡ αὐτοκαλία,
 χασάν ἐφένδης ὁ μουφτής πασῶν ἐν ἀβζωστίφ'
 εἰς ἡμερῶν διάστημα ὀλίγων διαβόρηγῃ,
 καὶ τὴν ψυχὴν ἐχρόμψατο εἰς ἕδου καθηρηπάγῃ
 ἐνῷ δὲ τὸν ἐπήγειον οἱ συγγενεῖς νὰ ὀφίον,
 ἐκλαίον οἱ ἀρμένιοι, καὶ πῶς νὰ μὴν τὸν κλάψουν;
 αὐτὸν γὰρ εἶχον αὐτουργίαν εἰς κάθε σκευωρίαν,
 καὶ δι' αὐτοῦ τελείωναν τὴν κάθε τους κακίαν
 μετὰ τὸν θάνατον δ' αὐτοῦ τινὲς τῶν ἐντοπίων,
 ζορπάδες καὶ σεφίληδες καὶ ἄλλοι τῶν ἀρμενίων
 μετὰ τὸν ἀπουγός (1) ἤθελον αὐτοὶ νὰ συμφωνήσουν,
 καὶ κατὰ τοῦ γιουσοῦρ πασά (2) αὐτοὶ ν' ἀπο-
 [στατήσουν
 ὅμως ἡ συμφωνία τῶν ἐγγύων] εἰς τοὺς ἀγάδες,
 στὸν μουσελίμην καὶ μουλλᾶν καὶ εἰς τοὺς οὐλά-
 [μάδες
 καὶ τρώπῃ ἐδικέλευσαν αὐτῶν τὴν συμφωνίαν,
 τὴν ἣν ἐπρομελέτησαν κακὴν ἀποστασίαν
 καὶ ταῦτα μὲν συνέβησαν μετὰ τοῦ σεπτεμβρίου,
 στρατοπεδεύει δ' ὁ πασᾶς ἐνάτη ὀκτωβρίου,
 πρὸς ὃν οἱ ἀρμενόφορκοι κάμνουσι σικκιγέτι,
 λέγοντες τὸ κουδούκλιον δὲν θέλει μερκεμέτι
 καὶ ἄσπρα πολλὰ τὸν ἔταξαν πλὴν δὲν εἰσακουσθήκαν,
 καὶ οὕτως οἱ ἀνείσχυοντο πάλιν ἐντροπιασθήκαν
 λαβόντες οὖν τὴν ἄδειαν ἡμεῖς τοῦ κουδουκλίου,
 ἀρχίσασμεν νὰ κτίζωμεν αὐτὸ ἐκ θεμελίου
 μέλων δὲ ὁ γιουσοῦρ πασᾶς πλέον ν' ἀναχωρήσῃ,
 ἀπὸ τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ στὰ τάμι νὰ γυρίσῃ
 ἀγάδες οἱ ἐντόπιοι θερμῶς παρκαλοῦσι,
 νὰ τοὺς ἀφίτῃ μερικὴν στρατεύμα τὸν ζητοῦσι
 ὁ δὲ λαβὼν ἀπὸ αὐτοῦ ἐγγραφὸν βουλομένον,
 στὸ κάστρον λίγον στρατεύμα ἄφρηκε διαλεγμένον
 καὶ οὕτως ἀνεχώρησεν ἐπέστρεψε στὸ σάμι,
 αὐτοὶ ὅμως τὰ χεῖριστα τότε μᾶς εἶχον κάμει
 οἱ γὰρ βρωμοαρμένιοι πάλιν δὲν ἡσυχάζουσι,
 πουγγεῖα ἀναριθμητὰ τοῖς ἐντοπίοις τάζουσι
 διὰ νὰ ἐφορμίσουσι καὶ νὰ γιγναμαλατίσουσι,
 καὶ τὸν πινᾶν εἰ δυνατὸν ὅλως νὰ ἐμποδίσουσι
 λοιπὸν ἀντεπανέστησαν καὶ εἰς ναὸν ὀρυθσαν,
 δῶμα μαστόρους λάθωσαν καὶ ἔνανι τουφεκίσαν
 στὴν μύλιγγα τὸν ἔλαχον στὴν τύπον τὸν ἀφίκαν,

(1) Οὗτος ἦν ἀεγίς, ἦτοι πρωτεύων πολλῶν ἄλλων ἀρ-
 μένων τῆς Παλαιστίνης; ἔχων πολλὰ ὄρεινά χωρία, καὶ κοι-
 νοπολίταις ὑποκειμένους αὐτῷ ἐκουσίως.
 (2) Οὗτος ἦν τότε ἡγεμὸν Δαμασκού.

κι' ἀφοῦ τὸν θανάτωσαν ὅλοι ἐσκορπισθήκαν,
 ὁ δὲ ἀποθανὼν ταστῆς ἦτον ἀνατολίτης,
 χατζῆ γαβρήλ ἦκουεν ὁ ὄντως μακροίτης,
 ἄλλοι στὸν ἴδιον ναὸν τὰ μάριμα τζακίζαν,
 ἄλλοι τὰ τῶν πατέρων μακροελλίκα γιγναμαλαδίζαν
 ἄλλοι πάλιν ἐπήδησαν μέσα στὸ μοναστήρι, (1)
 τὸν δραγουμάνον γύρουν κάλφην καὶ μουπασίφῃ
 καὶ δραγουμάνου τζάκισαν ἐνὸς ἰδᾶ τὴν θύραν,
 καὶ ὅσα ἦτον ἐν αὐτῷ ὄλα τοῦ τὰ ἐπήραν
 ἄλλοι πάλιν ἀπέβωθεν τουφέκι ἐκτυπήσαν,
 καὶ τοῦ ὀδᾶ ποῦ κἀήντο τὴν πόρταν ἐτροπήσαν
 καὶ τὸ μολύβι πέρασε μέσα στὴν μαξιλάραν,
 ἄς συμπεράνη οὖν κατ' εἰς ἐκείνην τὴν τρομάραν
 ἄλλοι δὲ γιγναμαλαδίζαν τὰ ἄλλα μοναστήρια,
 καὶ βέβαια τὰ ἔκαζον ἂν δὲν ἦτον γιγναμαλαδία
 καὶ εἶχασιν ἀπόψασιν, ὅλα νὰ τὰ χαλάσουσι,
 καὶ τοὺς πατέρας συμπαπτας σχεδὸν νὰ θυσιάσουσι.
 ὄθεν ἐκ τῶν πρώτων μᾶς ἄλλοι μὲν ἐκρυφθῆκαν,
 κι' ἄλλοι μακρὰν κι' ἄλλοι ἐγγὺς ἔφυγον σκορπι-
 [σθήκαν
 ὁ δραγουμάνος ὄντας δὲ κατακυριευμένος,
 ἀπὸ ποδάγγραν πρὸ καιροῦ κατακυριευμένος
 ὄχι νὰ φύγῃ νὰ κρυφθῇ καὶ νὰ ἀναχωρήσῃ,
 ἀλλ' οὕτε καὶ ἐδύνετο ἄρθιος νὰ πατήσῃ
 λοιπὸν οἱ δούλοι ἔλκοντες βασιτάζοντες ἐπ' ὄμων,
 εἰς ἄλλον τὸν κατέβασαν ἰδᾶν μὲ πολλὴν τρόμον
 ἐξ οὗ ὁ δουβαρτζίπασης χατζῆ λᾶζος τὸν πήρε,
 καὶ σηκωτὸν στοῦς ὄμους του στοῦ κάλφα τὸν
 [ἐπήγε
 κάμειθεν τὸν κατέβασαν εἰς ἄλλο σπητι πάλιν,
 καὶ ἀπ' ἐκεῖ πάλιν ἄλλου, κάμειθεν ἄλλου πάλιν
 ἐκεῖθεν δὲ διὰ νυκτὸς εἰς τὴν ἐκμάλιν φεύγα, (2)
 ἡμιθανῆς πλὴν ἔμεινε ἕως ὅπου νὰ εὐγῇ
 ὁ μπεῖς καὶ ὁ κάλφας δὲ ἄλλου ἐφυλαχθῆκαν,
 καὶ ἔτζι μύλις γλύτωσαν καὶ μύλις ἐσοθῆκαν
 διότι ἂν τοὺς τύχαιον βέβαια τοὺς σκοτόνταν,
 ἐξάπαντος τὸν θάνατον κι' οἱ τρεῖς δὲν τὸν γλυ-
 [τώναν.
 οἱ δ' ἀποστάται οἱ καλοὶ μὲ τ' ἄρματα γυρίζαν,
 ἄλλους μὲν ἐξεγίμμωναν ἄλλους δ' ἐφυβερίζαν
 λέγοντες ἂν δὲν βγάλετε τὸ στρατεύμα ἀπ' τὰ κάστρα,
 ἐξάπαντος σᾶς κάμνομεν ὄλους θυσιὰ πάστρα
 ὁ πέτρας οὖν ἐπίτροπος κι' ἄλλοι ἀρχιμαυθρίται,
 ἦτοι ὁ κύρ γεράσιμος κι' ἄλλοι ἀγιοταφίται
 προσέδραμον εἰς τὸν μουλλᾶν μουφτήν καὶ τὸν να-
 [κίπη,
 καὶ εἰς τὸν σὲχ ἀποσοῦτ καὶ μεγεμέτ γιακούπη (3)

(1) Ἦτοι εἰς τὸ Πατριαρχεῖον.
 (2) Χωρίον γρησιακόν.
 (3) Οὗτοι οἱ δύο ἐλογίζοντο παρὰ τοῖς Ἱερουσαλιμίταις
 ἐβλιᾶδες καὶ κερμεῖτ σαχαπίδες.

ἐκλαίον καθικέτευον, ἔλεος τοὺς ζητοῦσαν,
 δῶμα ἡμερονόμια ἐξῶ ἐξενυκτοῦσαν
 ἐκεῖνοι δὲ στὰ σπητια συνόδους ἐκροτοῦσαν,
 τίς ἔβουρε τί ἔψηναν καὶ τί ἐσυμφωνοῦσαν
 μόν' ἔλεγον συστέλλονται κ' ἐκεῖνοι τοὺς φοβοῦνται,
 διὸ καὶ τρώπους σωστικούς νὰ εὔρουν συλλογοῦνται
 καὶ τέλος μᾶς ἐπρόβλεπον πῶς μύλις ἐφευρῆκαν,
 εἷμα καὶ μόνον σωστικὸν τρόπον ἐστοχασθῆκαν
 ἦτοι νὰ δώσωμεν αὐτοῖς ἡμεῖς ὀμολογίαν,
 τῆς κρίσεως χροτζέτιον, ὅτι εἰς διορίαν
 τρικυταμίαν ἡμερῶν νὰ γράψωμεν ἐν γράμμα,
 πρὸς τὸν πασά τῆς δαμασκού νὰ βγάλῃ ἐν τῷ ἔμα
 ὄλον τὸ στρατεύμα αὐτὸ τοῦ ἔχει εἰς τὰ κάστρα,
 εἰδὲ δὲν εὐγῇ ἀπ' ἐκεῖ νὰ κάμουν ἡμᾶς πάστρα.
 ἰδὲς τρόπον σωτήριον, ἰδὲς πρηγορίαν,
 ἀκόμη γὰρ νὰ ζήσωμεν μᾶς ἰδίδουν διορίαν.
 ἀπελπισθέντες οὖν ἡμεῖς ἐπήγμεν στὴν κρίσιν,
 κ' ἐκλαίωμεν ποταμηθὸν δάκρυα σὰν τὴν βρύσιν
 ἀλλ' ἐνῷ αὐτοὶ ἔγραφον ἐκεῖνο τὸ χροτζέτι,
 καὶ ἤθελον νὰ πάρωσιν ἀπὸ ἡμᾶς σευέτι
 ἀνέλπιστα ἐλύτρωσεν ἡμᾶς ἐκ τῶν κακίστων,
 θεὸς ὁ παντοδύναμος κ' ἐλπίς τῶν ἀνελπίστων.
 ὁ ἡγεμὸν γὰρ δαμασκού προσηγνούς τὰ πάντα,
 τὰ ὅσα διεπράξαντο καὶ ὅλα τὰ συμβάντα
 εὐθὺς τὸν ἀρχιστράτηγον κρᾶζει ἀπουζαρίαν,
 καὶ στέλλει εἰς Ἱερουσαλὴμ κρυφίως καὶ μὲ βίαν
 ὅς μεγεμέτ ἐλέγχοτο ἀφρικανὸς τὸν τόπον,
 περιήγμος ἐπαινετὸς στὰ ἔργα καὶ στὸν τρόπον.
 αἴφνης δ' αὐτὸς ἐπίδρακὸν χωρὶς νὰ τὸ νοήσουν,
 οἱ ἀποστάται καὶ κακοὶ τὰς πόρταις νὰ μὴν κλεί-
 [σουν
 εὐρέθη μέσα ἔξωφρα χωρὶς ἐχλογωγίαν,
 χωρὶς νὰ πάρῃ εἰδήσιν κἀνένος οὐδεμίαν
 ἀλλ' ὄντως εἰς τὸν μεγεμέτ ἦκουσαν πῶς ἐμῶσαν,
 στρατεύματα καὶ ἔφυγον ὅλοι τοὺς ἐκρυφθῆκαν
 ὅμως εἰς μάτην κρύφθησαν γιὰ τὸς ξετροπώσαν,
 καὶ δίδεκα μὲν ἐπιβῆσαν τοὺς δ' ἄλλους ἐσκοτώσαν.
 καὶ οὗτοι πᾶσα ἔλαβεν ἡ πόλις ἡσυχίαν,
 καὶ οἱ μαστόροι ἤρχισαν οἰκοδομῆν τὴν θείαν.
 ἡ δ' ἐπανάστασις αὐτῆ ἤρχισε δεκεμβρίου,
 δεκαεπτὰ ἕως ὀκτώ τοῦ Ἰαννουαρίου.
 ἔξωφρα δὲ ἐφύτρωσαν ἡμέρα τῆ ἰδίξ,
 κατ' ἦν τὸ πρῶτ' ἐγένεν ἡ αἱματοχυσία,
 μεγεμέτ ἀγάς τοῦ πελικτζῆ λέγω ὁ χαζινδάρης,
 μετθλιος πρωτοσύγκελλος τσεπῆλι ὡς τατάρης
 ὅς ἔφερε μετ' ἑαυτοῦ ἕνα καινούριον χᾶτι,
 κ' εὐθὺς τὸ πήγε στὸν μουλλᾶν ἐγινε κираτί
 εἶχε δὲ κι' ἄλλον ὀρισμὸν δεύτερον τοῦ χατίου,
 αὐτὸς δὲ διαλάμβανε περὶ τοῦ καϊθίου
 ἵνα τὸ χᾶτι δηλαδὴ κἀκεῖ γένει εἰς ὄλα,
 τὰ τῶν κριτῶν σιτζίλια χωρὶς καμμία φόλα
 πρῶτον οὖν ἀνεγνώσθησαν καὶ κἀκεῖ ἐγινῆκαν,

εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα πρῶτον ἐνεργηθῆκαν
 ὕστερον δ' ὀμεγεμέταγας τὰ πήγε εἰς τὸ σάμι,
 καὶ εἰς τὸ ἄκρι ἐπειτα κἀκεῖ γιανὰ τὰ κάμη,
 τὸ νόημα κατάλαθε φίλε τοῦ φερμανίου,
 εἰπέ μοι πλὴν παρακαλῶ τὴν ἔνοικον χατίου.
 στὴν λέγω πλὴν ὑπομονὴν κάμα ὀλίγην ὥρα,
 διότι ἤθλον γράμματα ἀπὸ τὸ γιάφρα τῶρα
 καὶ θέλω πάγω νὰ ἰδῶ ταῖς νοβιταῖς ν' ἀκούσω,
 καὶ στὸν βιτζᾶν ποῦ μ' ἔκαμες θέλει σὲ ὑπακούσω.
 ἐβεβικιώθην τὸ λοιπὸν φίλε ἐκ τῶν γουαμμάτων,
 τὸ πλέον ἐπιθυμητὸν μήνυμα μνησμάτων.
 χαίρω οὖν καὶ εὐφραίνομαι κ' ἡ λύπη μου σοκώθη,
 γιὰ τὸ γιάφρα ἐρῆσεν αἰσίως εὐδοῶθη
 ἐκεῖνος ὁ προκόπιος ὁ ἀγιοταφίτης,
 ὅν λέγουσιν ἀράπογλου καὶ τοῖ ἀνατολίτης
 τρεῖς ὀλοκλήρους ἔκαμεν μήνας ἐν τῇ θαλάσῃ,
 καὶ ὅλοι τὸν ἐκλαίωμεν πῶς εἶχαμεν τὸν χάση
 ἐκ πόλειος ἐμίσευσεν εἰκοσι ὀκτωβρίου,
 καὶ ἐφθασε τῇ εἰκοστῇ τοῦ Ἰαννουαρίου
 ἦτον δὲ ἔφορος αὐτοῦ τοῦ τρίτου καραβίου,
 καὶ ἀναγκαῖα πράγματα ἔφερε τοῦ γιαπίου.
 ὅστις κυρίου ἀβζωγῆ μὲ τὸ κερᾶθ' ἐσώθη,
 καὶ εἰς τὸ γιάφρα ἐφθασε αἰκίως εὐδοῶθη
 γένημα δ' ἔστιν ὁ βρῆεις ναζιζνζοῦ χιρίου, (1)
 καὶ δραγουμάνου τερπιῆς κυρίου ἀβερκίου (2)
 τὸ κατευόδιον αὐτοῦ λοιπὸν μᾶς ἐδηλοῦσαν,
 τὰ ἐξ ἰώπης γράμματα καὶ μᾶς χαροποιούσαν
 ὅς ἔχη οὖν ὁ κύριος δόξαν εὐχαριστίαν,
 ὅπου μᾶς τὸν ἐφύλαξε ζῶντα καὶ μὲ ὑγείαν
 οὗτος οὖν ὡς προεβήται ὄντας εἰς τὸ μετζλήσι,
 ἠξέφρωντας καλλίτερα τὰ τρέξαντα στὴν κρίσι
 ἐστᾶλη ἐξ ἐπιτηδῆς γὰρ νὰ πληροφορήσῃ,
 τὰ τρέξαντα σὸν μουραφᾶ καὶ νὰ μᾶς ὀμολογήσῃ
 κι' ἂν κάμη χρῆμα νὰ σταθῇ κ' ἐδῶ νὰ ὀμιλήσῃ,
 ὡς ἰδεάτος τοῦ ταβᾶ καὶ νὰ μᾶς βοηθήσῃ.
 ἀλλ' ἐπὶ τὴν παράκλησιν καὶ εἰς τὸ ζήτημά σου,
 ὅς ἔλθωμεν τῶρα ἡμεῖς καὶ ἀνοιξά τ' αὐτιά σου.
 θέλεις ἠξέφρεις φίλε μου, ὅτι μετὰ τὸ τέλος,

(1) Χωρίον ὑπὸ τὴν μητρόπολιν καισαρείας καπαδο-
 κίας διακελευθὴν τὴν σήμερον δὲ βαρβαρικῶς λέγεται σινασάν.
 (2) Οὗτος ὁ ἀβερκίος ἦν δραγουμάνος τοῦ ἐν Ἱερουσα-
 λήμ πατριαρχείου μοναχὸς καὶ ἰδιώτης καλόγηρος, οὗτινος
 ἔθους ἔκπαλαι ἐπικρατήσαντος εἶναι τὸν δραγουμάνον τῶν
 Ῥωμαίων καλόγηρον, τὸν βηθέντα οὖν προκόπιον τῷ 1784
 εἶτι παραλυθόντες οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἀπέθλησαν εἰς Ἱερουσαλὴμ
 χάριν προσκυνήσεως, καὶ οἱ μὲν ἀπέντες αὐτὸν ὀκταετῆ
 σχεδὸν ὄντα παρὰ τῆ βιθῆντι κύρ ἀβερκίω δραγουμάνω ἐπ-
 ἐστρεψαν εἰς τὰ ἴδια, αὐτὸς δὲ παιδαγωγῆσας καλῶς, ἐδιδά-
 ζετο τοῦτον τὴν ἐλληνικὰ φωνῆν, πρὸς δὲ καὶ τὴν ἀραβικὴν
 καὶ τουρκικὴν, ὅς λίαν ἡμῶν ἐχρησίμευσεν εἰς τὴν παροῦσαν
 ὑπόθεσιν τῶν ἀρμενίων, ὃν τότε παρὰ τῆ μακαριωτάτη
 πατριάρχῃ Ἱερουσαλῶμων κυρίω παυλοκάρφῃ ἔτων ὡς τριά-
 κοντα τεσσάρων.

τοῦ μουραφέ ποῦ ἔδωκε τὸ τῶν βωμολίων γένος' μετὸ βῆζαν τῶν δυῶ φυλῶν ἔγινε ἐν Ἰλάμει, ἐκεῖνο δ' ὡς προείπομεν τότε εἶχον τὸ κάμει.

Η ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΜΑΡΙΑ.

Διήγημα βωσικόν.

(ἴδε φολιάδ. 293, 299, 300, 302, 303 καὶ 304.)

— Εἰπέ με τώρα σὺ τὴν ἄλλην ιδέαν. — Ἰδοὺ . . . ἤθελα νὰ σὲ καταφέρω νὰ διηγηθῆς τι, πρῶτον μὲν διότι εἶναι ἐλιγώτερον κοπιαστικὸν τὸ ν' ἀκούῃ τις παρὰ νὰ διηγήσῃ, δεύτερον διότι μὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ διηγήσῃ, τρίτον διότι ἤθελα νὰ μάθω τὸ μυστικὸν ἐνὸς ἄλλου, καὶ τελευταῖον διότι οἱ φρόνιμοι ὅπως σὺ προτιμοῦν ν' ἀκούωνται παρὰ ν' ἀκούουν. Ἄς ἐλθωμεν τώρα εἰς τὴν ὑπόθεσίν μας' τί σὲ εἶπε δι' ἐμὲ ἡ πριγκήπισσα Σιγόβουσι; — Εἶσαι βέβαιος ὅτι μὲ εἶπεν ἡ μάνα καὶ ὄχι ἡ κόρη; — Βεβαίως. — Καὶ διὰ τί; — Διότι ἡ κόρη σὲ ὠμίλησε διὰ τὸν Γρουσνίσκη. — Εἶσαι αὐτόχρονον προφήτης! ἡ κόρη μὲ εἶπεν ὅτι ἦτον βεβαία ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος μὲ τὴν καπῆταν ὑπεβιδάσθη ἕνεκα μονομαχίας. — Ἐλπίζω ὅτι ἀφῆκες νὰ τὸ πιστεύσῃ. — Βέβαια. — Ἰδοὺ δευτέρως, ἀνέκραξα χεῖρον. Θὰ ἐνασφαλθῶμεν εἰς τὸ νὰ λύσωμεν αὐτὴν τὴν κωμωδίαν. Τροῦντι ἡ κόρη ἐπιβάλλεται εἰς τὸ νὰ μὲ διασκαδέσῃ. — Προβλέπω ὅτι ὁ καλαίπορος Γρουσνίσκης θὰ γείῃ θῶμά σου. — Λέγε, ἱατρεῖ. — Ἡ πριγκήπισσα λέγει ὅτι δὲν τὴν εἶσαι πάντη ἄγνωστος. Ἐκκαμ τὴν παρατήρησιν ὅτι πιθανὸν νὰ σὲ εἶδεν ἄλλω . . . εἰς τὴν Πετρούπολιν . . . ἀνέρερα τὸ ὄνομά σου καὶ τὸ γνωρίζω. Φαίνεται ὅτι ἔκαμε κρόνον ἡ ἱστορία σου. Ἡ πριγκήπισσα ἤρχεις νὰ τὴν διηγῆται, προσθέτουσα βέβαια εἰς τὰς συκοφαντίας τῶν ἄλλων . . . Ἡ κόρη τὴν ἤκουε μὲ περιέργειαν Σὲ θεωρεῖ ὡς ἥρωα μυθιστορημάτος νέου αἴθους. Τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἀντέτανα διόλου εἰς τὴν μητέρα, ἀν καὶ ἦμην βέβαιος ὅτι ἔσα λέγει εἶναι χίμαιραι. — Σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου, εἶπα τεινῶν τὴν δεξιάν' ὁ δὲ ἱατρὸς σφίγγας αὐτὴν ἐξηκολούθησεν. — Ἐὰν θέλῃς σὲ παρουσιάσω. — Πῶς! ἀνέκραξα, οἱ ἥρωες ἔχουν ἀνάγκην παρουσιάσεως; γνωρίζονται σῶζοντες τὴν φιλάτην ἀπὸ βέβαιον θάνατον.

— Θέλεις τρώντι νὰ υποβάλῃς τὰς ὑποκλίσεις σου εἰς τὴν νέαν; — Βέβαια, ὄχι. Οὐραμβεῖω ὅμως, ἱατρεῖ, διότι δὲν μὲ ἐνόησες. Μὲ κακοφαινεται' δὲν λέγω ποτὲ τὰ μυστικά μου. Ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ τὰ μαντεύσῃς διότι ἐν περιστάσει ἤμπορῶ ν' ἀρνηθῶ . . . ἀλλ' ἄς ἰδῶμεν . . . περιγράψέ με τὴν μάναν καὶ τὴν κόρη. — Ἡ μάνα, εἶπεν ὁ Βέρνερ, εἶναι περίπου σαρανταπέντε ἐτῶν ἔχει ἀξύνολον στομάχι, ἀλλὰ αἷμα κακόν, κωκινάδαίς εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ πάχος τὸ ὄπιον ἀπέκτησεν εἰς Μόσχαν, ὅπου ἐπέρασεν εἰκοσι χρόνους. Ἀγαπᾷ πολὺ τὰ σικνδαλιώδη ἀνέκδοτα, καὶ ἐνίοτε μάλιστα λέγει πράγματα ἄτοπα, ποτὲ ὅμως ἐμπρὸς εἰς τὴν κόρη τῆς τὴν ὁποίαν λέγει ἀθῶαν ὡς περιστερῶν. Τί με μέλεις; . . . ἤθελα νὰ τὴν ἀποκριθῶ ὅτι ἤμπορεῖ νὰ εἶναι ἴσχυος, ὅτι δὲν θὰ τὰ εἰπῶ εἰς κανένα. Ἡ πριγκήπισσα λέγει ὅτι ἔχει βενουατισμούς, καὶ ἡ κόρη τῆς, δὲν ἤξεύρω τί. Τὰς παρήγγειλα νὰ πίνουσι ἀπὸ δύο ποτήρια θειώδους νεροῦ τὴν ἡμέραν, καὶ νὰ κάμουν δύο λουτρά τὴν ἐβδομάδα. Φαίνεται ὅτι ἡ πριγκήπισσα δὲν ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ διοικῆ' ὑποκλίπεται πολὺ τὴν κόρη τῆς, ἡ ὁποία ἀνέγνωσεν ἀγγλιστί τὸν Βάβρον καὶ ἠζούρει ἀλγεθραν' ἡ μάνα ἀγαπᾷ πολὺ τοὺς νέους' ἡ κόρη ἐξ ἐναντίας τοὺς βλέπει μὲ καταφρόνησιν. Εἶναι συνήθεια τῆς Μόσχας. Εἰς τὴν Μόσχαν αἱ γυναῖκες συνειθίζουσι πολὺ νὰ μὴ νομφεῖονται ἀνδρες νεωτέρους τῶν σαράντα χρόνων. — Ἰπῆγες εἰς τὴν Μόσχαν, ἱατρεῖ; — Ναί' μετῆλθα μάλιστα καὶ τὸν ἱατρὸν. — Ἐξηκολούθει. — Εἶπα ὅτι εἶχα νὰ εἰπῶ . . . Ἄ, ναί, ἀκόμη ἓνα πρᾶγμα. Ἡ πριγκήπισσα Μαρία ἀγαπᾷ τὰς συζητήσεις; περὶ τῶν μεγάλων αἰσθημάτων, περὶ τῶν παυῶν, κλ. Ἐπέρασεν ἓνα χαμῶνα εἰς Πετρούπολιν, ἡ ὁποία δὲν τὴν ἀρκαί . . . Ὅτ' τὴν ἐδέχθησαν μὲ ψυχρότητα. — Δὲν εἶδες κανένα σήμερον εἰς τὴν οἰκίαν σου; — Ἦτον ἐκεῖ ἓνας ἀνθυπολοχαγός, τσιτωμένος τσιτωμένος, καὶ μία συγγένισσα τῆς πριγκήπισσας ἐκ μέρους τοῦ ἀνδρός τῆς. Εἶναι πολλὰ καλὰ, ἀλλὰ φαίνεται ἀσθενής . . . Δὲν τὴν εἶδες εἰς τὴν πηγὴν ἔχει μέτριον ἀνάστημα, ξανθὰ μαλλιά, ταπεινὰ χαρακτηριστικά, ὄψιν φυσικῆς, ὀλίγην κωινάδα εἰς τὸ δεξιὸν μάγουλον. — Εἶναι δυνατὸν! ἐπιθύρησα. Ὁ δὲ ἱατρὸς ἀτενίσας με, ἔθεσε τὴν χεῖρα εἰς τὸ στήθος μου καὶ μὲ ἠρώτησε. — Τὴν γνωρίζεις; — Βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ καρδιά μου ἐπαλλε ταχύτερον τοῦ συνήθους. — Τώρα σὺ Οὐραμβεῖς, ἀπεκρίθην, ἐλπίζω ὅμως

ὅτι δὲν θὰ μὲ προδώσῃς. Δὲν τὴν εἶδα ἀκόμη' ἀλλὰ ἀπὸ τὴν περιγραφὴν σου συμπεριζῶ ὅτι ἠσθάνθη ἄλλοτε κλίση πρὸς αὐτήν . . . Ἐὰν σ' ἐρωτήσῃ εἰπέ κακὸν δι' ἐμὲ. — Ὅπως θέλεις, ἀπεκρίθη ὁ Βέρνερ. Ὅτε δὲ ἀνεχώρησε λύπη κατεσπάραξε τὴν καρδίαν μου. Κατὰ τὴν ὁδὸν γὰρ ἤλθον καὶ οἱ δύο εἰς τὸν Καύκασον, ἡ ἡλθεν ἐπίτηδες ἐλπίζουσα νὰ μὲ ἀπαντήσῃ; . . . Πῶς ὁτ' τὴν ἰδῶ; . . . ἀλλ' ἀρὰ γε αὐτὴ νὰ εἶναι; . . . Τὰ προαισθημάτά μου ὅμως δὲν μὲ ἠπάτησαν ποτέ! Ἐπιθυμῶμαι ὅλα τὰ παρελθόντα' ἡ ἐπιθυμία καὶ τῆς λύπης; καὶ τῆς χαρᾶς; μένει ἀνεξάλειπτος εἰς τὴν καρδίαν μου . . . Μετὰ τὸ γεῦμα, περὶ τὴν ἔκτην ὥραν, μετέβην εἰς τὸν τόπον τοῦ περιπάτου' ἦσαν ἐκεῖ πολλοί. Ἡ πριγκήπισσα καὶ ἡ κόρη τῆς ἐκάθητο, περὶ ἔχουσαι ἀπείρους νέους. Ἐγὼ δὲ ἐκάθησα πορρωτέρω, καὶ συνωμίλησα μὲ δύο ἀξιωματικούς, πρὸς τοὺς ὁποίους διηγῆθην ἱστορίαν περιέργου, ὡς φαίνεται, διότι ἐξεκαρδίσθησαν γελῶντες. Ἡ περιέργεια ἔφερε πλησίον μου τινὰς ἐκ τῶν περὶ τὴν πριγκήπισσαν, καὶ ἐντὸς ὀλίγου τοὺς παρέσυρα ὅλους. Ἐξηκολούθουν δὲ λέγων μικρότατα ἀνέκδοτα καὶ σκόπτων τοὺς διαβήτας. Ὅστω πως; ἔτερεκα τοὺς περὶ ἐμὲ μέχρι νικτός. Ἡ πριγκήπισσα διεβη πολλάκις ἐμπροσθὲν μου μὲ τὴν μητέρα τῆς καὶ συντροφευμένη ἀπὸ χαλῶν γέροντα' τὸ βλέμμα τῆς ἔπεσε δις καὶ τρις ἐπ' ἐμὲ, καὶ, ἀν καὶ φαινόμενον ἀδιάφορον, ἠρμήνευεν ὅμως δυσχάρεστα. — Τί σά; διηγείται; ἠρώτησέ τινα τῶν νέων αἰτινας τὴν ἐπλησίασαν' κυμαίνον ἱστορίαν γελοίαν ἢ τὰ ἀνδραγαθήματά του; Εἶπε δὲ ταῦτα μὲ ὑψηλὴν φωνήν, σκοπὸν ἔχουσα νὰ μὲ προσβάλῃ. — Ἄ! ἄ! εἶπον κατ' ἐμαυτὸν' ἀδυνατεῖς βλέπω, ὠραία πριγκήπισσα' τί ὁτ' κάμης μετὰ ταῦτα; Ὁ Γρουσνίσκης τὴν ἠκολούθει ὡς Θηρίον σαρκωθῆρον' στοιχηματίζω δὲ ὅτι αὐτὸν θὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν πριγκήπισσαν αὐτὴ δὲ θὰ τὸν δεχθῇ εὐχαρίστως, διότι στενοχωρεῖται μόνη. Τὰ κατ' ἐμὲ φαίνεται ὅτι προώδευσα ἀπὸ δύο ἡμερῶν, διότι ἡ πριγκήπισσα Μαρία μὲ μισεῖ. Μὲ εἶπαν δύο τρεῖς φράσεις ἐδικᾶς τῆς περὶ ἐμοῦ πολλὰ δεικτικᾶς, αἱ ὁποῖαι κολακεύουσι τὴν φιλαυτίαν μου. Τῆ φαίνεται παράδοξον, ἀφοῦ εἶμαι οἰκτιρῶν τῶν θεῶν καὶ τῶν ἐξαδέλφων τῆς εἰς Πετρούπολιν, πῶς δὲν παρουσιάζομαι καὶ εἰς αὐτήν. Ἀπαντῶμεθα καθ' ἐκάστην εἰς τὸν περιπάτον καὶ εἰς τὴν πηγὴν' καταβάλλω ὅλον μου τὸ πνεῦμα εἰς τὸ νὰ ἐλαῶ τοὺς λάτρας τῆς, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπιτυχάνω. Δὲν ἠγάπων ποτὲ ἄλλοτε νὰ δέχωμαι ξένους εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ σήμερον ἀπὸ πρῶτας μέχρι ἑσπέρας εἶναι

γεμάτη. Γενόμεθα, δειπνοῦμεν, παύομεν, καὶ ἐκαμπάνιτης μου ἔχει περισσοτέρην δύναμιν καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Τὴν ἀπῆντητα χθὲς εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἰου-σλακόφ' ἡ μήτηρ τῆς ἐζήτησε ν' ἀγοράσῃ ὠραῖον τάπητα περικλιν, τὸν ὁποῖον ἐπεθύμησεν διὰ τὸν θάλακρον τῆς. Ἐπρόσπερα 40 ρούβλια περισσότερα καὶ τὸν ἐπῆρα' μ' ἀντήμειψε δὲ διὰ βλέμματος ἔσον ἐνδέχεται ὀργίλου. Περὶ τὸ γεῦμα, εἶπα καὶ ἔφεραν ἐπίτηδες ὑπὸ τὰ παραθυρά τῆς τὸν κωκασίον ἵππον μου σκαπασμένον μὲ τὸν τάπητα. Ὁ Βέρνερ, ὁ ὁποῖος ἦτο τότε μὲ τὰς κυρίας αὐτὰς μοι εἶπεν ὅτι ἐπέτυχα λαμπρᾶ. Ἡ νέα κηρύττει σταυροφόρικῶν ἐναντίον μου, καὶ παρετήρησα ὅτι οἱ δύο ὑπακπισταί, οἱ ὁποῖοι τὴν ἀκολουθοῦσι πάντοτε, μόλις μὲ χαίρωσιν, ἀν καὶ συντρώγωμεν κατ' ἐκάστην. Ὁ Γρουσνίσκης ἀπέκτισεν ἦθος μυστηριώδες' περιπατεῖ ἔχων τὰς χεῖρας ὑπισθεν συνεσταυρωμένας χωρὶς νὰ γνωρίζῃ κανένα' ὁ πους τοῦ ἱατροῦ διὰ μιᾶς. Κατώρθωσε νὰ διηγήσῃ τὴν μητέρα καὶ νὰ φερθῇ φιλοφρόνως πρὸς τὴν κόρη, ἡ ὁποία ὡς φαίνεται δὲν δυσηρεστήθη, διότι τὴν ἀντιχαίρει πάντοτε μειδιῶσα εὐχαρίστως. — Δὲν θέλεις νὰ γνωρίσῃς, μὲ ἠρώτησε χθὲς τὸ ἑσπέρας, τὰς πριγκήπισσας Σιγόβουσι; — Ὀχι. — Καὶ διὰ τί; Ἰδῶ εἶναι ἡ πλέον εὐχάριστος συνανατροφή. — Τὸ κατ' ἐμὲ, φίλε μου, ἡ πλέον εὐχάριστος συνανατροφή εἰς τὰ λουτρά μὲ στενοχωρεῖ. Καὶ σὺ πηγάζεις ἐκεῖ; — Ὀχι ἀκόμη, δις ὠμίλησα μὲ τὴν κόρη' ἀν καὶ εἶναι ἐδῶ συνήθεια, εὐρίσκω παλλὰ δύσκολον νὰ ζητήσω νὰ γίνω δεκτὸς εἰς μίαν οἰκίαν . . . Ἐὰν ἐφῆρον ἐπιωμίδας θὰ ἦτον διαφορετικόν . . . — Καὶ πῶς! δὲν ἐνοεῖς τὴν θέσιν σου! . . . εἶσαι πλέον ἐπιζήτητος παρὰ ἔσον ὑποθέσεις . . . ἡ καπότη σου σὲ κατασταίνει ἕλλον ἥρωα, μάρτυρα . . . Ὁ Γρουσνίσκης ἐμειδίασεν ἦτον εὐχαριστημένος δι' ἐαυτὸν. — Τί τρέλα! εἶπεν ἐπὶ τέλους. — Εἶμαι βέβαιος, ἐπανέλαθα, ὅτι ἡ νέα πριγκήπισσα σὲ υπεραγαπᾷ. Ὁ Γρουσνίσκης ἠρωτήρησε καὶ ἐστέναξεν. Ἐὶ φιλαυτία! σὺ εἶσαι ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἐστάμενος ὁ Ἀρχιμήδης θὰ εὐλαίη τὴν γῆν. — Λιανίως ἀστεϊάσαι, μοι εἶπεν . . . μὲ γνωρίζεις τόσον ὀλίγον! — Αἱ γυναῖκες ἀγαποῦν ἐκείνους τοὺς ὁποῖους δὲν γνωρίζουν. — Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ ἀρῶμαι ἐπιθυμῶ μόνον νὰ ὑπάγω εἰς εὐχάριστον συνανατροφήν. Μόνον

σε; οί νικηταί τῆς Πετροπούλεως ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ἀρέσετε. Ὄταν φαίνεσθε ὅλαι αἱ γυναῖκες λειποθυμοῦν . . . Ἰξεύρεις, Πέσσαριν, ὅτι ἡ πριγκήπισσα μὲ ἐμίλησε διὰ σέ;

— Πῶς! δι' ἐμέ;

— Μὴν πολυχάρεσαι. Μίαν τῶν ἡμερῶν τὴν ἐπλησίασα εἰς τὴν πηγὴν καὶ πρῶτός της λόγος ἦτον· « Ποῖος εἶναι ὁ κύριος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει τόνσον ἄγριον βλέμμα; ἦτον μαζὶ σας ὅταν. . .

Καὶ ἠρθίρασε μὴ θελήτασα νὰ εἶπῃ περισσότερα . . . Μὴ χαίρεσαι λοιπόν, δὲν σ' ἔχει εἰς τὴν εὐνοϊάν της, καὶ λυποῦμαι διότι εἶναι ὠραιστάτη.

Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι ὁ Γρουσνίσκος εἶναι ἐξ ἐκείνων οἵτινες λέγουσιν ἡ Μαρία μου, ἡ Ἰουλία μου, διὰ γυναῖκα τὴν ὁποῖαν μόλις ἐγνώρισαν.

Ἐγὼ δὲ σκυθρωπάσας ἀπεκρίθην·

— Ναί . . . δὲν εἶναι ἄσχημη . . . πλὴν πρόσθε εἰς αὐτὰ τὰ ὅποια θὰ σὲ εἰπῶ. Αἱ Ῥώσαι μόνον εἰς πλατωνικὸν ἔρωτα παραδίδονται· ἰδέκν δὲ περὶ γάμου οὔτε συλλαμβάνουσι. Ἡ πριγκήπισσα ἔχει ἀνάγκην διασκαδάσθαι. Ἐὰν στενοχωρηθῆ δύο λεπτά τῆς ὥρας μὲ σέ, ἐχάθη διὰ παντός. Ἡ σιωπὴ σου θὰ ἐρεθίσῃ τὴν περιέργειάν της, καὶ ἡ συναναστροφὴ σου δὲν θὰ τὴν εὐχαριστῆ ὅλως διόλου. Ἐὰν θέλῃς νὰ μὴν τὴν χάσῃς, φρόντιζε νὰ διατηρῆς πάντοτε ζωηρὰν τὴν περιέργειάν της. Δεκάκις θὰ κατεφρόνει διὰ σὲ τὴν κοινὴν γνώμην, ἔπειτα θὰ παρουσιασθῆ ὡς ὄμμα καὶ θὰ παρηγορηθῆ βάσανίζουσα σε. Ἰσως θὰ καταντήσῃ νὰ εἰπῇ ὅτι οὔτε σὲ ὑποφέρει. Ἐὰν δὲν ἀποκησῇ ὅλως ἰδιαιτέρως ἐπιβροῆν ἐπ' αὐτῆς; Ὅκ σὲ περιπαίξῃ κἄμποσον καιρὸν, καὶ μετὰ ταῦτα θὰ ὑπανδρευθῆ κανέναν τέρας ὑπακούουσα εἰς τὴν μητέρα της, ὅθ σὲ εἰπῇ ὅτι εἶναι δυστυχὴς, ὅτι ἐπὶ ζωῆς της ἕνα μόνον ἠγάπησεν, ἀλλ' ὅτι ὁ θεὸς δὲν ἠθέλησε νὰ σὲ κάμῃ ἄνδρα της, διότι ἐσκέπαζες τὴν εὐγενῆ σου καρδίαν μὲ στρατιωτοῦ κατόπιν.

Ὁ Γρουσνίσκος ἐκτύπησε μὲ τὸν γρόνον τὴν τράπεζαν καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ δραμαίως.

Ἐγὼ δὲ ἐγέλασα κατ' ἐμαυτὸν, βλέπων ὅτι εἶναι ρωταυμένως βελότατα. Τὸ δακτυλίδιον τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ἐνταῦθα, φέρει ἐγκεχαρμαγμένον ὄπισθεν τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας καλῶς καὶ τὴν ἡμέραν καὶ ἦν τῷ ἔδωκε τὸ πρῶτον ποτήριον. Δὲν τῷ εἶπα ὅτι παρετήρησα ταῦτα διότι προτιμῶ νὰ μὲ ἐκμυστηρευθῆ πρῶτος αὐτός. . .

Ἐξέπνευσα σήμερον ἀργά, καὶ ὅτε ὑπῆρχε εἰς τὴν πηγὴν κανὴς πλέον δὲν ἦτο ἐκεῖ. Ὁ κίρκος ἦτο θερμὸς, καὶ σύννεφα λευκὰ καὶ θουελλώδη κατεφύροντο ἀπὸ τὰς χιονοσκεπεῖς κορυφὰς τῶν βουνῶν. Τὸ Μασσιόνα ἐκάνει περικυκλωμένον ἀπὸ ἐμίχλην. Ἐγὼ δὲ εἰσδύσας εἰς δασύφυτον φέρουσαν πρὸς σπήλαιον, ἀνεπόλουν περίλυπος τὴν νέαν ἐκείνην γυναῖκα

περὶ ἧς μὲ εἶχεν ἐμιλήσει ὁ ἱατρός. « Διὰ τί ἦλθεν ἐδῶ; ἔλεγε κατ' ἐμαυτὸν ἄρα γε ἐκείνη εἶναι; » Τοιαῦτα εἶχον κατὰ νοῦν προχωρῶν πρὸς τὸ σπήλαιον. Καθ' ὁδὸν ἀπήντησα γυναῖκα φοροῦσαν μαῦρον ἐπενδύτην, ἣτις ἐκάθητο κύπτουσα ὁ ψάθινος πλόος της ἐκρυπτε τὴν κεφαλὴν της. Ἐνῶ δὲ ἠτοίμαζόμην νὰ ἐπιστρέψω διὰ νὰ μὴ τὴν ἐνοχλήσω, αὐτὴ ἀνεσηκώσε τὴν κεφαλὴν.

— Βέρα! ἀνέκραξα.

Καὶ ἐκείνη ἔγινε κάτωχρος.

— Ἰξεύρη, μοι εἶπεν, ὅτι ἦσο ἐδῶ.

Καὶ καθήσας πλησίον της ἔθλιψα τὴν χεῖρά της. Παλμὸς πρὸς πολλοῦ καθύδων συνετάραξε τὴν καρδίαν μου ὅτε ἤκουσα τὴν προσφιλεῖ φωνήν της. Αὐτὴ δὲ προσήλωσεν εἰς ἐμὲ βλέμμα μακρὸν καὶ ἤσυχον, ἐμφανῶν δυσπιστίαν ἅμα δὲ καὶ ἐπίπληξιν.

— Πρὸ πολλοῦ δὲν ἐνταμιώθημεν, εἶπα.

— Καὶ βλέπω ὅτι ἀλλάξαμεν καὶ οἱ δύο.

— Λοιπὸν δὲν αἰσθάνεσαι πλέον τίποτε δι' ἐμέ;

— Ἐἴμαι ὑπανδρευμένη.

— Ἐκ νέου;

Ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἀπεκρίθη, ἀπέσυρε τὴν χεῖρα καὶ ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν της.

— Εἶναι ζηλότυπος;

Ἀλλ' οὐδεμίαν φωνήν.

— Εἶναι νέος, εὐμορφος, πλούσιος;

Ἡ Βέρα ἔμως ἐσιώπη πάντοτε τὸ πρόσωπόν της ἐδείκνυεν ἀπελπισίαν καὶ οἱ ἐφθαλμοὶ της ἦσαν πλήρεις δακρύων.

— Εἰπέ με, ἐπιθύρῃσεν ἐπὶ τέλους, ποῖαν εὐχαρίστησιν εὐρίσκεις νὰ μὲ τυραννῆς; ἔπρεπε νὰ σὲ μισῶ διότι ἀφ' αὐτοῦ γνωρίζομεθα, πάντοτε λίπην μὲ προξενεῖς.

Ἡ φωνὴ της ἔτρεμεν ὅτε ἔλεγε ταῦτα.

Ἰσως διὰ τοῦτο αἰσθάνεται ἀκόμη κλίσει τινα, εἶπα κατ' ἐμαυτὸν διότι αἱ μὲν ἠδοναὶ λησμονοῦνται αἱ δὲ θλίψεις ποτέ.

Ἐμαθα λοιπὸν ὅτι σύζυγός της ἦτο ὁ χωλὸς ἐκεῖνος γέρον τὸν ὁποῖον εἶχα ἰδεῖ μὲ τὴν πριγκήπισσαν. Εἶναι πλούσιος καὶ πάσχει βηματισμοῦς. Ἡ Βέρα τὴν σέβεται ὡς πατέρα της. Ὀνομάζεται δὲ Συμεὸν Βασσιλιέβιτς . . . εἶναι συγγενὴς τῆς πριγκήπισσης Σιγύβσκη καὶ κατοικεῖ πλησίον της· ἡ Βέρα συχναίει ἐκεῖ, καὶ διὰ νὰ τὴν βλέπω τῇ ὑποσχέθην νὰ πηγαίνω καὶ ἐγὼ, καὶ νὰ φαίνομαι μάλιστα φιλόφρων πρὸς τὴν πριγκήπισσαν Μαρίαν.

Ἡ Βέρα πάσχει, καὶ πολὺ, ἀν καὶ δὲν θέλει νὰ τὸ ὁμολογήσῃ. Φυσιοῦμαι ὅτι εἶναι προσβεβλημένον τὸ στήθος της.

Μετ' ὀλίγον ἐχωρίσθημεν καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν κατοικίαν μου ἀνέβην εἰς τὸν ἵππον. Ἀγαπῶ πολὺ νὰ τρέχω μὲ ἵππον ζωηρὸν εἰς τὰς πεδιάδας καὶ τὰς

ἐρήμους. Τότε ὁποιονδήποτε λάπην καὶ ἀν ἔχω, διασκεδάζομαι ἐν ἀκαρεῖ. Ἀητημονῶ καὶ τὰς ὠραιότερας γυναῖκας δασάκις μάλιστα τύχη ν' ἀκούσω τὸν κρότον καταξέχθαι πίπτοντος ἀπὸ βράχου εἰς βράχον.

Περὶ τὴν ἔκτιν τὸ ἐσπέρας ἐθυμώθητι ὅτι ἦτο κίρκος γέμματος· ἐστράφην λοιπὸν δι' ἑδοῦ διερχομένης μεταξὺ κοιλάδων, εἰς ἃς ῥέουσι μετὰ κρότου νερά. Καὶ πεζεύσας ἐπότιστα τὸν ἵππον μου. Συγχρόνως τότε εἶδα λαμπρὰν συνοδίαν ἵππων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Αἱ κυραὶ ἐφόρουσαν ἀμαζόνας μαύρας ἢ γαλανὰς, καὶ οἱ κύριοι ἐνδυμα ῥοσιακὸν ἢ κίρκασσον. Πρῶτος δὲ ἤρχετο ὁ Γρουσνίσκος μετὰ τῆς πριγκήπισσης Μαρίας.

Αἱ κυραὶ ὅσαι ἔρχονται εἰς τὰ λουτρά φοβοῦνται ἀκόμη τοὺς Κιρκάσιους· διὸ ὁ Γρουσνίσκος ἔφερε μακρὰν σπάθην καὶ δύο πιστόλια. Ἰσάμενος ὄπισθεν βάτου ἔβλεπα ἐν ἀνέσει διὰ τῶν φύλλων, ὅτι ἡ συνομιλία εἶχε τόνον ὑπὲρ τὸ δέον φιλόφρονα. Μετ' ὀλίγον ἐπλησίασαν. Ὁ Γρουσνίσκος ἔλαβε τοὺς χαλινοὺς τοῦ ἵππου τῆς νέας διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ καταβαίνοντα, ἐγὼ δὲ ἤκουσα τὸ τέλος τῆς συνομιλίας.

— Καὶ ἔχετε σκοπὸν νὰ ἐγκαταβιώσετε εἰς τὸν Καύκασον; ἠρώτησεν ἡ πριγκήπισσα.

— Τί νὰ κάμω εἰς τὴν Ῥωσίαν; ἀπεκρίθη ὁ Γρουσνίσκος. Εἶναι τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἀπειροὶ πλουσιώτεροί μας νομίζουν ὅτι ἔχουν δικαίωμα νὰ μὲ καταφρονοῦν. Ἐνῶ ἐδῶ ἡ χονδρνακτότα μου δὲν ἐμπόδιζε τὴν πολυτίμητον γνωριμίαν σας.

— Βέβαια, εἶπεν ἡ πριγκήπισσα ἐρυθροῦσασα.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Γρουσνίσκου ἠεραπνοῦσε χαρὰν. — Ἐδῶ ἡ ζωὴ μου, ἐπανελάβε, περνεῖ γρήγορα μεταξὺ τῶν σφαιρῶν τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἀν ὁ θεὸς μ' ἐσταλλέ κατ' ἔτος ἕνα μειδίημα γλυκὺ ὡς ἐκεῖνο. . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦσαν πλησίον μου· ἐμάστισα τὸν ἵππον μου καὶ ἐξῆλα ἀπὸ τὴν βάτον.

— Θεέ μου! Κιρκάσιος! ἀνέκραξε περίτρημος ἡ νέα.

— Μὴν φοβῆσθε, κυρία, εἶπα γαλλιστὶ διὰ νὰ τὴν καθυσοχάσω ἔτι μάλλον, καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν, μὴν φοβῆσθε, δὲν εἴμαι πλέον ἐπικίνδυνος ἀπὸ τὸν σύντροφόν σας.

Ὁ Γρουσνίσκος ἔρριψεν ἐπ' ἐμὲ βλέμμα δυσαρσκειάας.

Τὸ ἐσπέρας περὶ τὴν ἐνδεκάτην ἐξῆλα ἐκ νέου εἰς τὸν περίπατον. Ἡ πόλις ἐκοιμάτο· μακρὰν ἐφαίνοντο αἱ τρεῖς κορυφαὶ τοῦ Μασσιόνα, ἡ σελήνη ἀνέτελλε καὶ ἤστραπτον τὰ χιονοσκεπέστα βουνά. Αἱ φωναὶ τῶν φρουρῶν διέκοπτον ἐνίοτε τὸν ὄρυθον τῶν θερμῶν ὑδάτων τὰ ὁποῖα ῥέουσι τὴν νύκτα ἐλευθέρα. Καθίσας εἰς ὄρανιον παρεδῶθην εἰς λογισμοῦς. Ἐπεθύμουν νὰ εἶχα φίλον διὰ νὰ τῷ ἐμπιστευθῶ τὰ μυστικά μου. . .

Ἀπροσδοκῆτως ἤκουσα βήματα ταχέα καὶ ἀνομινα, καὶ εἶδα μετ' ὀλίγον τὸν Γρουσνίσκον.

— Πόθεν ἔρχεσαι; ἠρώτησα.

— Ἀπὸ τῆς πριγκήπισσης Σιγύβσκη. Νὰ ἤξευρες τί ὠραία τραγουδοῦ ἡ κόρη της! . . .

— Νὰ σὲ εἰπῶ ἕνα πρᾶγμα, Γρουσνίσκη; . . . στοιχηματίζω ὅτι δὲν ἠξέουρι ὅτι εἶσαι ἀνομινασπίστης, καὶ ὅτι νομίζεις πῶς ἔχασες τὸν βελόν σου.

— Πιθανόν. Τί μὲ μέλει; Ἰξεύρεις ὅτι τὴν δυσαρρῆστησες σήμερον, καὶ πολὺ; . . . Αἱ εἶπεν ὅτι εἶσαι πολλὰ αὐθάδης, καὶ εἶδα κ' ἔπαθα ὅσον νὰ τὴν καταπέσω ὅτι εἶσαι πολλὰ καλοναθερμεμένος· αὐτὴ ὅμως ἐπιμένει καὶ λέγει ὅτι ἔχεις τὸ βλέμμα αὐθάδης, καὶ ὑπὲρ τὸ δέον καλὴν ἰδέαν διὰ τὸν εαυτόν σου.

— Καὶ δὲν ἀπατάται . . . Καὶ σὺ διὰ τί δὲν ἐσυμφώνησες μὲ αὐτήν;

— Κατὰ δυστυχίαν δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα.

— Ἄ! ὦ! εἶπα κατ' ἐμαυτὸν, φαίνεται ὅτι ἔχει ἐλπίδας.

— Τῶρα πλέον μὲ φαίνεται πολλὰ δύσκολον νὰ παρουσιασθῆς εἰς τὴν οἰκίαν των. Καὶ λυποῦμαι, διότι εἶναι ἀξιόλογοι ἄνθρωποι.

Ἐγὼ δὲ μειδιάσας·

— Τὸ κατ' ἐμέ, ἀπεκρίθην χασιώμενος καὶ σηκωθεὶς, τὸ πλέον ἀξιόλογον τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶναι τὸ κρεβάτι μου.

— Ὁμολόγησε ὅτι μετανοεῖς. . .

— Τί ἀνόητος! . . . ἀν θέλω αἰρεῖον μὲ βλέπεις εἰς τὴν οἰκίαν των.

— Νὰ ἰδῶμεν.

— Καὶ διὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσω, ὅθ φανῶ καὶ πολλὰ φιλόφρων πρὸς τὴν νέαν.

— Μάλιστα. . . φθάνει νὰ θέλῃς νὰ σὲ ἐμιλήσῃ.

— Ὅθ περιμένω ὅταν βαρυνθῆ τὴν ἐδικὴν σου δουλίαν. . . Ἰγίαινε.

— Ἐγὼ ἔμως δὲν ἐπιστρέφω ἀκόμη. Δὲν ἠμπορῶ νὰ κοιμηθῶ. Ἐκ εἰς τὴν αἰθουσαν ὅπου συνάζονται ὄλοι, παίζουν. . .

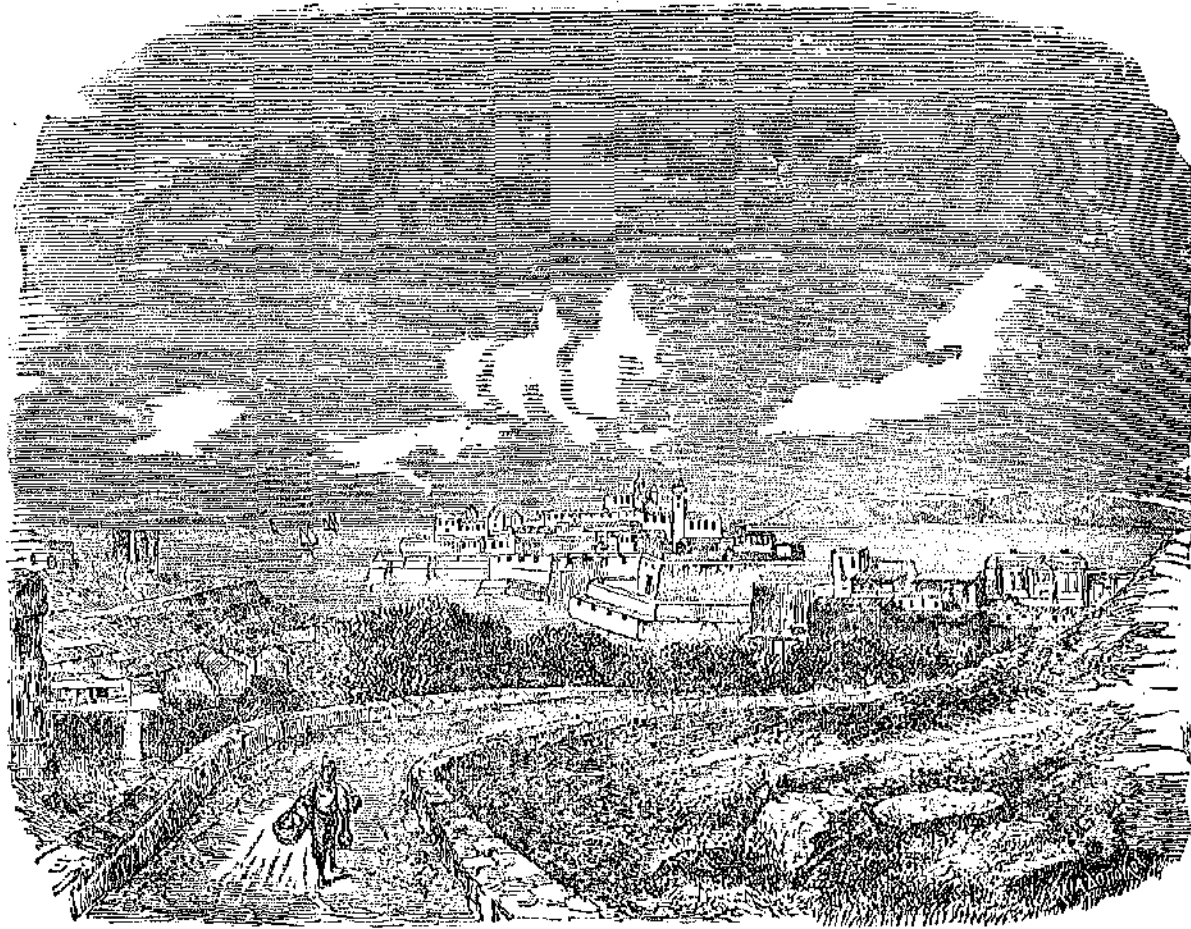
— Σὲ εὐχομαι νὰ χάσῃς.

Μία ἑβδομάς παρήλθε καὶ δὲν παρουσιάσθη ἀκόμη εἰς τὴν πριγκήπισσαν· περιμένω κατάλληλον ὠραν. Ὁ Γρουσνίσκος εἶναι ἀδιακόπως ἐκεῖ· πότε θὰ τὸν ἀηδιάσῃ; Ἡ μήτηρ δὲν ἀνησυχεῖ διότι ὁ Γρουσνίσκος δὲν εἶναι κατάλληλος γαμβρός.

Ἡ Βέρα ἦλθε χθὲς πρῶτην φορὰν εἰς τὴν πηγὴν. Ἐὰν πηγαίνῃς, μὲ εἶπεν, εἰς τῆς πριγκήπισσης, ὅθ βλέπόμεθα.

Αἰρεῖον γίνεται χορὸς δι' ἐράνου εἰς τὴν μεγάλην αἰθουσαν τῶν ξένων. Ὅθ ὑπάγω καὶ ὅθ χορεύσω μαζοῦρικαν μὲ τὴν πριγκήπισσαν Μαρίαν.

(Ἐπειτα συνέχεια.)

ΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙ.

Ἡ νῦν ἀσήμαντος τῶν Συρακουσῶν πόλις ὑπῆρξεν ἄλλοτε μεγάλη καὶ πρωτεύουσα τῆς Σικελίας, πεντακοσίας χιλιάδας κατοίκων περίπου ἔχουσα τὴν σήμερον ὅμως μάλισ 15, 000 χιλιάδες ψυχῶν κατοικοῦσιν ἐν αὐτῇ καὶ μόνον ἐρείπια τῆς παλαιᾶς δόξης βλέπει ὁ εἰς αὐτὴν εἰσερχόμενος.

Αἱ Συρακοῦσαι κεῖνται ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῆς Σικελίας ἐν νησίδι ἄλλοτε Ὀρτυγία καλουμένη. Λέγεται δ' ὅτι θεμελιώθη ὑπὸ τοῦ Κορινθίου Ἀρχία κατὰ τὸ 735 π. Χ. ἔτος.

Γνωσταί εἰσιν αἱ μεταξὺ τῶν Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν τῆς Σικελίας ἀντιζήλια καὶ ἡ συμπεριφορὰ τῶν Συρακουσίων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους κατὰ τὴν εἰς Σικελίαν ἐκστρατείαν τούτων. Γνωστός δὲ καὶ ὁ μεταξὺ Ῥωμαίων καὶ Καρχηδονίων περὶ τῆς πόλεως ταύτης πόλεμος. Γνωστά καὶ τὰ κατὰ τοὺς Διονυσίους, τοὺς Ἀγαθακλεῖς καὶ τοὺς Ἱέρωνας. Ἀλλὰ τὸ ἰδίως δο-

ξάσαν τὰς Συρακούσας εἶναι ἢ κατὰ τὸ 212 πολιορκία καὶ ἄλωσις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Μαρκελλοῦ, διὰ τὴν ἥρωϊκὴν καὶ θαυμασίαν τοῦ Ἀρχιμήδους ἀντίστασιν.

Ἐκτοτε ἡ ἱστορία τῶν Συρακουσῶν οὐδὲν ἐξαιρετικὸν περιέχει. Ἐφ' 878 κατεστράφη ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν καὶ μάλισ ἀνορθωθεῖσα κατεστράφη σχεδὸν ἐντελῶς τὸ 1757 ὑπὸ σεισμοῦ.

Σώζονται δὲ μεταξὺ ἄλλων ὀρχαίων ἐρείπίων ἐν Συρακούσαις ἐν θεάτρῳ, ἐν ἀμφιθέατρῳ, εἰς ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς μετασχηματισθεὶς εἰς μητρόπολιν καὶ τὰ μέγιστα λατομεῖα.

Αἱ Συρακοῦσαι ἐγέννησαν τὸν Θεόκριτον, τὸν Ἀρχιμήδην καὶ ἄλλους πολλοὺς γνωστοὺς ἀνδρας. Ἐκεῖ δ' ὑπῆρχεν ἡ περίφημος κρήνη Ἀρέθουσα, περὶ ἧς ἐλέγετο ὅτι τὰ βιπτώμενα εἰς τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Πελοποννήσου Ἀλφειὸν ἀνεφαίνοντο εἰς αὐτήν.

ΡΟΣΜΟΝΑΗ.

Πολυχρόνιος αἰματηρὸς πόλεμος, μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε λυσσώδους παραφορᾶς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀδιαιλάκτου μίσους ἐπαναλαμβάνομενος, ἐστρώννυε τὰ διάφορα τῆς μάχης πεδία διὰ τῶν πτωμάτων τῶν ἀνδρειότερων καὶ γενναιοτέρων μαχητῶν δύο ἡμέραιν λαῶν, τῶν Γεπιδῶν καὶ τῶν Λομβαρδῶν, ἐκείνων μὲν τὴν Δακίαν, τούτων δὲ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰστρου ποταμοῦ οἰκούντων. Καὶ ἴστατο μὲν ἡ νίκη σχεδὸν πάντοτε ἀμφιρρέπης, κλίνουσα δὲ μὲν ὑπὲρ τούτων, ἐπὶ δ' ὑπὲρ ἐκείνων ἄλλα τέλος οἱ Γεπιδαι, στρατιωτικὴν ἐπικουρίαν σχόντες παρὰ τοῦ αυτοκράτορος τῶν Ῥωμαίων (1), εἰς θέσιν τοσοῦτον δεινῆ καὶ ἀπόκρημοι ὄθησαν τὴν βασιλεία τῶν Λομβαρδῶν, καλούμενον Ἀλβόινον, ὥστε οὗτος ἠναγκάσθη ἵνα αἰτήσῃται τὴν ἀρωγὴν τῶν Ἀδάρων (2), ὅπως ἐξέλθῃ τῆς δυσχεροῦς κτύπου θέσεως, εἰς ἣν περιήλθε διὰ τὴν ἐξῆς αἰτίαν. Ὁ Ἀλβόινος, πρὶν ἢ ἀνέλθῃ ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦ πατρὸς του, προπωσάμενος τοὺς Γεπιδας ἐν διαφόροις μάχαις, ἰδίᾳ δὲ χειρὶ κτείνας τὸν νῦν τοῦ βασιλέως αὐτῶν, ἐκτίσαστο μερίστην ὑπόληψιν παρὰ τὰς ἑμισθενίας αὐτοῦ τὸσαύτη δὲ δόξα καὶ ρήμη, ὡν τινων τοσοῦτον προῶρος ἀπήλαυσεν ὁ νεαρὸς ἡγεμονόπαις, ἐπὶ τοσοῦτον ἐσκότισαν τὸν νῦν αὐτοῦ, ὥστε ἀπετόλμησε νὰ ἀποβλέψῃ εἰς τὴν ἐπίσημον τιμὴν τοῦ νὰ καθίσῃ παρὰ τὴν βασιλικὴν τράπεζαν. Ἀλλ' ὁ πατὴρ αὐτοῦ, αὐστηρότατος τῶν ἐθιμῶν τηρητῆς, ἀντέστη ὑποδείξας τὸ τῶν προγόνων αὐτοῦ ἔθιμον, τὸ ἀπαγορεύον ἡγεμονόπαιδι τινι νὰ καθίσῃ παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ πατρὸς του πρὶν ἢ ἐπλισθῇ ὑπὸ τῆς χειρὸς ἑνὸς βασιλέως. Τὸ αὐστηρὸν καὶ ἄκαμπτον τοῦ γηραιοῦ βασιλέως ὑπεγράωσαν τὸν νεαρὸν Ἀλβόινον, καὶ τοι ἄπλετον δροψάμενον δόξαν ἐν ταῖς διαφόροις κατὰ τῶν Γεπιδῶν μάχαις, ἵνα προσκαίρως παραιτησῆται τῆς ὑπ' αὐτοῦ δικαῖως ἐπιδιωκομένης τιμῆς, ὅπως μετὰ μικρὴν ἀποκλήση ταύτην συμφώνως τῇ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ὑποδειχθέντι αὐτῷ προγονικῷ ἔθιμῳ. Σκεψάμενος οὖν τότε ὁ Ἀλβόινος, ἀπεφάσισεν ἵνα τὴν ἐξῆς παράβολον διαπραξῆται ἐπιχείρησιν. Ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τινων πιστῶν καὶ ἀτρομήτων αὐτοῦ φίλων, ἀπέρχεται κατ' εὐθείαν εἰς αὐτὴν τοῦ βασιλέως τῶν

Γεπιδῶν τὴν αὐλήν, αἰτῶν τὸν γέροντα τοῦτον ἡγεμόνα νὰ ὀπίσῃ αὐτὴν ἐκείνη τὴν χεῖρα τὴν ἀρτίως στερήσασα αὐτὸν προσφιλεστάτου υἱοῦ. Ὁ Γεπιδης, σεβασμῶ ἀγόμενος πρὸς τὴν ξενίαν ἐκείνην τὴν τοσοῦτον προσφιλῆ τοῖς ξένοις τῇ πολιτικῷ λαοῖς, κατανοεὶ εἰς τὴν αἴτησιν τοῦ Ἀλβόινου, οὕτως ἐβρίσαστο καὶ αὐτὴν τὴν ζῶην, ἣν εἶχεν οὗτος, διὰ τῶν ἐκτου κομπορρημοσυνην, εἰς προφανῆ ἐμβάλει κίνδυνον.

Μὴ ἀρεσθεὶς ὅτι τὴν τεθλιμμένην πατρικὴν ψυχὴν τοῦ γηραιοῦ Γεπιδου κατεσπάρμαξεν, ὁ Ἀλβόινος ἐπειράθη ἵνα τὴν κέρην τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ θύματος του πᾶση μηχανῇ φρεναπατήσῃ ἐξω φρενῶν γενόμενος ὑπὸ τῆς ἀπεριγράπτου καλλοῆς καὶ τῶν χαρίτων, αἰτίνας ἐξογραφουνοτο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς παρθένου ταύτης ἅπαντων ὅμως τῶν δελεαστικῶν μηχανημάτων, οἷς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ Ἀλβόινος ἐχρήσαστο, ἀποκρουσθέντων μεθ' ὑπερηφάνου ἀγανακτικῆς τε καὶ περιφρονήσεως ὑπὸ τῆς ἀγνῆς καὶ ἀκλονήτου τότε εἰς τὰ τῆς τιμῆς καθήκοντα. Ροσμόνδης (οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἐγγονὸς τοῦ γηραιοῦ τῶν Γεπιδῶν βασιλέως), ἔγνω ἵνα τῇ βίᾳ χρῆσῃται κατ' αὐτῆς, ὃ δὴ καὶ ἀνευθρόμῳστος διεπραξαστο, παραδῶς οὕτω τοὺς νόμους τῆς ξενίας, καὶ ἀγνώμιον καταστάς πρὸς ἐκείνους, οἷς βραϊλέτης κατέστη ἀπεριόριστου ἐγγωμοσύνης. Ἀχαριστίᾳ δὲ τοσοῦτον στυγερὰ καὶ προφανῆς ἄμεσον ἀπήτει ἐκδι ἰαν ἔθεν οἱ Γεπιδαι, ἀβροῖοι ἐγερωθέντες, ἐστενοχώρησαν τὸν ἀρχαγὰ τῆς Ροσμόνδης, Ἀλβόινον, τότε βασιλεία τῶν Λομβαρδῶν, ἵνα ἐγκαταλίπῃ τὸ ἀσθενὲς καὶ ἀδύον θήραμά του, σπαράζων εἰς τοὺς γαμφίους ὄνυχας τοῦ ἀνθρωπομόρφου τούτου γυπός.

Ὁ Θερσθόμος Ἀλβόινος, μανιώδης γενόμενος τότε ἐπὶ τῇ ἥττῃ ταύτῃ, ἦν διεσπλέγετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἐπανορθώσῃ, καὶ ἀνηλεῶς ὑπὸ τοῦ νέου πάθους του δεσποζόμενος, ἔτυχεν αἰτησάμενος τῆς τῶν Ἀδάρων συμμαχίας, ἐπὶ βραταῖς ὅμως συμφωνίαις, αἱ ἀπάσας, παρὰ τὴν πάντων προσδοκίαν, ἀκριβέστατα ἐξεπλήρωσε μετὰ τὸ αἶσιον τέρμα τῆς κατὰ τῶν Γεπιδῶν ἐκστρατείας του. Οὗτοι, καὶ τοι ἐγκαταλειφθέντες ὑπὸ τῶν συμμάχων τῶν Ῥωμαίων, ἐπάλαισαν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ μετὰ τοῦ ὀβέβου ἐκείνου, ὅπερ ἡ ἀπελπίσια ἐμπνέει ἄλλ' οὐδὲν ἤττον ἠττήθησαν κατὰ κράτος. Ὁ πατὴρ τῆς Ροσμόνδης, ὃ ἐπὶ τοῦ θρόνου διαδεξάμενος τὸν γηραιὸν αὐτοῦ πατέρα καὶ βασιλέα τῶν Γεπιδῶν, ἐφρονούθη ἐν τῇ μάχῃ ὃ δὲ θηριώδης Ἀλβόινος κατεσκευάσαστο ἐκ τοῦ προσενεχθέντος αὐτῷ κρανίου τοῦ φονευθέντος βασιλέως κάλυκα, ἣ ἐχρηστο ἐν ταῖς βαρβαρικῆς αὐτοῦ πόταις. Μετὰ τὴν νίκην ταύτην, οἱ μὲν σύμμαχοι τοῦ Ἀλβόινου ἄβροῖοι ἐγκαταστάθησαν ἐν τῇ Δακίᾳ κατὰ τινα ὕρον τῶν συμπεφωνημένων, ὃ δ' Ἀλβόινος ἐβίαστο

(1) Οἱ κάτοικοι τῆς μετὰ ταῦτα ἐπικληθείσης « Βυζαντινῆς Ἀυτοκρατορίας » ὠνομάζοντο Ῥωμαῖοι, ἄχρι τῆς ἐπὶ τὸν θρόνον τῆς αυτοκρατορίας αὐτῆς ἀναγορεύσεως τοῦ Μικρυκίου, ὃς γενικῶς θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος ἑλλην αὐτοκράτωρ. (Ἐν ἔτει 582. μ. Χ.)

(2) Οἱ Ἄβροῖοι ἦσαν ἔθνος νομάδων, ὧν ἡ μόνη ἀσχολία καὶ διασκέδασις ἦν ὁ πόλεμος, πολλὰς ἐπισηγοῦντες ἐπιμάς τῇ αυτοκρατορίᾳ τῶν Ῥωμαίων, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἀλλὰ ταπεινωθέντες ὑπὸ τοῦ διαδόχου τοῦ Ἰουστινιανοῦ Ἰουστίνου.

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων φράσεων και παροιμιών.

(Συνέχ. "Ιδε φυλλάδ. 303.)

—οοο—

τὴν Ἰσομόδην ἵνα δεχθῆ τὴν χειρὰ τὴν κτείνασαν πᾶν τε θεῖον καὶ τὸν πατέρα τῆς, καὶ ἄρδην τὸ εἶδος αὐτῆς καταστρέψασαν. (Ἦν ἔτει 567. μ. Χ.)

Ἔπειτα, ἠγούμενος πολυκρήθμων ἑταρογλώσσων ἐθνῶν, ὁ Ἀλβανὸς κτερέχεται εἰς τὰς εὐφόρους ἐκείνας τῆς Ἰταλίας πεδιάδας, τὰς ὑπὸ αὐτοῦ κληθείσας « Λομβαρδία », πρὸς αἰώνιαν μνήμην τῶν πρώτων πολεμικῶν ἐπιτυχῶν του· προέβη δὲ, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀντιστάσεως, ἄχρι τῶν πυλῶν τῆς Ῥώμης καὶ τῆς Ἰαβέννης· οὐδαίς δὲ δύναται νὰ προῖδῃ ἄχρι τίνος ὅτ' ἐξεστίνοντο οἱ φιλόδοξοι σκοποὶ τοῦ εὐτοχῶς τούτου κατακτητοῦ, ἐὰν ὁ θάνατος δὲν καταλάμβανεν αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ τῶν θριάμβων του. Ὁ θάνατος οὗτος ἦν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκδικήσεως, ἣν κατ' αὐτοῦ ὑπέστρεψεν ἡ γυνὴ τοῦ Ἰσομόδου, ἡ μηδέποτε δυνηθεῖσα ἵνα συγγνώμην αὐτῷ παράσχη βιάσασθαι αὐτὴν, ἐν στιγμῇ βραχυμοῦ πότου ἐν Περὸνῃ ποιουμένου, ἵνα πῆρ διὰ τοῦ κρανίου τοῦ πατρὸς τῆς, αὐξάνοντι μάλιστα τὴν ὁμότητα τῆς πράξεως ταύτης διὰ χλευασμῶν ἐπιωμότερων.

Εὐθύς ἐκ τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ Ἰσομόδην τὸν καταχθόνιον συνέλαθε σκοπὸν ἵνα, διὰ τοῦ στυγερωτέρου τῶν ἐγγλημάτων, ἐκδικηθῆ διὰ τὴν δημοσίῃ γενομένην αὐτῇ ὕβριν κατὰ τοῦ ἀπικνοῦς καὶ κτηνώδους αὐτῆς ἀνδρός. Ἐπὶ δὲ τῷ σκοπῷ τούτῳ, ἡ Ἰσομόδην ἀπετάθη πρὸς ὑπακιστῆν τοῦ Ἀλβανίου, ἑραστὴν αὐτῆς εὐνοούμενον, αἰτήσασα τὴν σύμπραξίν του εἰς τὸ στυγερὸν καὶ ἀπάνθρωπον ἔργον, ὃ ἀνεκάλου εἰς τὸν νοῦν τῆς. Οὗτος, ἀνεκείσας ἵνα ἀμέσως μετάσχη πράξεως τοσοῦτον φρικώδους καὶ καταχθονίου, ἐπειρήθη εἰς αὐτὴν νὰ προτρέψῃ ἄλλον τινα, ὃ ἦν ὄνομα Περδαχίος. Καὶ οὗτος μὲν τὸ πρῶτον δὲν συγκατετέθη εἰς τὴν προκειμένην ἀνοσιμότητα πράξιν, δεικνύς βεβήκως τοὺς αἰώνιους τῆς συνειδήσεώς του ἐλέγχους, καὶ τοὺς τρομεροὺς τῆς νεκρῆς ἐνείρου. Ἄλλ' ἡ Ἰσομόδην ἤτις, διακκοιμένη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ κερῆσῃ τὸ θυελλώδες τῆς ἐκδικήσεως πάθος, τὸ δίκην τυράννου δεσπόζον αὐτῆς, ἦν ἐτοιμὴ οἰονδήσασα κακοῦργημα νὰ ἐπιτελέσῃ, ἠνάγκασε τὸν ἀθηνῶς καὶ θελοῦ χερρακτῆρος Περδαχίον νὰ καταναύσῃ ἵνα γένηται συνέννοχος μάλλον ἢ ὄμμα τῆς Οηριώδους ταύτης γυναικός. Οὕτως, ἐν στιγμῇ, ἐν ἣ ὁ Ἀλβανὸς εἰς ἀνήγεστον ἦν βεβουλομένος ὕπνον, προσελθὼν ἐκ τῆς κραιπάλης, εἰς ἡν ἐπεδίδατο ἀχαλινώτως, ἡ ἀπειτος αὐτοῦ γυνὴ ὑπεισήγαγεν εἰς τὸν θάλαμόν του τοὺς δολοφόνους, ὧν τὰ ἀμείλικτα κτυπήματα ἀφῆκαν αὐτὸν ἀσπῆροντα ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ κλινοδύμενον ἐντὸς τοῦ χειμᾶρτου τοῦ κοχλάζοντος αὐτοῦ αἵματος. (573. μ. Χ.)

Ἐν Κερραλίνῃ.

Σπυρίδων Α. Σερσιμέτης.

Κ.λύδωνας. Καλεῖται ἡ κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, (Ἰουνίου 24) τοῦ λεγομένου *βιζικάρη* ἢ τοῦ κλυδῶνος ἐξαγωγή τῶν β(ο)λ(ι)κῶν (τῆς τῆχης ἢ μοίρας), συνίσταται δὲ ὁ κλυδῶνας εἰς πῆλινόν τι σκεῦος, πλήρες ὕδατος, κεκλεισμένου καὶ ἐμπεριέχον τὰ ἐξαγόμενα μῆλα ἢ ἄλλα παραπλήσια, ἐφ' ὧν τίθενται κοσμήματα, ἢ χαράσσονται διάφορα ἐμβλήματα τῆς μοίρας ἢ τοῦ β(ο)λ(ι)κῶ.

Κ.λεισοῦρα. Μέρος οἰκοδομῆς ἢ τύπου κεκλεισμένου καὶ ζαφεροῦ. « Εἰς τ' ὄσπιτι εἶναι πολλὴ κλεισοῦρα. »

Κ.κλήρα. Ὁ κληρονόμος « Δὲν ἔχει κλήρα » δὲν ἔχει τέκνα ἢτοι κληρονόμους.

Κ.κλιερός. Ὁ κληνῆρας ἢ κατὰκοιτος ἐπὶ κλίνης ἕνεκα παραλύσεως ἢ ἄλλων χρονίων νοσημάτων.

Κ.κλιώνας. Λέγεται ὁ ξυνίσας ὄνος ἢ κομμένος. « Κλωνίζει τὸ κρασί » τουτ. βέει ἐν εἶδει κλωνιάς ἢ κλωστῆς (filani).

Κ.κλονί. Ἐν ψῆγμα ἢ μικρὸν τεμάχιον, « δὲν ἔχει κλονί » καὶ « Κλονί κλονί μαζεύει. »

Κ.κλώσια (τὰ). παρ' ἄλλοις *κρόσια*. Ἐκ τοῦ ἀρχαίου *κροσσός* (frange).

Κ.κλωδι (τὸ). Περιφρονητ. ἐπίθετον τῶν κορασιῶν.

Κ.κλωθυριζῶ. Ταυτόσημον τῷ *στροθυριζῶ* καὶ ἡ φρ. « Τί τὰ κλωθυριζεῖς; » τουτ. τί περιστρέφεις τὰ λόγια σου καὶ δὲν λέγεις τὴν ἀλήθειαν.

Κ.κλωταριίδες. Τεμάχια μικρὰ κλωστοῦ νήματος.

Κ.κλώστη. Εἶδος ἀπράκτου χρησίμου πρὸς κλώσιν.

Κοκσία καὶ Λαγρία. Τὸ λάκτισμα ἢ κτύπημα διὰ τοῦ ποδὸς ζῶου ἢ ἀνθρώπου.

Κ.κλωσσακούπι. Τὸ ἀπαρξένον σκύβαλον. Μεταφορ. « τὸν ἔκαμα κλωσσακούπι » = τὸν περιεφρόνησε.

Κνησῆρα. Παρ' ἄλλοις *κρησῆρα*, ἢ *κρησῆρα*, κοινῶς σῆτα.

Κνησῆρι (τὸ). Μεταφορ. καλεῖται τὸ ἐπίπλον, ἢτοι ἡ στασιμότης σκέπη τῶν ἐντέρων τῶν ζῶων, παρ' ἄλλοις τὸ ξυγγάρι.

Κοδεσπότης. Ἄντι τοῦ οἰκοδεσπότης, καὶ κοδεσπαινα ἄντι οἰκοδέσποινα, ὃ ἔχων οἰκίαν καὶ κτήματα ὃ εὐπορος ἄνθρωπος· ἐξ οὗ καὶ ἡ λέξ. *Κοδεσποτεῖο* (τὸ) σημ. τὴν ιδιότητα τοῦ περιουσίαν. « Ἐγγινε σιωστὸς κῆδεσπότης » (εἰρωνικ.) ἄντι τοῦ κατ' ἐστράφη.

Κοκκαλιάζει καὶ κοκκαλιασμένο κατωτ. λέγεται πᾶν ὄ,τι ἀπεξηράνθη ὡς τὸ κίκαλον· « κοκκαλιάζει τὸ ψωμί » κτλ.

Κοκκᾶρι (τὸ). Ὁ ἐν εἶδει κρίκων λεπτός σπόρος τῶν κρημύμων.

Κοκκινέλι. Εἶδος σταφυλῆς ἐρυθροειδοῦς. *Ροδίτης* παρ' ἄλλοις.

Κοκκινὴ (ἡ) ἄντι κοκκινώγη—εἶδος κοκκίνης γῆς, ὡς ἄσπρῃ εἶδος λευκῆς καὶ *κοκκινάσσα* εἶδος ἀμώδους γῆς πρὸς οἰκοδομὴν, ὡς ἡ πορσελάνα.

Κοιλίσμα—« κάμνω κοιλίσμα » τουτ. ἀνακοιλῶ, ἀνκακάπτω γῆν ἐργάσιμον.

Κοίτα (ἡ). Ἐκ τοῦ κοίτη τῶν ἀρχ.—τὸ μέρος ὅπου ἀνακύνονται τὴν νύκτα αἱ ὄρνιθες—τὸ κουράσι ἢ παρ' ἄλλοις *κάτοιικας* καὶ κατέτσι καὶ βῆμα *κοιτάζω*.

Κολοβόρωμαι = ἀλκοντιζομαι ἢ χρονοτριβῶ. « Κολοβώσω ὀλίγον νὰ πάμα μαζῆ », τουτ. ἐμποδίσσω, περιμένω ὀλίγον.

Κολλῶ ἄντι *κολλῶ*—εἶδος κολλῶδους γῆς ἢ πηλώδους. Κυρίως λέγεται ἡ εὐφορος γῆ.

Κολλησιούρια. Εἶδος θαλασσίου προϊόντος—ὁ κολλησιάνος. *Culdane*.

Κολοκάσια—Τὰ κολοκάσια—εἶδος γεωμήλων χρησίμων πρὸς τροφήν.

Κολυμβάδες—αἱ κολυμβάδες ἐλαῖαι τῶν ἀρχαίων, αἱ πλέουσαι εἰς τὴν ἄλμην.

Κομπὸ καὶ κομητὰ (πλθ.). Εἶδος σταφυλῆς, ἐχούσης χονδρὰς καὶ φαῖς τὰς βέργας.

Κομματᾶς. Ὁ ψωμολῆτης ἢ ζήτουλας μεταφ. ὁ φακωνδύτης καὶ γυδαῖος ἄνθρωπος (*Toccione* Ἰταλ.).

Κονεύς = Οἰκονεῶς = κατοικῶ εἰς τινα οἰκίαν σημ. καὶ τὸ ξενίζω τινα εἰς τὸν οἶκόν μου. « τὸν ἐκόνεψε ».

Κόνιδα καὶ κόνιδες.—ἡ κόνις τῶν ἀρχ. ἢ κόνις—ἶδος· τὰ αὐτὰ τῶν ψηρῶν κτλ. *κοιδολόγος* δὲ τὸ κήμιον δι' οὗ ἐξάγουν τὰς κόνιδας.

Κορτακιάρος.—ἄνθρωπος μικροῦ ἀναστήματος· μᾶλλον κοντός.

Κορτιόβραυο (ἐπίθ.) πρὸς τὸ βραδύ, πρὸς τὸ ἐσπέρας—*κορτιόμερο*—τὸ βραχὺ τῆς ἡμέρας.

Κορτολέω—« Κορτολέω νὰ κάμω τι ἢ ὄχι », τουτ. λέγω μετ' ἀμφισβησίας, τὸ συλλογίζομαι—*λογαριάζω* νὰ κάμω τι.

Κορτοστέκω καὶ κορτοστέκομαι, εὐρίσκομαι ἀμφίβροχῆς εἰς τὸ νὰ πράξω τι.

Κορτοσύλλαβα (ἐπίθ.) εἰς ὀλίγα λόγια, εἰς βραχυλογίαν.

Κορτόφθαλμος καὶ κορτόφωτος ὁ μύωψ ὅστις ἀμβλυοπεῖ.

Κότιντας ὁ ἀνωφερῆς καὶ πετροῦδης καὶ δύσβατος δρόμος. Β. Κόντυλας πρὸς τούτοις λέγεται τὸ χονδρὸν ἢ κονδυλώδες μέρος τῶν λικνισθέντων ἀχύρων. Καὶ τὸ κάτωθεν μέρος τοῦ κονδυλίου τὸ πρὸς γραφὴν χρησιμεῖον.

Κορτομίζομαι. Λέγεται ὅταν ἀπαντᾷ τις πρόσωπον εἰς τὸν λάρυγγα καταπίνων τεμάχια κακῆς καὶ ἄλλου σώματος, ὅπερ προξενεῖ βήχῃ ἢ λυγμὸν γαργαλίζον τὸν οἴσοφάγον.

Κοπαρέα. « Μία κοπινέα » τουτ. διὰ μῆς, ὡς τὸ τῶν Γάλλων « lout-d'un-cour ». (Ἴδε καὶ μονοκοπινέας.)

Κοπατό (ἐκ τοῦ ἀρχ. *κοπειτό*) « ἔγεινε πολλὸ κοπατό » ὁρῆνος μετ' ὀλολυγμῶν. *Κοπατό* σημαίνει πρὸς τούτοις τὴν στενοχωρίαν τοῦ ἀσθμαίνοντος ἢ πάσχοντος δεινῶς. Ὁ ἄρρωστος ἔχει πολλὸ κοπατό.

Κοπελιάρης—ὁ νεκρίας ὁ ἐρωτόληπτος ὁ Νάρκισσος, καὶ *κοπέλα* ἢ *κοπελοῦδι* ἡ νεῆνις καὶ *κοπέλι* (τὸ) ὁ ὑπερήτης.

Κόπιλα (τὰ) καὶ *κοπιλάκια*. Τὰ ξυλάρια διὰ προσάνταμα.

Κορρόλακκος καὶ προκόλακκος κατ' ἀναγκασματισμὸν. Ὁ λάκκος ὅπου ἐναποταμιεύονται οἱ κόπροι (cloaca).

Κορρόσκυλο καὶ κορρίτης. Περιφρ. ἐπίθ. τοῦ βυπαροῦ καὶ χυδαίου ἀνθρώπου.

Κορακδῆγας. Ὁ λεγόμενος κοκκίτης (*coqueluche*) καὶ *σκυλόδηγας*.

Κορασίδα (ἡ) τὸ κοράσιον.

Κορίθι (τὸ) εἶδος σταφυλῆς χονδρὰς καὶ φαῖς ἐχούσης τὰ βέργας (ἴσως ἐκ τοῦ Κρητίθιον).

Κοριὰ (ἡ) *πυτσαβούρα*, *κουρέλλι*, *καρναβίτσα*.

Κορμάτο. Σταφυλὴ ἔχουσα τὰς βέργας ὡς τὸν κορὸν ἀγροῦ καὶ εὐθραύστους.

Κορμάδα. (ἐκ τοῦ ἀρχ. *κορμῆς*—ἶδος—*κλῶσι*, *ξυλῶν*) ἡ χονδροκλωστὴ τοῦ λιναρίου, καὶ *κορμίδοπανο* τὸ ἐκ κωννάθειας χονδρὸν ὕψασμα.

Κορκοσουριάς.—Αἱ φλυαρίαι, τὰ βραδύοργα ψευδίσματα τῶν γυναικῶν τὰ διεγείροντα ἐμδαξ μεταξὺ οἰκογενεῶν (*petagolezzi*) (ἰδ. *Κουσέγι*)—καὶ *κορκοσουριάς* ὁ φλύαρος καὶ βραδύοργος, ὁ διασπείρων λόγια.

Κορμός—καλεῖται ὁ θνησιματός νεοσσός καὶ μὴ ἐξεληθὼν ἐκ τοῦ ὕδου, καὶ βῆμα *κορμιάζω*. Κοίτεται καὶ *κορμιάζει*—τουτ. διατελεῖ ὡς ὁ κορμὸς νεοσσῶ στενοχωρημένος καὶ ἀκίνητος.

Κόρφο—ὁ κόλπος, τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ στήθους ἢ τὸ ἐξόγκωμα πρὸ τῶν μαστῶν τῶν γυναικῶν (*luscium*). Καὶ τὸ πρὸ τοῦ στήθους ἐμβεδὸν τῶν φρεσμάτων. « Τῆθαλε μέσ' στὸν κόρφο του ».

Κορφή ἄντι κορυφῆ καὶ *κορφαῖς* ἢ *κορφαῖδες* (πληθ.) αἱ κολοκυθοκορφαῖδες, αἱ κορυφαὶ τῶν φυτῶν ἐξ οὗ καὶ *κορφολογῶ* καὶ *κορφολόγημα* τὸ κόπτειν ἢ συλλέγειν τὰς κορυφὰς τῶν λαχάνων. « Ἐκορφολόγησε τ' ἀμπέλια ». *κορφή* λέγεται καὶ τὸ κατακόρυφον τῆς ἀνθρωπίνης κεφαλῆς, ἢ τῶν μελλίων, ἐξ οὗ καὶ « Δίκορφος κεραλή », ἡ ἔχουσα δύο κορυφὰς.

Κοσμιότητα και αποκοσμιότητα. Τὰ σκόβλα τοῦ κοσμιότητος. Λέγονται καὶ πιασώρα— τὸ ἐπισημειώματα.

Κοσμογάπητος— ὁ ἀγαπώμενος καὶ εὐνοούμενος πρὸς πάντων διὰ τὰ πλεονεκτήματά του.

Κοσμομίτος σάκος σημ. τὸ γεμάτος ἕως ἄνω. Κοσμομένος (μεταφορ. ὁ οἰηματίας, ὁ ἀνακαπαρθωμένος. ἴδε τὴν λέξιν.

Κοσμίξει (τριτοπρῶς.) ἕως ἐκ τοῦ ἀρχ. κοστίξει, τὸ παρ' ἄλλοις κοστίξει· « ἐκότισε τὸ βέδι », ποῦ. ἐξίππασθη, ἀφηνίασε.

Κοσμιόλι — εἶδος σταφυλῆς. « Ὁ κακίμο κοσμιόλι ποῦ νὰ σ' ἀναδίσσει πάλι »!

Κοσμομόνατος — ὁ κομφόνης, ὁ παρ' ἄλλοις κορυμόνατος ἢ πετεινόματος. (ἴδε καὶ Τητίξικόματος.)

Κοσμοίη καὶ κοσμοίη— λέγεται καὶ κοσμοίη, ὁ ἐλκρόνης, τρελοτόσιος.

Κοσμοίη — ὁ κοσμοίη παρ' ἄλλοις. Ἰνδιάνος καὶ Γάλλος. (Dindou.)

Κοσμοίη— συνάξις τῶν κόκκων τῶν ἐλαίων καὶ κοσμοίη τὰ μαζεύματα τῶν κόκκων.

Κοσμοίη — λέγεται μεταφορ. ἐπὶ τῶν καρποφόρων δένδρων « τὰ ἐλαϊόδενδρα κοσμοίη » ποῦ. φέρουν καρπὸν σποράδιον ἢ ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Κοσμοίη (τρ. προσ.) παρ' ἄλλοις κορυμοίη. λέγεται ἐπὶ πτηνῶν νοσούντων καὶ μὴ θυνάμενων νὰ περυσίζον.

Κοσμοίη — ομαί. Σαπαζομαί, περιτυλίσομαί· καὶ ἡ φράσις. « ἐκοσμοίη τὸν ἄνδρα » ποῦ. τὸν ἐφορτώθη, ἢ ὑπανδρεύθη διὰ τῆς βίας.

Κοσμοίη. Εἶδος χυνοδράσου κοσμοίη με κοσμοίη (caruccio) καποτάι.

Κοσμοίη ἢ κοσμοίη— ὁ κοσμοίη κατὰ τὴν χεῖρα (manchet) ὁ ἀρωματισμένος.

Κοσμοίη (τὸ ῥίφι) λέγεται ἐπὶ ῥίφου ὅστις ἀπογαλακτισθεὶς κλείεται διὰ τοῦτο εἰς ἰδιαιτέρον σκῆν ἢ ὑπὸ κλίβαν, ὅπερ ὀνομάζεται καὶ ῥίφι τῆς τρύπης (Σηκίτης).

Κοσμοίη. Τὸ παρ' ἄλλοις κοσμοίη— μικρὰ καλύβη ἢ μάνδρα ὅπου περιλείονται τὰ ζῶα.

Κοσμοίη— γεμάτος ἕως ἄνω « ἕνα κοιλὸ κοσμοίη σιτάρι », ἢ ἐν ἀγγεῖον κοσμοίη λάδι κτλ., τὸ δὲ περίσσευμα καλεῖται κοσμοίη.

Κοσμοίη (τά). Τὰ γλουτίζ, κοινῶς τὰ κολομήρι.

Κοσμοίη. Εἶδος μικρῶν σίκων ἐκλεκτῶν, καὶ καλῶν εἰς γεῦσιν.

(Ἔπειτα συνέχειν)

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ.

—οοο—

Ἱερὰ Κατήχησις, ἧτοι ἐξήγησις τῆς Θείας καὶ ἱερᾶς λειτουργίας καὶ ἐξήγησις τῶν χειροτονουμένων, συγγραφεὶς ὑπὸ τοῦ ζοιδίου Νικολάου τοῦ Βούλγαρου, ὡν δι' ἀσκευασταὶ ἐπὶ τὸ ἐκαθαρότερον ὕφος, ἐκδίδεται ἐκ τῶν Κ. Ἀναστάσι καὶ Κ. Πολυτάκη εἰς κοινὴν τῶν ὀρθοδόξων ὠφέλειαν. Ἐν Κωνσταντινουπόλει 1861.

Πάντοτε μὲν καὶ πανταχοῦ ἡ ἀγνοία ἐν γένει τῆς ἀληθείας ἐγένετο παρὰ τὴν πολλὴν παραλογισμῶν καὶ ἠθικῶν ἀτοπημάτων, ἰδίως ὅμως ἡ τῶν θρησκευτικῶν ἀληθειῶν ἐπήγαγε καὶ ἐπάγει ὀσμήρι ἀλγεῖνα ὅπως καὶ ἀνήκεστα ἀποτελέσματα. Ὁ ἀγνοῶν τὴν θρησκείαν ὑπὸ δύο μεγάλων κινδύνων ἐπαπειλεῖται. Ἄν μὲν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἀνήκων ταῖς κατωτέραις τῆς κοινωνικῆς κλίμακος βαθμοῖς ζῇ διὰ μόνης τῆς πίστεως, μηδέποτε τὴν θρησκείαν αὐτοῦ ἐρευνήσας, μηδέποτε αὐτὴν ἐξετάσας, ὁ τοιοῦτος, εἰ καὶ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου τῆς θρησκείας θεμελίω, ἐπειδὴ ὅμως δὲν δύναται διὰ τῆς πίστεως μόνης ὅπως διακρίνη τὴν ἀλήθειαν τῆς πλάνης, λεληθῆτος πολλὰς πιστεύει καὶ ἀπαύεται οὐ μόνον πολλὰ ἐκτὸς τῶν γνησίων τῆς θρησκείας αὐτοῦ διχημάτων καὶ διχάζεων ὅντα, ἀλλὰ καὶ ἄλλα τινὰ, ὅπερ διαβήθη ἀντίκεινται πρὸς τὸ ἀληθὲς καὶ τὴν οὐσίαν τῆς θρησκείας αὐτοῦ. Καὶ τότε πίπτει εἰς τὸ ὀλέθριον τοῦ φανατισμοῦ πάθος, οὗ περ τὰ συνηθῆ ἀποτελέσματα μετὰ φρίκης ἀναφέρει ἡ τῆς ἀνθρωπότητος ἱστορία. Ἄν δὲ τοῦναντίον, ἀνήκων ταῖς ἀνωτέραις τῆς κοινωνίας τάξεσιν, εὐρίσκειται συνεχῶς εἰς συνάφειαν καὶ συγκοινωνίαν μετ' ἀνθρώπων διακρόνον ἀγωγῆς καὶ θρησκευόμενος, πολλὰς μάλιστα διεστράμμενων τὰ ἦθη καὶ τὴν καρδίαν, ὁ τοιοῦτος, ὡς ἀπαγῆς περὶ τὴν θρησκείαν αὐτοῦ, ἀποσβεννυμένης βαθμηδὸν τῆς ἐν αὐτῷ πίστεως, καθίσταται μετ' οὐ πολὺ ὅλως ψυχρὸς πρὸς τὴν θρησκείαν αὐτοῦ, καὶ τελευταίον, ὡς ἐπίμετρον τῶν δυστυχημάτων, τόξον μισοφρόνων ἐντείνει ἀναιδῶς καὶ ἀναισχύτως κατ' ἐκείνης τῆς θρησκείας, ἧτις ἐγαλονόησεν αὐτὸν μητρικῶς καὶ ἐθῆλασεν αὐτὸν διὰ τῶν σωτηρίων αὐτῆς διδασμάτων.

Τὴν διπλὴν ταύτην ἀλήθειαν καθορῶμεν οἱ πάντες ἐν τῇ ἐνεστάσῃ κοινωνίᾳ. Ὀλίγοι τῶν χριστιανῶν εἰσιν ἀληθεῖς λάτρεις τῆς θρησκείας αὐτῶν. Τινὲς μὲν εἰσὶν ὄλως φανατικοὶ καὶ θρησκομανεῖς, πιστεύοντες πολλὰς καὶ αὐτὰ τὰ γελοῖα καὶ παράγροφα, τινὲς δὲ, ὡς ἦδη εἶπον, ψυχροὶ, σκώπτοντες τοὺς ἀληθεῖς πιστοὺς, καὶ γελοῦντες σαρδόνιον ἐπὶ τῇ εὐλαβείᾳ ἐκείνων. Πῶθεν δὲ ταῦτα; Ἐκ τῆς παντελοῦς ἀγνοίας τῆς θρησκείας. Ὅσα πλέον τὴν ἐνοεῖ

ἔτι πιστεύει, τοσοῦτο καὶ ζῆλον πλέονον ἔχει ὑπὲρ αὐτοῦ. Πολλοὶ τῶν χριστιανῶν δυσανασητοῦσιν ὅπως μεταβαίνομεν συνεχῶς εἰς τὸν πόπον τῆς δημοσίου λατρείας, τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἀκροάζονται τῆς θείας καὶ ἀνακρίτου Μυσταγωγίας. Ἀλλὰ διὰ τί; διότι οὐδὲλως καταλαμβάνουσι τὴν ἀλήθειαν τῶν ἐν αὐτῇ τελοουμένων ἐνοεῖν, καὶ ἐπομένως δὲν δύναται ἵνα κρίνουν κατὰ πόσον ἀξία λόγου καὶ ὑπαρχειν εἶναι ταῖς ἀκροαμένους αὐτά. Ἰσως πρὸ τινος χρόνου ἠδύναντο ἵνα δικαιωθῆ κατὰ τὴν ἄνοιαν αὐτῆς τῆς θρησκείας, καθότι ἦν σπάνιος ἐν τῇ καθομιλουμένῃ ἡμῶν γλώσσῃ τῶν ἀναγκίων πρὸς γνῶσιν αὐτῆς διδασκτικῶν βιβλίων. Ἀλλὰ σήμερον, ὅτε ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὸ ἔθνος ἡμῶν πλουτεῖ καὶ ἕλλων πολλῶν διδασκτικῶν βιβλίων, καὶ ἰδίως θρησκευτικῶν, οὐδεμίαν εὐλογημένην πρόφασιν λαίπεται δικαιῶσαι τὴν περὶ τὴν θρησκείαν ἄνοιαν ἡμῶν καὶ ὀλιγορείαν. Καὶ ὡς ἐν τῶν πρὸς τοῦτο ἀναγκιστάτων βιβλίων συνηθῶμεν καὶ τὸ σύγγραμμα, τὸ περιέχον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ καθομιλουμένῃ γλώσσῃ τὴν ἐξήγησιν τῆς θείας καὶ ἱερᾶς λειτουργίας. Τοῦ συγγραμματος τούτου συγγραφεὺς ἐστὶν ὁ μέγας ἐκείνος καὶ δαιμόνιος περὶ τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν θεολογίαν Νικόλαος ὁ Βούλγαρος ὁ ἀπὸ Κερκίρας. Ἡ ἐπιγραφή τοῦ συγγραμματος ἐστὶν ἡ ἐπομένη Ἱερὰ Κατήχησις, ἧτοι τῆς θείας καὶ ἱερᾶς λειτουργίας ἐξήγησις, καὶ ἐξήγησις τῶν χειροτονουμένων.

Κατὰ πόσον τὸ σύγγραμμα ἐστὶν ἀξιον λόγου, τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως ἀρετῆ ἵνα καταδείξῃ. Ἀλλὰ πρὸς πλέονον διασάφειν, παρατίθεμεν ἐν ταύτῃ ἀπόσπασμά τι τῆς ἐπιστολῆς, ἣν ὁ διάσημος τῆς Κερκίρας ἀρχιερεὺς Ἰάκωβος ἀπερῆκε πρὸς τὴν συγγραφέα, τὴν σοφώτατον Βούλγαρον περὶ τοῦ συγγραμματος τούτου. « Ἀνέγνων ποῦ, γράφει ὁ ἰάκωβος, καὶ ἐπαρέγνων τὴν ἱερωτάτην Κατήχησιν σου, Ὁκυμαστὲ Νικόλαε, καὶ ἦν τὸ πολὺ; τὸ παράπαν, καὶ ἦν τὸ γήρως ἐσχάτου, πολλὴν δὲ αὐτῆς ἐκαρπωσάμην, ὁμολογῶ, τὴν ὀφέλιαν. Διὰ τὴν τῶν τύπων πᾶσι τὸ κατ' ἐμὲ καὶ ψυχροτέρῃ καὶ ψυχροτέρῃ τοῖς ἐντευξομένοις. Ἐν ταύτῃ γὰρ τῶν Μυστηρίων τὰ ἄδυτα, τῶν ἱερῶν ἐντευξέων αἱ διαταγαί, τῆς στολῆς τῆς ἱερατικῆς τὰ μυστήρια, τῆς ἐκκλησίας οἱ ὅροι, τῶν θείων αἱ ἐρημνείαι Ναῶν, τῶν τῆς ἐκκλησίας ἱεραρχίαν αἱ διακοσμήσεις, ὁ νοῦς τῆς Γραφῆς ὁ τετραμορφος, Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Μισοῦ αἱ διὰ τῶν Γραφῶν ἀποδείξεις, τὸ κήρυγμα τῶν Μαθητῶν τὸ πολυβρόντον, αἱ εἰσροαί τῆς θείας χάριτος αἱ πολυπλάσιοι, τῶν συμβολικῶν ἔργων αἱ παραφράσεις, τὰ τῶν Συνόδων τῶν Οἰκουμενικῶν ἀπανθίσματα, αἱ φάλαγγες τῶν ἀίρεσις ἀρχαίων αἱ ἰσοβόλοι, τῆς θεομήτορος ἡ ὑπεροχὴ ἡ ἀσύγκριτος, τὰ

τάγματα τῶν ἱεραρχῶν τῶν ἐπουρανίων, αἱ τάξεις τῆς βασιλείας τῶν πόλεων αἱ θεοσεβεῖς, τῶν μεγαλείων τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τοῦ ἀγίου ἄρτου τῶν τερατουργιῶν τὰ ἀπόβητα! Καὶ τί ἐπι λέγω; Πάσης τῆς θείας καὶ ἱερᾶς λειτουργίας τὰ ὑπομνήματα καὶ ζητήματα. »

Διὰ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης καὶ ἡ ἀξία τοῦ συγγραμματος καταδείκνυται, καὶ τὸ σύνολον τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων διεκρινεῖται. Τοῦ συγγραμματος τούτου πολλὰ καὶ ἐπανεληλυμένα ἐκδόσεις ἐγένοντο. Ἰσάτη δὲ πᾶσιν ἐστὶν αὐτῆ, ἣν καὶ συνηθῶμεν ἄπαι ταῖς ὀρθοδόξοις ἡμῶν ἀδελφοῖς. Δύο τῶν φιλομούσων ἐμνησθῶν, ἡγεύμενοι ἐπιβλαβεστάτην τὴν ἑλλειψιν τοιαύτην βίβλον, μήτε πῶν μήτε χρημάτων φεισάμενοι, ἀνέλαβον τὴν ἐκδοσὴν ταύτης. Τοῦ ὕφους τοῦ συγγραμματος ἐστὶν ἀπλούστατον, καταληπτὴν εἰς πάντα χριστιανὸν Ἕλληνα· οὔτε εἰς τὸ βάρβαρον καὶ χυδαῖον καταπίπτει, οὔτε εἰς τὸ δυσνόητον καὶ γριφώδες ἀποκλινάται. Γλώσσα γλαφυρὰ προσετὴ τοῖς πᾶσι. Μάλιστα πρὸς πλέονον τῶν ἀναγνωστῶν εὐχαρίστησιν, τὸ σύγγραμμα, βαδίζει κατ' ἐρωτητήριασιν. Ἐρωτᾷ ὁ ἐξεταστής, ἀπαντᾷ ὁ ὑποψήφιος. Ἀναγκιστάται διὰ πάντα χριστιανὸν. Τὸ μόνον, ὅπερ ἀφεύκτως πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐν πάσῃ ὀρθοδόξῃ οἰκογενείᾳ. Ὅτι ἀπαιτεῖται ἵνα γνωρίζῃ περιληπτικῶς πᾶς ὀρθοδόξος χριστιανός, καθόσον ἀρροφῇ εἰς τὴν πίστιν αὐτοῦ καὶ τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δι' ὅλου τοῦ ἔτους τελοῦμενα, τοῦτο διδάσκειται σαφῶς ἐν τῷ συγγραμμάτι τούτῳ. Τὰ ὀλίγα ταῦτα ἀρκουσι πρὸς σύστασιν τοῦ συγγραμματος. Ὅθεν συνιστῶντες καὶ αὐτὴς αὐτὸ πᾶσι τοῖς ὀρθοδόξοις παραίνουμεν τὴν λόγον.

X.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΑΤΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΘΙΣΙΣ (*).

Τὸ περιστάτικὸν τὸ πλέον κοινὸν ἔχει πάντοτε μίαν αἰτίαν. Διὰ τὴν ἀνακαλυφθῆ δὲ δὲν πρέπει νὰ παραβλεφθῶσιν οὔτε αἱ παραμικρότεραι λεπτομέρειαι, αἵτινες προσηγήθησαν τοῦ ἀποτελέσματος· πρέπει δὲ ἐπαγωγῆς λογικῆς νὰ φησῇ τις εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἐξετάζων τὰ πιθανὰ αἴτια καὶ τὰς δυνατὰς συνεπειὰς των. Ἐφαρμόζων τὸ σύστημα τοῦτο κατ' ὄρωσιν νὰ παραδώσω εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης

(* Ἐκ τῶν ὑπομνημάτων τοῦ Canhr, μυστικοῦ πάλαι ἀποτόμου ἐν Παρισίοις. Τὰ ὑπομνήματα ταῦτα τοσοῦτον συνετάραξαν δημοπελίτικα τὴν Γαλλίαν, ὥστε ἀπηγορεύθη ἡ κυκλοφορία αὐτῶν.

νης πλῆθος κκακοποιῶν, μεταξύ δὲ τῶν ἄλλων καὶ τοῦ λαβόντος μέρος εἰς τὴν ἐπομένην πράξιν.

Κλοπὴ μετὰ βήξεως ἐτελέσθη νύκτωρ εἰς τὸ ἐργαστήριον Κυρίου τινος Σ . . . ὠρολογοποιοῦ, κατὰ τὴν ὁδὸν Σαινδενί. Κατὰ τὰ φαινόμενα οἱ κλέπται εἰσελθόντες εἰς τὴν δίοδον τῆς οἰκίας εἰσέδυσαν εἰς τὸ ἐργαστήριον διὰ τινος θύρας. Ἰπεξήρσαν δὲ ποσοτῆτά τ.να ὠρολογίων χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν κρεμαμένων εἰς σιδηρὰν βάρδον, καὶ μετὰ ταῦτα ἀπεσώθησαν ἀφέντες ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν κατορθωμάτων αὐτῶν μογλὸν σιδηρῶν μὲ ξυλίνην λαβὴν, τὸν ὅποιον μετεχειρίσθησαν διὰ νὰ παραβιάσωσι τὴν θύραν, καὶ τὸν ἀκρίβως κεκαλυμμένον μὲ χάρτην ἴσον πρὸς τὸ ἥμισυ τῆς χειρὸς.

Ὁ Κύριος Σ . . . δὲν εἶδε τὴν κλοπὴν ἧς ἐγένετο ὄμμα, εἰμὴ τὸ πρῶτον ὅτε κατέβη εἰς τὸ κατάστημα του. Ἐγὼ δὲ μόνον τὴν 10 ὥραν ἔμεινον τὴν τολημῶν αὐτὴν πράξιν. Κατεβύθη ἀμέσως μ' ἓνα ἀστυνομικὸν κλητῆρα εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ὠρολογοποιοῦ, διὰ νὰ συλλέξω τεκμήρια ἱκανὰ νὰ συντελέσωσι εἰς ἀνακάλυψιν τῶν κλεπτῶν. Οὐδὲν ὅμως ἔχονος ὑπῆρχε, καὶ οὐδεὶς τοὺς εἶχεν ἰδεῖ. Ἐκτὸς δὲ τῶν δύο ἀνωτέρω πραγμάτων, οὐδὲν ἄλλο ἔβρενε κατάλληλον νὰ εὐκολύνῃ τὰς ἐρεῦνας μου.

Ἐν ἐλλείψει λοιπὸν πάσης πληροφορίας ἀπεφάσισα ν' ἀπειθυνθῶ πρὸς τὸν ἀστυνόμον τῆς συνοικίας Σαινδενί, ὅστις ὡς συντάξας ἤδη πρωτόκολλον εἶχεν ἴσως ἐνδεῖξαι ἀκριβεστέρως· οὗτος ὅμως μοι εἶπεν ὅτι οὐδὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ πρὸς τὸ παρὸν, καὶ ὅτι προτιμότερον ἦτο νὰ ἠσυχάζομαι, διότι αἱ ἐνέργειαι μὰς ἤθελον καταλήξαι εἰς ἀπόλειαν χρόνου καὶ εἰς κόπους περιττοῦς. Μετὰ ταῦτα ἤλλαξεν ἡ ὁμιλίαν καὶ ἐνῶ συνομιλεῖσθαι περὶ δικηθῶν πραγμάτων ἔλαβον εἰς χεῖρας μηχανικῶς τὸ χαρτίον, τὸ ὅποιον περιετύλιξε τὸ κηρίον, καὶ τοῦ ὅποιου τὰ μήκας ἦτο τριῶν δακτύλων τὸ πολὺ. Ἐξείρθη ἀκτίς ἐλπιδος ἔλαμψεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου, διότι παρετήρησα ὑπὸ τὴν ῥυτίαν τὸν ὅποιον ἀφῆκεν εἰς αὐτὸ οἱ δάκτυλοι ἡμικεκαλυμμένως τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις·

« δύο λίθροι βουτύρου »,

γεγραμμένως κατὰ τρόπον δυσανάγνωστον, καὶ μὲ μελάνην τῆς ὁποίας ἡ κακὴ ποιότης τὰς καθίστα ἐπιπλέον δυσαναγνώστους.

— Ἢ! ὦ! ἀνέκραξεν, ἰδοὺ σύμπτωσις θυμακίαν· πρέπει νὰ ἀνακαλύψω τὸν γράψαντα τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις, καὶ ὅταν τὸν εἶρω, ἴσως ἀνακαλύψω καὶ τοὺς κλέπτας.

— Φίλε μου, μοι ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ ἀστυνόμος, πολλοὺς ἤκουσα φανταζομένους φουρνοὺς καὶ κρηβέλια, ἀλλ' οὐδενὸς μ' ἐφάνησαν τόσον ἀπίθανοι ὡς οἱ ἐδικαί σου.

— Ἴσως, ἴσως! Τίς οἶδεν ἂν δὲν ἐπιτύχω; ἀλλ'

πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ μὲ παραχωρήσῃς τὸ χαρτίον τοῦτο.

— Προθύμως μόνον σὲ προσειδοποιῶ ὅτι εἰς τὰς τέσσαρας ὁὰ κλείσω τὸ πρωτόκολλόν μου, καὶ ὁὰ πέμψω ἕλα ταῦτα τὰ τεκμήρια εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Ἔχει καλῶς, ὁὰ σπύσω.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν, θάρρος καὶ καλὴ τύχη!

Καὶ ἀνεχώρησα μὲ τὸν κλητῆρα φέρον τὸ μικρὸν χαρτίον. Εἰς μάνην ἀναβὰς εἰς ὄχημα ἐπεσεκέφθην ὕλους τοὺς βουτυροπόλους τῆς μεγάλης ἀγορᾶς, τῆς ἀγορᾶς τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, Ἁγίου Θωορίου, Ἁγίου Ἰωσήφ κλ. ἐπανηρχοῦμαι δὲ ἀπηλπισμένος· εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀστυνόμου, ὅτε διαβαίνων ἀπὸ τὴν ὁδὸν Aubry-le-Boucheur παρετήρησα ἓνα ἄλλον βουτυροπόλον, πρὸς ὃν παρουσιάσα τὸ χαρτίον μου ἐπαγαλαβὴν τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν. Ἀφῶ ἐγύρισε καὶ ἐξαναγύρισε τὸ χαρτίον καὶ τὸ παρετήρησε μετ' ἐπιστασίας μοι ἀπεκρίθη. — Ἐγὼ εἶμαι ὁ γράψας τὰς λέξεις ταύτας· ἀγνοῶ μόνον πρὸς τίνα τὰς ἀπεύθυνα· ὁὰ τὰς ἔβαλα ἐπὶ δύο λιτρῶν βουτύρου πωληθέντες· εἰς τινὰ διαβάτην ἢ εἰς πελάτην μου. — Ταῦτα ἀκούσας ἐνόμισα ὅτι ἔπεσα ἀπὸ τοῦ ἐβδόμου οὐρανοῦ.

ἀνοῶν θίτερον διελογίσθην ἢ ἡ κλοπὴ ἐγένετο περὶ τὰ μέσα τῆς νυκτὸς τούτῃ περὶ τὴν μίαν ὥραν τῆς πρωῆς, ἢ οἱ κλέπται ἐπεριμέναν νὰ προχωρήσῃ περισσύτερον ἢ νύξ' ἢ τελευταία ὅμως ὑπόθεσις εἶναι ἀπαράδεκτος· διότι περὶ τὴν 3 ἢ 4 ὥραν τῆς πρωῆς ἢ ὁδὸς Σαινδενί βρῖθει ἀμαξῶν φορηγῶν, διευθυνομένων πρὸς τὴν κεντρικὴν ἀγορᾶν, καὶ ἐργατῶν μεταβαίνόντων εἰς τὰ ἔργα των. Ὅθεν ἡ κλοπὴ ἐτελέσθη περὶ τὴν 1 ὥραν τῆς πρωῆς. Ἐὰν ἔχη ὅπως, οἱ κλέπται διὰ νὰ μὴ διεγείρωσι τὰς ὑπονοίας τῶν οἰκούντων ἐν τῇ αὐτῇ μὲ αὐτοὺς οἰκίαν, δὲν ὁὰ ἐπέστρεψαν νὰ κατακλιθῶσι· ὁὰ διήλθον τὴν ἐσπέραν εἰς τινος οἰνοπόλου, ἢ εἰς τι καταγώγιον, εἰς τὴν Κορυτὴν λόγου χάριν, ὅθεν κατερχόμενοι εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ναοῦ (Temple) ὁὰ ἠγόρασαν πρὸς ἐτελέσειν τῆς κλοπῆς των τὸ κηρίον ἀπὸ παντοπόλου τούτου τοῦ προαστείου.

Συνδυάζων οὕτω τὰς περιστάσεις αἰτινες πρέπει νὰ προηγήθησαν τῆς κλοπῆς, ἔφθασα εἰς τὸ Boulevard du Temple, ἐκεῖ δὲ μετέβην ἀπὸ παντοπόλου εἰς παντοπόλον, ἐρωτῶν ἕκαστον αὐτῶν ἂν ἐγνώριζε τὸ χαρτίον μου· αὐτὸ ἦτο ὁ φανὸς μὲ τὸν ὅποιον ὁ ἀγγένης· ἐζήτηται ἀνθρωπίνον. Τέλος ἔφθασα καὶ εἰς τὸν ἀριθμὸν 62 πλησίον τοῦ στρατιῶνος τῆς Courtille, καὶ πρὸς μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἐκείνος πρὸς ὃν ἀπετάθη ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἐρώτησιν μου·

— Τρώντι, Κύριε, χθὲς τὸ ἐσπέρας περὶ τὴν 11 καὶ 1/2 ἐπώλησα κηρίον ἐνὸς σολδιοῦ, περιτυλιχθὲν εἰς τὸ χαρτίον τὸ ὅποιον μὲ δεικνύετε, εἰς δύο νέους κατοικοῦντας εἰς τὴν γείτονα οἰκίαν.

— Τί κάμουν αὐτοί;

— Ἄ! Κύριε, εἶναι ἡσυχοὶ ὡς ἂν τ' ἀρνία· γραφεῖς ἐμπορικὸι καὶ οἱ δύο, εὐρισκόμενοι πρὸς τὸ παρὸν χωρὶς θέσιν, κάμουν τὸ λαθρεμπόριον τῶν δαντελῶν μὲ τὸ Βέλγιον· εἶναι ὅμως φρόνιμοι ὡς δύο κοράσια, μὰ τὸ ναί! μὴ βλέποντες κανένα, μὴ πηγαίνοντες εἰς καμμίαν κακὴν συναναστροφὴν, ποτὲ εἰς παραλυσίας, ποτὲ φιλονεικίας . . .

Εὐχαριστήσας τὸν παντοπόλον διὰ τὰς πληροφορίας ταύτας καὶ εἰπὼν ὅτι δὲν ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους ἐζήτητον, ἀνεχώρησα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐφοβούμην μὴ εἰδοποιήσῃ τοὺς κλέπτας, ἢ μὴ διὰ τῆς φλυαρίας του διεγείρῃ τὰς ὑποψίας των, ἔστειλα τὸν κλητῆρα νὰ συμπαραλάβῃ ἓνα τῶν συναδέλφων του. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ συνομιλεῖσθαι μὲ τοὺς γείτονας ἐμάνθανον ἀκριβῶς τοὺς χαρακτῆρας τῶν δύο κακούργων. Ὅταν ἔφθασαν οἱ ἀστυνομικὸι κλητῆρες τοὺς διέταξα νὰ παραμονεύσωσι, καὶ ἂν οἱ κλέπται ἐξέλθωσι νὰ τοὺς συλλάβωσι. Τὴν δ' ἐπαύριον τὴν 4 τῆς πρωῆς παρουσιάσθη εἰς τὸ οἰκημῶν των καὶ τοὺς συνέλαβον εἰς τὴν κλίνην των. Οὐδὲν ὅμως ὑποπτον ἐφαίνετο εἰς τὸ δωμάτιόν των· ἔστειλα κ' ἔκραξα τὸν ἀστυνόμον καὶ ἐπεχειρήσαμεν ἐρευνᾶν ἀπὸ τῆς ὁποίας οὐδὲν προέκυψε. Τότε ἤρχισα νὰ φοβώμαι, ὅτι ἡπατήθη, ἀλλ' ὅτι, ἐπειδὴ ἔφθασα ἀργά, τὰ ὠρολόγια ὁὰ ἔκαμαν πτερά. Εἰς τὸ δωμάτιον ὑπῆρχε μέγα παράθυρον βλέπων εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ οἴκου. Ἀνοίξας δὲ αὐτὸ διὰ νὰ ἀερισθῇ τὸ δωμάτιον, παρετήρησα ἐργαστήριον σιδηρουργεῖν.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, τί παράδοξον ἂν ὁ σιδηρουργὸς οὗτος κατεσκεύασε τὸν μογλὸν, ἀγνοῶν εἰς τί ἐμελλε νὰ χρησιμεύσῃ. Καὶ λαβὼν τὸ ἐργαλεῖον, τὸ ὅποιον εἶχον φέρει μεθ' ἡμῶν, κατέβην εἰς τὸ σιδηρουργεῖον καὶ ἠρώτησα τὸν ἐργαστηριάρχον ἂν τὸ κατεσκεύασεν αὐτός.

— Ὅχι, Κύριε, μοι ἀπεκρίθη, ἐγὼ μόνον προσήρμισσα εἰς αὐτὸ λαβὴν πρὸς χρῆσιν ἐνὸς τῶν νέων, εἰς τῶν ὁποίων τότε εὐρίσκεισθε. Μὲ εἶχον εἶπει ὅτι τοὺς χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ μετακινῶσι τὰς δέσμας τῶν ἐμπορευμάτων.

Οὐδὲμία πλέον ἀμφιβολία ὅτι αὐτοὶ ἦσαν οἱ κλέπται. Μετὰ σπουδῆς λοιπὸν ἐπέστρεψα ἐπάνω καὶ διέταξα συντονωτέρως ἐρεῦνας. Τὰ στρώματα ἐξηλάθησαν, τὸ ἐν αὐταῖς χόρτον ἐκενώθη, οἱ τοίχοι ἐξητάσθησαν, τὰ ὑαλῖα τῶν παραθύρων ἐξεκολλήθησαν, καὶ ὑερμάστρα καὶ σκευοθήκαι ἠρουνθήσαν λεπτομερῶς. Ἀπελπίσθημεν δὲ μὴδὲν εὐρίσκοντες, καὶ μετὰ ἀνωφελεῖς ἐρεῦνας τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας, ἀπεφασίσαμεν ν' ἀναχωρήσωμεν. Τὴν ἐπιούσαν ἡμῶς νέα πάλιν ἐρευνᾶ ἐγένετο εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐξετάζοντες τὴν ὀροφὴν παρετήρησαμεν ὅτι ἄνωθεν τῆς κλίνης ὑπῆρχε που λεπτοτάτη καὶ σχεδὸν ἀόρατος

διαφορὰ χρώματος. Ἀναβὰς δὲ τις εἰς τὴν κλίνην ἐκτύπησε μὲ στιβαρὰν χεῖρα τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ ἀνοιχθείσης ὀπῆς κατέπεσαν φύρδην μίγδην ἐπὶ τοῦ ἐφαπλώματος ὠρολόγιου ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ, μὲ κυλίνδρους, μὲ ἀγκύρας, ἕλα τέλος τὰ κλαπέντα. Οἱ κλέπται, διὰ νὰ τὰ κρύψουν εἶχον ἀνοίξει τρύπαν εἰς τὴν ὀροφὴν, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν ἔφραξαν μὲ χονδρὸν χάρτην, τὸν ὅποιον ἐχρωμάτισαν. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἀλύμη στεγνώσει ἐφαίνετο ἡ διαφορὰ.

Μετὰ τινὰ χρόνον οἱ δύο κλέπται ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον, τὸ ὅποιον τοὺς κατεδίκασαν εἰς δέκα ἐτῶν δεσμά.

Ἐν τίνος δὲ προήλθεν ἡ ἐπιτυχία τῆς ἀνακαλίψεως; ἀπὸ ταμάχιον ῥυπαροῦ χαρτίου εἰς ὃ οὐδεμία ἐδίδετο προσοχή.

G. M.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

— — — — —

Πολλὰ καὶ τῷ ὄντι ποικίλα ἠδύνατό τις νὰ γράψῃ ἀπὸ τῆς παρελθούσης πρώτης Ὀκτωβρίου, καλ' ἢν ἐγράφησαν αἱ τελευταῖαι ἡμῶν λεσχηνεῖαι, αἱ πολυποικίλων μὲν, πολυθούρων δ' ἐσθλῆτα περιβεβλημένα. Ἀλλὰ πρῶτον ὁ μέλλων νὰ γράψῃ αὐτὰ ἔπρεπε νὰ μὴ εἶχεν ὑπεσχημένον ὅτι περὶ πολιτικῶν δὲν ὁμιλεῖ — δὲν γράφει δηλαδὴ, διότι πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ὁμιλήσῃ τις ἐν Ἀθήναις περὶ πολιτικῶν; — Ἀρκεῖται αἱ ἐφημερίδες, ἴσως δὲ καὶ περισσεύουσιν, ἀφῶ μάλιστα τῆς « Λύγης » μόνως καταδυσάσης εἰς σκοτίαν νύκτα καὶ ἐντελῶς διαμελισθείσης, πολλοὶ ἄλλοι ἀνεφάνησαν δημοσιογραφικοὶ κομηταί, ὧν τὸ ἀστεροσκοπεῖον διαγράφει τὴν τροχίαν. Ἀλλ' οἱ ἀστρονόμοι, ὡς ἄλλοτε ποτε οἱ ἀστρολόγοι, ἀπατῶνται πολλάκις· πολλάκις ὁ κομητῆς, ἄλλην γνώμην ἔχων περὶ τῆς ὁδοῦ ἢν πρέπει νὰ τηρήσῃ, παραιτεῖ τὴν ὑπ' ἐκείνων δεικνυμένην ὁδὸν καὶ πλησιάζει πρὸς ἄλλο τι ἄστρον τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτὸς, καὶ ἡ καταστρέφεται, ἢ καταστρέφει, ἢ χωνεύεται δίκην σιδήρου, διασπᾶται καὶ διαμελίζεται ὑπὸ τοῦ γείτονος ἄστρου καὶ διασκορπίζεται τὰ διάφορα αὐτοῦ στοιχεῖα, ἢ νικηφόρος πυρπολεῖ καὶ γῆν καὶ ὕδωρ. Ἔπειτα, ἐρωτήσιν ἂν τις, τίς εἶναι ὁ δεῦτερος λόγος διὰ τὸν ὅποιον δὲν ἐγράφησαν ποικίλα τὴν α' Νοεμβρίου; — Ἐλλειψίς ἡσυχίας, τάξεως καὶ ἐλευθερίας τοῦ νοός; — Καὶ διατί ἀφῶ ὑπάρχει τάξις πραγμάτων; — Ἐλλειψίς ὕλης; — Ἴσως . . . ἀλλ' ὅμως ἠδυνάμην νὰ ὑλοτομήσω καθ' ὅλον τοῦ Κέκροπος τὸ ἄστυ . . . Εἰς τὴν ἀγορᾶν ἀνεφάνη ὁ ἄσπετος καὶ εὐώνυμος καὶ ἐλληγικώτατος καὶ εὐφημος Καραγκιόζης (πότερον,

ὡ ἀνδρες γραμματικοί, δύο γ ἢ γα;) ὄχλου δὲ καὶ παιδιῶν σμύκη συρρέουσιν ἀθρόα περὶ τήν, ὡς μὴ ὄρελε, στενήν θύραν τοῦ εἰς θεῶν μετασχηματισθέντος ἀλευροποιλείου.—Ὁ τίσις; ἔχεις τὸ πρόσωπόν του διὰ λάσπης οἴνου ὁ Καραγκιόζης; δι' αὐτοῦ πῶσον ὁμοῦς ὠφελιμώτερον θὰ ἦτο εἰς αὐτὸν τὸ νεῦσι ἐν Πειραιεὶ ἀνεγεσθὲν ἀτμοκίνητον ἀλευροποιεῖον! Ἐκτεῖ ἠδύνατο νὰ ἀναβαίη καὶ καταβαίη ἀτμοκίνητος, ὡς θεὸς ἐκ μηχανῆς.—Εὐτυχὴς δ' ἔσχιων μίαν ἢ δύο δεκάρας καὶ θυνόμενος νὰ διαπαρήσῃ αὐτὰς εἰς τὸ ὠφέλιμον καὶ τερπνὸν τοῦτο θέαμα, εὐτυχὴς ὁ θυνόμενος νὰ συλλέξῃ τοὺς πρώην ἀπαιτημένους ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας ἀθροῦς καρπούς τῆς καλλιλογίας; τοῦ Καραγκιόζη! Δυστυχὴς δὲ καὶ τρισυθλίαι ἢ ἀποροῦσα χρημάτων μουχομάγαζα, ἢ διὰ τὴν ἔνδειαν καὶ τὴν εἰς βόλους καὶ κάρικα καὶ ἄλλας παιδιὰς ἐλευθέραι σπιτάκη τῆς παρουσίας τας, εἰς μόνον τὴν θέαν τῆς ὑπερ τὴν θύραν ἀνηρημένης εἰκόνης περιρριζομένης, εἰκόνης γραφείσης ὑπὸ ἀπειλίου χειρὸς. Κατακλιθεῖται μελαγχολικῶς, ἢ κατακλιθεῖται ὑπὸ τῶν κατ' ἀσθενείας διαθήσεως φθάνοντος; εἰς τὰς ἀνάς αὐτῆς ἤρου τοῦ κενουθῆ διαρῆ καὶ τοῦ ἐμαθῆκετο ταμπουρά, διότι τίς ἀγνοεῖ ὅτι τὸ πλῆκτρον τῶν ἀρχαίων ἐφθασε καὶ μέχρις ἡμῶν;

Ἦν δὲ τῆ πόλει, αἱ μὲν ἑλληνικαὶ παραστάσεις ἐσπῆνισάν, αἱ δὲ ἰταλικαὶ ἐξασκλονθοῦσι χωλαίνουσαι. Καταπεσόντος τοῦ Ἀράβου καὶ ποδοκροτηθέντων καὶ κατασυρθηθέντων ἀδίκως τῶν ἐν τῷ Εἰλιῖν d' amore ὑποκριτῶν, διεδέξατο αὐτὰ ἡ γαλλοιταλικὴ Traviata καὶ αὐτὴ ὑποσκάζουσα.

Ἐσχάτως ἀνεγγέλλομεν τὴν ἐπιτυχίαν ἑλληνικῶς ἀξιομακτικῶς κατὰ τὰς ἐν Παιραιεὶ αὐτοῦ σπουδῆς, σήμερον δὲ χαίρομεν μεγάλαν χαρὰν βλέποντες καὶ ἕτερον εἰδικὸν ἀνδρα προαυτιέμενον εἰς τοὺς ὀλίγους ἐν Ἑλλάδι. Ἡμεῖς; εἰδικῶν κυρίως ἀνθρώπων στερούμεθα, ἕνακ τοῦ μικροῦ πλῆθους, τῆς πένις καὶ τῶν στενῶν ὁρίων ἄλλὰ πρὸ τῶν ἐπὶ βλέπομεν φανεροῦς ἀγῶνας τινῶν ἰδιοτῶν ἵπως καὶ κατὰ τοῦτο τιμῆσαι τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἑλληνικὴν ἔθνη. Καὶ τῶ ὄντι ὅποιος καὶ ὅποσος τιμὴ! καὶ ὅτι τὴν ἀνατολήν εἰς μόνον ὀφθαλμιατρῆς καὶ αὐτὸς ἑλληνας, ὁ Κ. Ἀναγνωστάκης, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὑπερρίαν Ἑυρώπην γνωστός. Τοιοῦτον λέγομεν καὶ τὸν Κ. Κωνσταντῖνον Καραβίτην, ἐσχάτως ἐκ Παιραιεὶ ἐλθόντα, ὅπου ἐπιμελῶς ἐσπουδῆσε τὴν ἱατρικὴν, ἰδίως δὲ τὰ τῶν ὀδόντων, τῆς τε ἑλληνικῆς καὶ τῆς ἐγκυαίου παιδείας κἀταγον. Ἀδικον θὰ ἦτο βεβῆτως νὰ μὴ ἀναρτίωμεν ἐνταῦθα τὴν μεταφραστικὴν τῶν Στοιχείων τῆς Γεωμετρίας Δεγαέρου, Κ. Δικασκην, ὃν ἐγνωρίσαμεν ἐπιμελέστατα ἀσχρολόουμενον ἐν Παιραιεὶ εἰς τὰ μαθηματικὰ καὶ ἰδίως εἰς τὰ τῆς Ἀστρονομίας.

Ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἀπὸ ἀστρονομίας εἰς ἀστρονομίαν καὶ ἀπὸ ταύτης πάλιν εἰς ἀστρονομίαν κατηντήσαμεν.

Ἐχει ὅμως καὶ ἡ μὴ εἰδικότης τὸ καλὸν τῆς π. χ. ἐνθ' εἰς τὰς πόλεις τῆς δυτικῆς Ἑυρώπης οἱ ἔμποροι τῶν λεγομένων ποινεαυτιῶν μόνον τὰ ὑπὸ τὴ γενικῶν ὀνομα ἐνδύματα περιλαμβάνουσα πωλοῦσαι, ἐδῶ ὑπαγε εἰς τοῦ Γάλλου καὶ δύνασαι νὰ ἀγοράσῃς μεταξὺ ἄλλων τὰ ἐξῆς ἄ. τὰ λεγόμενα ἐνδύματα, πανικὰ κτλ. β'. ὄπλα παντός εἶδους καὶ ἔως ἐδῶ ὑπάρχει σχέσις, διότι ὅπλα τῆς σεμνότητος εἶναι καὶ τὰ ἐνδύματα γ'. σανδάλια καὶ ὑποδήματα, ἥτοι ἀνθρωπίνους ὀπίαις δ'. σφραγίδας, χροτοφυλάκια, βέβδους καὶ βακτηρίας κτλ. ε', καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἔστε δὲν ἔχει κανεὶς ἀνάγκην νὰ τρέξῃ εἰς πολλὰ μέρη διὰ νὰ ἀγοράσῃ ἕναστον εἶδος. Εἰς τοῦ Μανουίλου μάλιστα εἰρτικῆς καὶ μύρια καὶ σκαυλάταν καὶ κίρια καὶ κλωθῆα καὶ εἰ τι ἄλλο. Οἱ παντοπόλαι δικαίως δύνανται νὰ κινήσωσι ἀγορῆν κατὰ τῶν ἐμπόρων τούτων, ὡς εἰ μὴ λόγω, τοῦλάχιστον ἐργῶ σφετεριζομένων τὸ ἐπάγγελμα αὐτῶν.

Κις ἄλλομεν τέλος καὶ εἰς τὸν χειμῶνα ἔρθου βελήεις ἔτι σὲ ἐξυπνίζουσι αἱ μελωδικαὶ καὶ ἔρρητοι φωναὶ τῶν σα.λο.το.παιλῶν. Δὲν εἰς ἐξυπνῶν ἂν τὸν παλαιὸν καιρὸν οἱ Μακεδόνες ἀπέστελλον εἰς τὰς Ἀθήνας σκαλοποπώλας; τοῦτο μόνον εἶναι βέβαιον ὅτι, ἂν αἱ Θεραπεινίδες τῆς φιλεργου χήρας τοῦ Λισάπου (ἡγαλθῆ τῆς ἀναγερομένης ὑπὸ τοῦ Λισάπου) ἔξω τὴν σήμερον, ἀδίκως θὰ ἀπέκτεινον τὸν ἀλεκτρούνα αὐτῆς, διότι ἡ κίρια τῶν θὰ τὰς ἐξυπνῶν ἐνορίτερον, ἐννοχώτερον, ὡς λέγει ὁ Λισάπος, οὐχὶ ἀγνοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτρούων ὄραν, ἀλλὰ γινώσκουσα τὴν τῶν σκαλοποπῶν. Παρίεργον! εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου τὸ κλίμα εἶναι ψυχρὸν, δὲν πωλοῦνται τὸν χειμῶνα θερμαντικὰ καὶ ζέοντα πιτὰ, τὸ δὲ θέρος πωλεῖται τὸ λεγόμενον Κονκό, ποτὴν ἐκ γλυκυζήκης κατασκευαζόμενον καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν δροισιτικῶν κατατασσόμενον. Εἰς δὲ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀπαύτως αἰθρῶν καὶ γλυκῶν ἔχουσαν οὐρανὸν καὶ χειμῶνας ψυχροῦς σπανίως ἰδοῦσαν, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας τὸ θέρος θερμώτατον ἔχουσαν, τὸν μὲν χειμῶνα θερμάνουσα διὰ σκαλοπῶν, ὡς οἱ ἐν Ρωσίᾳ διὰ τεύου, τὸ δὲ θέρος . . . ποῦ τὸ ἀντίστοιχον τοῦ Κοκό; Ὅπως πότ' ἂν ἦ, ὅστις ἠναγκάσθη ποτὲ νὰ ἐξέλθῃ περὶ τὴν φ ἢ ἢ τῆς πρώτης, δὲν εὖρε βεβῆτως ἐντελῶς ἡμιονα ῥομκντισμοῦ καὶ ποιήσεως τὰ σύμβολα τῆς ἀγροπνίας; τοὺς σκαλοποπῶλας, οἵτινες ἐν χειρὶν ἔχοντες τὸν πεπρωμένον ἀυθῆψιν καὶ περὶ τὴν κοιλίαν τὰς κύλικας καὶ τὴν πεπερῆδριζαν περιέρχονται ἠροαίη ἐν τῷ σκότει τὰς τριάδους καὶ τὰς στενοπούς τῶν Ἀθηνῶν.

Οὐχὶ τριάδον ἢ στενοπῶν ἀλλὰ τὴν μεγάλην

ἐδῶν τοῦ Αἰῶλου εἶδον ἐπὶ σκητῆς φωταγωγημένην καὶ ἐστολημένην διὰ σαπήτων, ἐπιγραφῶν καὶ διαφῶν ὑπὸ τοῦ ἐπιτηδέου σκηνογράφου Κ. Ρώτα. Ἡ σκηνογραφία παρίστη τὴν διὰ τὴν πολλὴν συρροὴν τοῦ πλήθους στενήν κωλοκὴν ὁδὸν, ἀπὸ τῆς γωνίας τοῦ φαρμακείου τοῦ Καβύκου μέχρι σχεδὸν τῆς Χρυσοσπυλαίου γέσης καὶ τοῦ ἀρίστου ζαχαροπλαστείου καὶ σοκαλοτοποιείου τοῦ Κ. Σπυρίδωνος Παυλίδου. Τὸ κερφενεῖον τῆς Πραίας Ἑλλάδος φαίνεται κάλλιστα καὶ ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς, ὡς καὶ αἱ ἀπέναντι οἰκίαι μετὰ τῶν ἐργαστηρίων, καὶ ἡ Ἀγία Εἰρήνη ἀπαστρέπτουσα ὑπὸ φωτοχυσίας, καὶ ἡ περ' αὐτὴν πρωτοφυλακῆ. Καὶ τοιαῦτη μὲν ἡ σκηνογραφία τὸ δὲ περιεώμενον εἶναι σύνθεσις καλῆ ἰταλοῦ μουσικῶ, ψαλλομένη ὑφ' ἀπάντων τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτου ἑλληνικὰ ἐνδεδυμένοι ἐνδύματα, πλὴν ὀλίγων φοροῦντων τὰ σπειρὰ διὰ τὴν πηχῶν ἑνὸς μόνου ἐνδύματος τὴν Ἑλλησπιν παρετηρήσαμεν τῶν θρακῶν. Καὶ ὁμοῦς αἱ θράκται ἢ θράκες εἰσὶν ἀρχαῖστατον ἔνδυμα, τοῦ γα.λ.λοκοῦ μάλιστα σερμοῦ, ἀφ' οὗ καὶ μέχρι τῆς Γαλλίας μέρος; Gallia braccata, βράκας φέρουσα, ἢ, ἂν ἐπιτρέπεται νὰ κατασκευάσωμεν, ὡς ἡ συνήθεια, ἔρημα καὶ παρακείμενον θεβρακωμένη Γαλλία καλεῖται. Καλὸν λοιπὸν εἶναι νὰ δικτηρηθῇ ἡ λέξις βράικα, βράικος, βρακίον, διὰ νὰ μὴ χαθῇ καὶ ἡ ἀρχαιοτάτη παροιμία «δὲν εἰςεῖρε νὰ δόσῃ τὰ βρακία του», «οὐκ ἐπισταμένης, λέγει ἡ Σακφῶ, βράικας ἔλακιν ἐπὶ τῶν σφυρῶν». Πῶς θὰ μείνῃ ἡ λέξις ἄνευ τοῦ πράγματος, καὶ πῶς ἡ παροιμία ἄνευ τῆς λέξεως; ἡμεῖς; τοῦλάχιστον διαμαρτυρούμεθα κατὰ τῆς πρὸς τὰς βράικας ἀσεβείας ταύτης.

Ἐπέπρωτο λοιπὸν καὶ εἰς γραμματικὴν καὶ ἐτυμολογίαν νὰ φθάσωμεν; φησὺμαι μὴπως οἱ σχολαστικὸφθοῦ ἀναγνώσται ἀποστρέψωσι τὸ πρόσωπόν των ἀπὸ τῶν ποιητικῶν μου. Καὶ ὁμοῦς πόσον διαφέρει σχολαστικότης ἀπὸ σχολαστικότητος! Ἀναγνώσατε π. χ. τὸ ἐξῆς σχολαστικὸν γράμμα τὸ ὅποιον ἔλαβον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

« Ἐν Μεγάροις, τῆ 14 Ὀκτωβρίου, ἔτους σωτηρίου 1862.

» Κύριε Συντάκτη τῆς Πανδώρας,

» Ἐάνκακῶς μου τὴν γυναικῆα οὕτω λέγῃς, τὸν πατέρα καὶ σὲ, τοὺς τε σοὺς; ἐγὼ πλυνῶ. Μὲ συγχωρεῖ; διότι σὲ ἐνέβλανον εἰς ἀνησχίαν' μὴ ταράττεσαι ἢ φράσις αὐτῆ δὲν ἀποτείνεται εἰς σέ; εἶναι φράσις τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Ἀγρνεῦσιν ἀποτεινόμενη πρὸς ἄλλον. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν ἀναγνώσας τὴν ἐπιστολιμαίαν μου ἀρχὴν, παρετήρησας εὐθὺς τὸ ὑπογεγραμμένον ὄνομα, διὰ νὰ βεβαιωθῆς ἂν τῶ ὄντι ὕβρισις τὴν γυναικῆα κἀνευός. Ἀλλὰ πρὸς τί ἢ φράσις αὐτῆ ἐν ἀρχῇ γράμματος;

» Ἀκουσίως ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν μου, μέλλοντος ἄρχισῶ τὴν ἐξήγησιν τοῦ παραδόξου μου προοιμίου, ἀ-

κουσίως μ' ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν ἡ εὐφυστάτη τοῦ Ῥακίνα κωμωδία; τὴν ὅποιαν καὶ διακῆγοροι καὶ δικασταὶ ἔπρεπε νὰ ἔχουσιν ἐγαλόπιον'

L'INTIMÉ.
 Avant la naissance du monde . . .
 Daudin, bailloni.
 Avocat, ah! passons au déluge.
 L'INTIMÉ.
 Avant donc

La naissance du monde, et sa création,
 Le monde, l'univers, tout, la nature entière
 Était ensevelie au fond de la matière;
 Les éléments, le feu, l'air, et la terre et l'eau
 Enfoncés, entassés, ne faisaient qu'un monceau,
 Une confusion une masse sans forme,
 Un désordre, un chaos, une cohue énorme:
 UNUS ERAT TOTO NATURAE VULTUS IN ORBE,
 QUEN [GRABCI] DIXERE CHAOS, RUDIS INDIGESTA

[QUE MOLES]
 (Daudin endormi se laisse tomber) (*)

» Καὶ ἐφοβῆθην μὴπως, ἀκούσας ἐτυμολογίας πρὸ τοῦ κατακλισμοῦ αὐτοῦ παραζώσας καὶ ἐν τῇ Κιβωτῷ διασωθεῖσαι, ἀποκοιμηθῆς; ὡς ὁ Δανδίνος, καὶ πεσὼν πάθῃς κἀνὲν κακὸν κτύπημα. Παρῶλίστω λοιπὸν καὶ τοῦ Ἀδῆμ καὶ τοῦ Δευκαλίωνος τὸν κατακλισμὸν καὶ συντέμνων φθάνω εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἂν καιρὸν ἀκαμάξω.

» Οἱ προπάτορες ἡμῶν (καὶ μὴ νομίσης ὅτι κομπάζω ἐπὶ ταῖς πατραγαθίαις) οἱ προπάτορες, λέγω, ἡμῶν ἐπὶ μὲν ἀψύχων ἐχόντων ἀνάγκην καθαρισμοῦ ἔλαγον πλῆθω, ἐπὶ δὲ ἐμφύχων λούω. Ἐπιπυρον λοιπὸν τὰ σπάργματα τῶν νηπίων καὶ ἔλλουσι τὸν ἑαυτῶν τῶν καὶ τοὺς σκύλλους των.—Ἀλλὰ παρατήρησον ὅποια ἀσυνέπεια—νομίζω ὅτι τὴν λέξιν αὐτὴν ἀνεγνώσα εἰς ἑλληνικὴν ἐφημερίδα—ἔλουον τὰ ἐμφύχων καὶ ἐν τοσοῦτῳ μεταφορικῶς ἐπὶ ἐμφύχων ἔλαγον πλῆθω ἀντὶ λούω. Ἐάν κακῶς μου τὴν γυναικῆα οὕτω λέγῃς, τὸν πατέρα καὶ σὲ, τοὺς τε σοὺς ἐγὼ πλυνῶ. Ἀλλ' ὁ λαὸς, ὅστις ποτὲ δὲν ἐδιδάχθη τὰς ἀνάστας γραμματικὰς, διώρθωσε τὸ γλωσσικὸν ἀμάρτημα. Ὅθεν εἰς τὴν αὐτὴν φράσιν πῶς λέγει ἡ συνήθεια; Ἐάν κακῶς μου τὴν γυναικῆα οὕτω λέγῃς, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν γυναικῆα μου, θά σοῦ λούσω τὸν πατέρα καὶ σὲ καὶ ὅλους τοὺς συγγενεῖς σου.

» Χαίρω ὅτι κατώρθωσα τέλος πάντων καὶ ἐγὼ μίαν ἀνακάλυψιν σὲ ἀπαζώουμι διὰ φιλικῶς, πιστεύων ὅτι ἀρκετὰ εἰργάσθην, ὅστε νὰ μείνῃ τὸ ὄνομά μου ἂν ἔχῃ εἰς τὴν τῶν ἀνθρώπων, τοῦλάχιστον εἰς τὴν τῶν γραμμάτων ἱστορίαν.

» Ἐξήσω.
 » Κ. Κ. »

(*) Les Plaidiers.

Ταῦτα μὲν ὁ φίλος ἐγὼ δέ ; — Μένω ἄφωνος
ὑπὸ θάμβου, ἀφ' οὗ μάλιστα ἄλλος τις φίλος παρὼν
καὶ ἀκούσας τὰ ἐν τῇ ἐπιστολῇ, ἠρώτησε μήπως δ' ἐν
Μεγάρους ἔχη μᾶλλον ἀξιώσεις νὰ σημειωθῇ εἰς τὴν
φυσικὴν ἱστορίαν.

Σ.

Η Θ Ι Η Σ Ι Σ

εοσφ. Οἴκος

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Πρὸς τὸν Κύριον Κ. Ζ. (*)

—οοο—

Ἐσίγησεν, ὦ φίλ', ἐδῶ ἡ τρυφερὰ μου Μοῦσα
Ἄντι ἡλίου φωταίνου σκότος ἐδῶ εὐρούσα
Κι' ἀντὶ γλυκέος ἔαρος χειμῶνα κρυερόν.
Ἦμιτελὲς τὸ ἔμα της ἀφῆκ' ἐπὶ τῆς λύρας,
Κι' ὡς πρὸς τὰ νέφη τὸ πτηνὸν φεύγει τὴν λόσσαν θήρας,
Ὅστω κ' ἐκεῖνη ἔφυγε πρὸς ἄλλον οὐρανόν.

Ἐνφ' καρδίᾳ πέριξ μου ἀναίσθητοι ἔδρουν,
Αἴτινες μὲ τὸν βόρβορον τῆς ὕλης φαρμακεύου
Τὴν κοίτην, ἄλλος τερπνὸν καλλύνον τὴν ζωὴν,
Κ' ἐνφ' πυκνῇ προλήψειν δυσώδης ἀτμοσφαῖρα
Μολύνει τὸν θωπεύοντα τὴν λύραν μου ἀέρα
Καὶ πῆγει τῶν ἁσμάτων μου τὴν πάλλουσαν φωνήν,

Θέλεις ἐδῶ ἡ Μοῦσά μου οἰστρήλατος νὰ φάλλῃ
Ἐδῶ, στὴν γῆν τοῦ ὕλισμου, ἐδῶ, ἐδῶ νὰ θάλλῃ
Ἐπὶ τὸ κάλυμμα νυκτός τοσοῦτον παχυλῆς !
Κυπάρισσοι μόνον ἐδῶ σκιάζουν πᾶν μου βῆμα
Καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ὄρθρου τοῦ ἑως τὸ κρῖνον μνημα
Κραῖμα θά τῆν' ὁ βίος μου θαυμάσιον καὶ χαλῆς.

Τὶ πρὸς ἐμὲ ποιητικὸς ὄριζιον καὶ ὄρατος
Καὶ οὐρανὸς γλαυκονεσῆς καὶ πόντος γαληνεσῆς
Καὶ φάσις διαλάμπουσα τόντον πολυτελεῆς,
Ἐν ἐγὼ κυλιόμαι εἰς τρύφα ἀδύλας,
Δεσφώτης δυσκασχετῶν κωνικῆς, δουλείας,
Καὶ αἱ καλά μου φεύγουσιν ὦρα ἀνωφελῶς ;

Δὲν προσποιεῖ τὸ πλαίσιον ἀξίαν εἰς εἰκόνα,
Ἦς πεφυρμένα χρώματα ἀποτελοῦσι μῶνα
Τὴν ἐγγραφεύσαν ἀεγρῶς πολυπόλοον σκηναίην,
Ὅυτε ἀρέσκει ὁ καρπὸς ἢ ἐξῆθεν ὠρατος,
Σαύλης ἐνφ' στὰ σπλάγγνα του φιλῶσι πειναλῆς
Λομαίνεται τὴν γύρω του λευκόγυμον τρυφήν !

Μάτην ὁ νοῦς μου καὶ ποτε ὑφούται στοῦς αἰθέρας
Καὶ μάτην στρέφω τ' ὄμμα μου πρὸς λαμπροτέρας σφαιράς
Ἐψηλοτέρων τῶν ψυχρῶν τοῦ ὄχλου ἰδεῶν, —
Τὸ πῦρ, ἔπερ αἰσθάνομαι ἐντός μου ὑποκατον,
Δὲν θέλει χύσει ζωηρὸν πῦρ καὶ γυναικῶν
Ἐυλάμψεις δόξης διαυγῆς στήν πρό ἐμὸς ὄδον.

(*) Ὁ φίλος οὗτος μὴ ἐγγράφει ποτε ἐξ Ἀθηναίων. « Δὲν ἀμφιβάλλω ἐτι ἡ Μοῦσά σου ἀναζωοπυρομένη ὑπὸ τῶν καλλόνων τῆς Ἐπταλόφου καὶ τοῦ ποιητικοῦ αὐτῆς ὄριζοντος οἰστρηλατεῖται καὶ ἐξεγείρεται. Ἀπάντησις δ' εἰς ταῦτα εἶνε οἱ ἄνω στίχοι.

Ἦλιος δόξης δι' ἐμὲ ποτὲ δὲν ὀ' ἀνατείλῃ,
Ἄλλὰ θολὸς καὶ ἀγνωστος ὁ βίος μου ὀφείλει
Νὰ ἀποβῆσθαι βαθμυδὸν ὡς οὐκ οὐρανοῦ ; . . .
Ἦσσι χροῦσαι ἐλπιδες μου τῆς πρώτης ἡλικίας,
Ἦς ἐλαφρὸν σὰς ἤρπασε πτέρωμα μετὰ βίας
Ὅ τῆς πραγματικότητος ἀκάθεκτος βορρᾶς,

Κ' ἤδη, ὦ φίλ', εἰσίγησεν ἡ νεαρά μου Μοῦσα
Ἄντι ἡλίου φωταίνου σκότος ἐδῶ εὐρούσα
Κι' ἀντὶ γλυκέος ἔαρος χειμῶνα κρυερόν.
Ἦμιτελὲς τὸ ἔμα της ἀφῆκ' ἐπὶ τῆς λύρας,
Κι' ὡς πρὸς τὰ νέφη τὸ πτηνὸν φεύγει τὴν λόσσαν θήρας,
Ἐντρομος ὑπεξέφυγε πρὸς ἄλλον οὐρανόν !

—οοο—

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ.

Πρὸς τὸν Κύριον Φ. — Δ. —

Εἰς Παρισίους.

Could I remount the river of my y ears
To the first fountain of our smiles and tears,
I would not trace again the stream of hours
Between their outworn banks of wither'd flowers,
But hid it flow as now—until it glides
Into the number of the nameless tides . . .

BYRON.

Ἐνφ' ἀκόμη ὁ ἀστὴρ τοῦ βίου μας αὐγάζει
Καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου μας ἀκτῆς του πιεζει μία,
Ἐνφ' τὰ βλεφάρᾳ μας νῦξ ἀκόμη δὲν σκιάζει
Κ' ἡ λήμνη ἐφ' ἧς πλέομεν εἶν' ἤρεμος καὶ λεία,
Ἄνασχος φίλε, πρὸς σιγμῆν τῆς λήμνης μας τὸν δρόμον
Καὶ πρὸς τὸ φεῖγον Παρελθόν ἄε ρίψομεν ἐν βλέμμα,
Ἦριν τὸν σκληρὸν του ὁ χειμὼν μᾶς ἐπιθάλλῃ νόμον
Ἦ κλυδῶν εἰς τὰς φάλαγξας μας παγώσῃ τις τὸ αἷμα.
Βραδύτερον, ἀπαίσιας, τίς αἰδ' ; ἴτιος τις τύχη
Ἦ σκάρος μας τὴν ἔθραυστον πρὸς τρέμματ' ἀναμνητῆ.
Ἦ αἶρα αὐτῆ ἦσις νῦν τὰς πτέρυγας του λείγει
Μὴ θάρρει—αἶρα πάντοτε τερπνὴ δὲν θέλει μένει.

Καὶ πρῶτον ἐπὶ τῆς λευκῆς ἐκείνης παραλλας
Ἦ τὸν θρηνητικὸν μας Ἦ' ἐκεῖ τὰ Ἰχνη τῶν βημάτων.
Ἦ πῶς ἀκόμη νῆπιον παῖδες μετὰ δειλλας
Ἦ τὴν νάρκη ἀπελθίπομεν τῶν πρώτων κινήματων.
Ἦ καὶ πρὶν ἐτι στή; ζωῆς τὸ πλοῖον ἐπιθώομεν
Ναῦται, κ' ἡ πείρα μ' ἀλμυροῦς ἀφροῦς μᾶς περιλοῦση,
Παρὰ τὴν ὕλην εὐθουμαί κι' ἀμέριμον ἐξώομεν
Ἦριν τις φροντίς τοῦ λογισμοῦ τὰ ῥήπερα ἐτι κρούσῃ.
Καὶ ἂν τυγλῆν ἐβλέπομεν τὸ κύμα πατ' εἰς ζάλην
Κι' ἂν καὶ μακρὰν, στὰ στήθη μας ὁ φῶτος εἰσεχῶρει,
Ἦ τρέγομεν πρὸς ἄσπλον—τὴν μητρικὴν ἀγκάλην
Κ' ἐν φίλημα τοῦ πρόμου μας τὸ ὄακρυ παρηγόρει !

Εἰπέ, δὲν βλέπεις νέφαλον ἐπιγυροῦσαν ἐκεῖνα
Τὰ ἔτη τὰ εὐδαίμονα κι' ἀθήια περιβάλλον,
Δὲν βλέπεις ῥοδ' ἀμάραντα, λευκὰ δὲν βλέπεις κρῖνα
Ἐκεῖ στὴν ὄχλην πέλαγος δὲν βλέπεις ἰων θαλλόν;
Ἦ, μόνον παῖδες πέπρωται νὰ παιζώομεν μὲ ῥόδα,
Καὶ, παῖδες, τὰ ἡδῖα των δὲν ἐκτιμῶομεν μᾶρα,
Ἦ ἀλλ' ἀλάζονα ἐπ' αὐταῖν φέρομεν φεῖ ! τὸν πόδα
Ἐνῶ κἂν εἰ βραδύτερον δὲν μᾶς διυρεῖ ἡ Μαῦρα.

Θνητοί ! ἡ εὐτυχία μας στήν ἡλικίαν μόνον
Ἦ τὴν παιδικὴν, τῆς ἐντελοῦς ἀγνοίας ἀναθάλλει.
Ὁ νοῦς μας μάτην τὴν ζητεῖ στὸν μετὰ ταῦτα χρόνον
Καὶ μάτην τέλος ἂν ποσὺς ὑπάρχη ἀμφιβάλλει.

Ἦδε κατόπιν, — ἔρχεται ἡ πρώτη ἀηδία
Κ' ἡ πᾶν περὶ γων δεξιά τοῦ ὄρθου μας ἐκόπη.
Τὰ ἄνθη διεσέχθησαν τὰ σκυθρωπὰ βιβλία
Καὶ διδασκάλου ἡ μορφή, βρουκόλας, καὶ οἱ κόποι.
Ἄντι αἰθρίου οὐρανοῦ πυκνῶδης ἀτμοσφαῖρα
Ἦδη Σχολῆς τὰ στέρα μας τὰ νεαρά βαρύνει,
Κ' εἰς τῆς ἡρᾶς Γραμματικῆς τὰς Κλίσεις ἡ προτέρα
Ἄμεριμνία ἔντρομος ταχῶς μᾶς ἀφίει.
Ἐδῶ, τραχεῖα Ἄλγεθρα μ' ἀνίσους ἐξισάσεις,
Ζοφώδης ἐκεῖ Ἰάκιστος μὲ αἰγυλάς ἐκφράσεις,
Στρυφνὰ κατόπιν σχόλια, — παρέκει σημειώσεις,
Ἰδοὺ καὶ ταύτης τῆς ζωῆς τὰ τέταρτα κ' αἱ φάσεις.

Ἦ ἐποχὴν ὄμοια αὐτῆν καὶ τις ἀκτῆς φωτίζει
Ἄπαύρασμα ἀελαμποῦς ἡλίου — ἡ φίλια,
Ἀθῶνημα ὦ ! παρηγόριον, ἔπερ ἀνακουφίζει
Τὰς θλίψεις μας ἔταν ἐντός στεναχῆς ἡ καρδία.
Τὰς χεῖρας τότε ἐταίναμεν, ὦ φίλε, πρὸς ἀλλήλους
Κ' εἰς λήμνον μίαν ἀδελφῶν ἔκτατ' οἱ ἔξιοι τάως
Τὸν βίον διαπλέομεν καὶ πρὸς ἀκτῆς ἀδύλους
Συναστῆται τὸ πηδάλιον στρέφομεν θαρραλέως.

Ἦδε παρέκει, — τῆς χαλῆς ἐκτείνεται τὸ μέρος
Ὁ κοῦ πυκνοὶ ἐκφρονταὶ τῶν θλίψεων οἱ κλώνες.
Ἐκεῖ μᾶς οἰνοχόησε τὸ νέκταρ του ὁ Ἔρωτος
Κι' ἀνὸ ἡδονῆς τὰ χεῖλη μας ἔβαψαν ἀλγηδόνας.

Δέκα καὶ πέντ' ἡμῶν ἔβην μόλις ἐξαφῆς ὅτε
Σ' τὴν νόκτα τῆς καρδίας μου ἀνέτειλαν αἱ πρῶται
Ῥοδόχοις τοῦ ἔρωτος ἀγῆαι καὶ θερμόγονοι.
Ὀἶμοι ! παρηλθὸν ἔκτατος πικροὶ καὶ μαῦροι χρόνοι,
Παρηλθὸν μῆνες γεναγμῶν, νόκτες κλαυθμῶν παρηλθὸν
Παρηλθὸν ἀπελπιστικῶς ὀδύνης πυκνὰ νέφη,
Ἄλλ' εἰς τὸν νοῦν μου αἱ σιγμαι, ὦ ὄχι ! δὲν ἀπῆλθον
Ἐκεῖναί εἰς ὁ ἀγνός ἔρωτος μου περιπέσει.

Ὅχι, δὲν ἐλησημόνησα τὴν ἔκτασιν τὴν θείαν
Εἰς τὴν μεθῶν ἐπλευσα ἐτε τὸ πρῶτον πάλλων
Τὸ στήθος τὸ ἐρηθικὸν καὶ πάλλων τὴν καρδίαν
« Τὴν ἀγαπῶ » κ' ἐγὼ αὐτὸς ἀκόμη ἀμφιβάλλων
Πρὸς ἐμαυτὸν ἐτόλμησα δειλῶς νὰ φιδούρω
Καὶ τὰ περὰ τῶν πόθων μου ἐλεύθερα ν' ἀφῆσω
Ὅτε εἰς τῶς ἀγνωστον ζωὴν εἰσηλθὸν πρῶτον
Καὶ εἶδον γλυκὸ ἄπασαν τὴν φύσιν μειδιῶσαν
Κ' ἐνοῦμισα Παράδεισον τὴν γῆν χαρᾶς κ' ἐράτων
Κ' ἠσθάνθην τὴν καρδίαν μου ὑφ' ἡδονῆς σικρατώσαν !
Ὅχι, δὲν ἐλησημόνησα τ' ἀστράπτου τῆς τὸ βλέμμα
Τὸ χύνον λάδας ῥύακας σ' ἀκράτητόν μου αἶμα
Καὶ τὰς τοῦ ἐγκεφάλου μου ἐξάπτου φαντασίας
Ἦς ἔλαιον φλογιστικὸν πυρκαϊῆς θρασείας
Ἀκόμη μένει ζωηρὸν τὸ φάσμα τῆς ἐμπρός μου,
Ἰδοὺ, ἐμπρός μου τὴν ὄρᾳ ἐδῶ ὁ ὀφθαλμὸς μου
Ἦ ναι, τὴν θλίπω . . . μειδιῶ ὡς ἐμειδία πάλαι
Τὴν θελακτικὴν τῆς κεφαλῆν στὸν ἄμῶν μου ἐρείδει
Κ' ἐμὲ πάλιν τὸ ὄμμα τῆς ἐμὲ στρέφει νὰ ἴδῃ
Καὶ πάλιν αἱ εὐφροδῆς τῆς με ὀλλίβουσιν ἀγκάλαι.

Εἰς ἀέραν πάλιν αἱ πνοιαί μας μίαν συγκυρῶνται
Καὶ πάλιν αἱ καρδίαι μας θηγόμεναι συμπαλλῶνται
Καὶ πάλιν εἰς τὰ χεῖλη μου τὰ χεῖλη τῆς κολλῶνται
Κ' εἰς τὴν ψυχὴν μου ἡδονὰς τῶν οὐρανῶν ἐμβαλλοῦν !
Ἦ Χερουβαὶμ, σεις ἄγγελοι, ὦ ἄγια σεις ὄντα
Ἄτινα εἰς αἰώνιον πλέετ' εὐδαιμονίαν,
Εἰπέτ' ἠσθάνθητε ποτὲ τὰ στήθη σας ἐρώντα,
Ἦσθάνθητε ποτ' ἔρωτος φιλήματος μαγείαν ;
Εἰπέτ' ! ἂν ὄχι, ἀπερπᾶς σεις ἄγγελοι καλεῖσθε.
Ἄν ὄχι, ὄχι οὐρανὸν ἄλλ' Ἔρεβος οἰκίετε,
Ἄν ὄχι, ὁ Παράδεισος ἐπὶ τῆς γῆς μας κέεται
Κ' ἡμεῖς, ἡμεῖς οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ θνητοὶ σεις εἶσο ! . . .
Ἄλλὰ τί λέγω ! . . . λησημονῶ, ὁ ἄφρων, τόσσα ὀλίφεις,
Τὴν μετὰ ταῦτα ἄκρατον τοῦ χωρισμοῦ πικρίαν,
Τὸ βῆσανον τὸ ἄσθεστον τῆς μετὰ ταῦτα δίψης
Ἦ τις σφοδρῶς τὰ σπλάγγνα μου μ' ἐβαψιν ὀλεθρίαν
Διέφλεγε τὴν φιλίην τῆς εἰκόνα κἂν πρὸς μίαν
Μίσην σιγμῆν πλησίον μου νὰ ἐπανίδω πάλιν
καὶ κλείσω τὴν ἀγκάλην τῆς εἰς ταύτην τὴν ἀγκάλην . . .

Τοῦ παρελθόντος φάσματα μακρὰν, ὦ ἀνομησίσεις
Μὴ τὰς πληγὰς μου ζέετε, τὰς μολίς οὐλωθείσας
Μὴ μόλις τῶν θαυρῶν μου τὰς στειρευσάσας θρόσσεις
Νέας πηγὰς προσφέρετε εἰς λύπας ἀνελθείσας !
Ἄρκει ! θυμῆμα' ἀφρονῶν ἐκασκα στὸν βιομόν σας
Κ' ἡδονῆς ὠρας παθητὰς προσέφερον θυσίαν.
Ἀκόμη ἔβ' στὰ χεῖλη μου ἔχῶ τῶν στενυχμῶν σας
Κ' ἐντός μου ὑπὸ τὴν σποδὸν τρέφω ἀπελπισίαν.
Ἄρκει ! Μὴ πλέον κόπτετε τοῦ ὑπνοῦ μου τὸ νῆμα,
Ἀρπύρας μὴ τοῦ λογισμοῦ, ἀκατηλοῦς ὄντρος,
Μὴ πλέον ! ἦδη ἤρχισα εἰς λήθην ὡς εἰς μνημα
Νὰ ὀκτώω τὰς ἐλπίδας μου τὰς πρὸ μακροῦ ἀπέριους.

Τὸ θλέμμά μου τὸ κεκμηκὸς ἄλλοθ θὰ στρέψω ἦδη.
Τὸ παρελθὸν ἂν δάκρυα, τὸ μέλλον κἂν τί δίδει ;

Φιλ' ἰγγυτέρω Ἦ' ἐκεῖ—ὑπὸ σαρρεῖαν φύλλων
Τύμβου στήν ὄχλην μάρμαρον καλύπτει ἓνα φίλον.
Ἐνφ' τερπνῇ περὶ αὐτὸ ἡ φάσις ἐκδιπλοῦται,
Μονήρες καὶ σιωπηλὸν μνημαῖον ἀνοψοῦσεται
Σῶμα ἀψύχου σώματος ἀλλ' ἀσπλαγγνον καὶ κρῖνον,
Θηλάζον καὶ τρεφόμενον μὲ γάλα τῶν θαυρῶν.

Ἦ, εὐτυχῆς ἔστις ποτὲ τοῦ βίου τὴν σελίδα
Ἄναγινώσκων ὄνομα γνωστόν μετὰ τὴν σφραγίδα
Τὴν μελανὴν τοῦ Χάρωνος δὲν εἶδε σφραγισμένον !
Καὶ φίλον Ἦ δὲν ἔκλαυσεν εἰς τάφον ἐθρῖμμένον !
Τρισευτυχῆς ἔστις ποτὲ τ' ὄνομα τοῦτα κρῶζον
Θανάτου μόνου σιωπῆν δὲν ἤκουσε στεναχῶν
Ἦ φίλοπαύσιμονα ἔχῶ γειτονικῆς Ἐρήμου
Εἰς τὴν φωνὴν του ν' ἀπαντῆ διὰ φωνῆς πειθίμου ! . . .

Ἦδε, κισσὸς τὸ μάρμαρον αὐτὸ περικαλύπτει
Καὶ ἐπ' αὐτοῦ μακρόφυλλος κλάδος ἰτέας κόπται,
Ἄλλ' ὑπ' αὐτὸ ; — τὸ πᾶν χειμῶν, τὸ πᾶν νῦξ ἐρεδιώδης
Καὶ τῆς ἐκμηδενώσεως ὁ τύπος ὁ φρικώδης.
Μάτην τοῦ βίου ἐξῆθεν περιφλοιοῦσεται τὸ κύμα
Καὶ μάτην πρὸς τὴν ὑπαρξίην ἐν μόνον φέρει βῆμα.
Ἄφου ὁ λίθος ὁ βαρὺς μετέβαλεν ἐκείνην
Τὴν τάφρον εἰς αἰώνιον καὶ τελευταῖαν κλίτην
Σιγῇ ἐντός ἀπαίσιας μονάρχη; θασολοῦει
Καὶ τοῦ θανάτου ἡ σικὰ ἀτάραχος φωλεύει.

Θάνατος ! εἶσαι ἄχαρις καὶ μάτην ὡς ἐσπέρας
Σὲ παριστώσιν ἦσυχον στὸ τέρμα τῆς ἡμέρας.

Μάτην τὸν φόβον ἢ ἐλπίε θέλουσα νὰ καλύπτῃ
 Μὲ ἔσθῃ ἀσμενίζεσαι τὰς φρίκας σου νὰ κρύπτῃ
 Ἐπὶ ἀχαρίς, ὦ θάνατε, ἀχαρίς καὶ φρικώδης
 Κ' ἢ μυστρά ἀγάλη σου σιληρὰ καὶ παγετώδης ! . . .

Λέγουσιν ὅτι ὁ θάνατος συντρίβει τὰς ἀλώσεις
 Δι' αὐτὸν σὸ σῶμα τὴν ψυχὴν προσίδεσεν ἢ φύσει
 Κ' ἐλευθερίας κομιστὴς πρὸς κόσμον φωτός ἄλλον
 Στὴν ὕλην ἀπροσπέλαστον καὶ ξένον πρὸς τὸν σάλλον
 Τῆς γῆς, ὅστις ὡς χειμαρρῶς στ' ὄρητικόν του βῆμα
 Συτρίβων φύλλον προσριπθὲν ἀπὸ χειμῶνος πνεύμα
 Ἀκατακλύστως τῶν ὕψων τὸν βίον στροβιλλίζει

Ἐπὶ τὰ περὰ τοῦ τῆν ψυχῆν ταχύς μετακομίζει.
 Δὲν εἶν' ὁ τάφος, λέγουσιν, εἰμὴ ἀπλή τις κλίση ;
 "Οπου τὸ σῶμα ἀτάραχος περιφρουρεῖ γαλήνη
 Καὶ βίαιος εἶν' ὁ θάνατος θαῖος καὶ στιγμιαῖος
 "Ὅν διαδέχεται ἥλιος ἄλλης ζωῆς ὥρατος,
 Μετ' εὐφροσύνης ἢ ψυχῆ ὡς ἀφωπνίζομένη

Ἐδῶδε πρὸς τὴν ἀθάνατον παγγῆν τῆς ἀνάβαινε
 Καὶ ἐλευθέρω τοῦ λοιποῦ ἐκείθεν ἐκ τῶν νόμων
 Τὸς χρόνου καὶ τοῦ σώματος στῶν οὐρανίου δόμων
 Τὰς αἰθερίας φωταῖν περιπλανᾷ ἐκτάτως
 "Ἢ εἰς τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ παρίσταται τὰς θέσεις.
 Λέγουσιν . . . ἀλλὰ εἰς οὗτος ἂν τὰ πάντα εἰκασίαι
 Δὲν εἶναι καὶ παρήγοροι ἀπιδίω ὕψισται ;
 Τίς οὖν ἂν τὰ δεσμὰ αὐτῆς ἀπὸ νῦν διαλύῃ
 Ὁ θάνατος καὶ τὴν ψυχὴν τῶν τάρων δὲν ἐγκαλεῖ
 Ἀνεκασθήτως εἰς οὐ ἢ χρόνος ἀνακώσῃ
 Ὅλην καὶ πνεῦμα ἐνταυτῇ καὶ πάντα μηδενώσῃ ;
 — Τὸ πνεῦμα εἶν' αἰώνιον ! — Ἔστω, ἀλλ' ἂν ὁμοίως
 Ἢ νῦν τοῦ τάρου ἐπ' αὐτὸς ἐπίκητ' αἰώνιος ;
 — Τὸ πνεῦμα εἶναι αἰωνίου, ἢ νῦν δὲν τὸ σκιάζει.

— Ἄλλ' ἂν τὸ φῶς τοῦ τῆς ἀγάτης τὴν φλόγα ὁμοιάζει
 Καὶ ἔλων τῶν ἀπιδίσεων τὴν ὕλην κατακαύτῃ
 Στὸν κόπον τῶν τραγῶν του νὰ διαφύγῃ πᾶσιν ;
 Ἐἴτα, τίς οὐδ' ἂν φοβερὰ καὶ τῶν νεκρῶν ἐπίσης
 Τούτῳ θύναται δὲν ταρασσῶν ὄνειρον ἐμφανίσαι ;
 Τίς οὐδ' ἀνάσσει καὶ ἀπὸ τὸ σῶμα καλῶς
 Τὸ σῶμα καὶ ἢ ἀσθῆται ἢ ἐκστῆρα λείψῃ
 Ἄρσὸς στῆν ἔρπον τῆς ζωῆς ἀποσπασθῆ πᾶς ἕλκος
 Καὶ τὸ ἐπιθανάτιον τῆν περισπῆ ψυχῆς,
 Ζῶσαι εἰς τὸν ἐγμέγαλον δὲν μένουσιν ἐπὶ θλήψεις
 Ἢ καὶ τὸ φρικωδέστερον ἂν συνειδύτος τύψεις
 Μὲ ὄνομα ἀκάματον ὡς ἦπαρ Ἡρωικήθεις
 Αἰώνια τὰ σπλάγγνα του δὲν ἀγίζονται βεθέως
 "Ἢ ὡς μὲ σπῶραν πλήττουσαι τὰ ἔνδον τοῦ κροτάφου
 Ἀκλύστως δὲν τρομάξουσι τὴν οὐρανὴν τοῦ τάρου ;

Φίλε, ἐμπρός ! τὰς κόπας σου καὶ κωπηλάται πάλιν.
 Τὸ παρελθὸν μας ὀλιθερᾶν τραγῶν καὶ μεγάλῃ
 Σκιάν καὶ μόλις ἀμυδρὰ τῆς πρώτης ἡλικίας
 Ἀδύγα τινος τοῦ βίου μας χρυσόμιν τὰς προίτας.
 Ἐμπρός ! Ἐμπρός ! τὴν λάμπιν μας μὴ πλέον τις ἀνέχῃ.
 Πρὸς τὰς ἀκτὰς τοῦ μέλλοντος πλητίστως εἰς τρέχῃ !

Καὶ σὺ, ὦ λήνη τῆς ζωῆς, πικρότατε, βαθεῖα,
 Κόλα περὶ τὸ σκάφος μας τὰ κῆκατά σου λιτὰ,
 "Ἔως οὐ δόξης φιλώμεν ἀνήμερον λιμένα
 Καὶ βάλωμεν τὴν ἀγκυρὰν εἰς ἀσφαλῆ πυθμένα.

Σ. Σ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΕ ΡΕ-ΡΕ. Τὸ ἐν Ἐκκλησίᾳ ψαλλόμενον Τὸ βῆ-βῆ, ἀρχὴν ἔσχεν ἐπὶ τῶν τελευτῶν, ἐθιμοταξιῶν καὶ παρατάξιον τῶν ἐν τῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἀυτοκρατορῶν Ἀύλῃ τελουμένων.

Τὸ Τὲ βῆ-βῆ, ἔστι λέξις Λατινικὴ, σημαίνουσα Βασιλέα, δι' οὗ ὀνόματος ἐπισταμένον τῶν πανηγυρικῶν καὶ λαμπροφύρων ἑορτῶν καὶ τῶν ἐπιμρότων πομπικῶν ἐκείνων ἐν αὐταῖς τελουμένων Βασιλικῶν προσλεύσεον, οἱ τοῦ Παλατίου ψάλλται ἑαυτὸ μετὰ τοῦ λαοῦ ἐπευφήμου τὸν Ἀυτοκράτορα πολυχρονοῦντες, καὶ ψάλλοντες ἐρήμικα ταῖς ἑορταῖς κατ' ἄλληλα οἶον ἐν μὲν τῇ τῶν Χριστουγέννων ἔψαλλον ἐπὶ τῶν τελευτῶν τῆς αὐλῆς ἐν ἤχῳ Ι' τῶδε. « Τὸν ἐν Ἐδῆμ Παράδεισον ἠνέφξεν ἐν Ἡθλοεῖμ ἢ Παρθένος, ἐξ ἧς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν κυδῶκησε τεχθῆναι. » Ἐν δὲ τῇ τῶν Φώτων, ἐν ἤχῳ ΙΙλ: Α' « Χριστὸς ἐνδύεται φιλανθρώπως βεῖβρα τοῦ Ἰσραήλου. » Ἐν δὲ τῇ Πάσχα, ἐν ἤχῳ Α' « Χριστὸς ἐν τάρων νεκρῶ; ὄφθη, θανάτω θάνατον θανατώσας. » Ἐν δὲ τῷ τέλει τῶν ἑσπερίων καίτων παρετέμων οἱ ψάλλται τὸ κατέμακ παρραμπίζοντες, ἀνακαλυόμενοι διὰ τῆς Λατινίδος τερούδους φωνῆς καίτη; καὶ τὴν ἀκοὴν πλαττούσης λέξιως βῆ βῆμ. (Βασιλεῦ) τὴν τοῦ Ἄνακος προσηγορίαν ἐνδελεχῶς.

Σημειωτέον οὐ μόνον Ἑλληνοιστὶ (ἐξ ἕτου τὰ σκῆπτρα τῆς Μοναρχίας ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης μετατέχθησαν εἰς τὴν Νέαν), ἀλλὰ καὶ Λατινοιστὶ ἔψαλλον οἱ ψάλλται πολυχρονοῦντες τοὺς Ἀυτοκράτορας οὕτως: « Christus Deus noster conservat Imperium vestrum per multos annos et honos » τουτέστι, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν φυλάξαι τὴν ὑμῶν Ἀυτοκρατορίαν ἐπ' ἔτεσι πλείστοις καὶ ἀγαθοῖς.

Ἰστέον δ' ἔστι, ὅτι, καθόπερ τὸ Τὲ-βῆ-βῆ ἐτεροεμίτιζον, οὕτω καὶ Νανῆ-νανῆ (λέξις Ἑβραϊκὴ δηλοῦσα « Σῶσον δὴ (θεὸ) σῶσον ») ἐν τῷ τέλει τῶν ἑσπερίων καὶ πολυχρονομῶν ἔψαλλον ἐφ' ἑκνήν ὥραν ναναπαίζοντες.

Οἱ δὲ πρὸ τῆς ἀλώσεως καὶ μετὰ ταῦτα Μουσικαί, διαφόρων ἑσπερίων ποιηταί, ἐνοῦντες τῶν παρ' αὐτῶν φιλοπονηθέντων, προσέθεντο καὶ οἱ ἐπίσης τότε Νανῆν αὐτῇ καὶ τὸ Τὲ-βῆ-βῆμ, ἐν ταῖς μελωδῆμασιν ὡς λιγύφωννα.

Ἐἶπον μὲν καὶ οἱ τῶν Ἑλλήνων ἀρχαῖοι τὰ τῶν Φαρμάγγων αὐτῶν ἢ Κιθαρῶν τερετίσματα, καὶ λιγύφως ἐτερετίζον ἄδοντες, ἀλλ' οἱ τῆς Βυζαντινοῦ Ἀυτοκρατορικῆς αὐλῆς ἄνδοι, τὰ τῶν ἀρχαίων ταῦτα τερετίσματα μεταλλάξκντο πρὸς εὐαρέστησιν τῶν κρατούντων, εἰς τὸ βῆ-βῆμ, Βασιλέα. [Ἐκ τῶν ἀνεκδῶτων Κωνσταντίου τοῦ ἀπὸ Σινάου.] (Ὁμόροια.)